

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 118 / III Legislatura / Vuitè període

Dimecres, 18 de desembre de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 82

Cinquena reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dotze minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1992 (Continuació.)

Estat de despeses

Departament de Presidència

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 322, a la totalitat)

Debatuda després.

Esmena del G. Mixt (núm. 323, a la totalitat)

L'I. Sr. Sánchez Ramos (M) la dóna per defensada (p. 6103).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 324, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Gassiot (IC), juntament amb l'esmena núm. 336 (p. 6103).

Torn a favor (esmena núm. 322): I. Sr. Carod-Rovira (ERC) juntament amb l'esmena núm. 332 (p. 6104).

Esmena del G. Socialista (núm. 325, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Manuel Nadal (S), juntament amb les esmenes núms. 327, 339, 340 i 341 (p. 6104).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 326, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb totes les esmenes a la totalitat de l'A. P. del Centre Democràtic i Social.

Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 6107).

Patronat de la Muntanya de Montserrat

Esmena del G. Socialista (núm. 327, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 325).

Institut Català de la Dona

Esmena del G. Mixt (núm. 328, a la totalitat)

El M. H. Sr. President la dóna per defensada (p. 6108).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 329, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sra. Fabian (IC) (p. 6108).

Esmena del G. Socialista (núm. 330, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sra. Barenys (S) (p. 6109).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 331, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Institut d'Estudis Mediterranis

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 332, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 322).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 333, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6111).

Esmena del G. Socialista (núm. 334, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 6111).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 335, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Institut Català de Serveis a la Joventut

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 336, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 324).

Esmena del G. Socialista (núm. 337, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Soto (S), juntament amb l'esmena núm. 344 (p. 6112).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 338, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Diari Oficial i Publicacions de la Generalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 339, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 325).

Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya, SA

Esmena del G. Socialista (núm. 340, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 325).

Centre Divulgador de la Informàtica, SA

Esmena del G. Socialista (núm. 341, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 325).

Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Esmena del G. Mixt (núm. 342, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Casanovas (M) (p. 6114).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 343, a la totalitat)

L'I. Sr. Riera i Gassiot (IC) n'anuncia la retirada (p. 6115).

Esmena del G. Socialista (núm. 344, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 337).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 345, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Televisió de Catalunya, SA

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 346, a la totalitat)

L'I. Sr. Pueyo (ERC) n'anuncia la retirada (p. 6115).

Torn en contra conjunt de les esmenes núms. 322 a 335 i 339 a 346: I. Sr. Codina (CiU) (p. 6116).

L'I. Sr. Soto intervé per al·lusions (p. 6122).

Torn en contra conjunt de les esmenes núms. 336, 337 i 338: I. Sr. Gavín (CiU) (p. 6122).

L'I. Sr. Soto intervé per al·lusions (p. 6124).

Votació de les esmenes núms. 322 a 325, 327 a 330, 332, 333, 334, 336, 337, 339, 340 i 341: rebutjades per 23 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions (p. 6124).

Votació de les esmenes núms. 342 i 344: rebutjades per 23 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions (p. 6124).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 62 vots a favor, 24 en contra i 4 abstencions (p. 6124).

Departament de Governació

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 347, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)*, juntament amb les esmenes núms. 352 i 356 (p. 6125).

Esmena del G. Mixt (núm. 348, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Sabanza (M)* (p. 6126).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 349, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 353 i 357 (p. 6128).

Esmena del G. Socialista (núm. 350, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Joaquim Nadal (S)*, juntament amb les esmenes núms. 354, 358 i 502 (p. 6130).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Coll i Bertran (CiU)* (p. 6132).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 351, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Escola d'Administració Pública de Catalunya

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 352, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 347).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 353, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 349).

Esmena del G. Socialista (núm. 354, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 350).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 355, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Escola de Policia de Catalunya

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 356, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 347).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 357, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 349).

Esmena del G. Socialista (núm. 358, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 350).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 359, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Votació de les esmenes núms. 347 a 350, 352 a 354 i 356 a 358: *rebutjades per 15 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 6134).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 60 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions* (p. 6134).

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts.

Departament d'Economia i Finances

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 360, a la totalitat)

Debatuda abans.

Esmena del G. Socialista (núm. 361, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S)*, juntament amb les esmenes núms. 362, 365 i 500 (p. 6134).

Institut d'Estadística

Esmena del G. Socialista (núm. 362, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 361).

Institut Català del Crèdit Agrari

Esmena del G. Mixt (núm. 363, a la totalitat)

L'I. Sr. Sánchez Ramos (M) la dóna per defensada (p. 6137).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 364, a la totalitat)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 6137).

Esmena del G. Socialista (núm. 365, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 361).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 366, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Institut Català de Finances

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 367, a la totalitat)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 6137).

Esmena del G. Socialista (núm. 368, a la totalitat)

L'I. Sr. Carnicer (S) la dóna per defensada (p. 6137).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 369, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Torn a favor conjunt: *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 6137).

Departament d'Ensenyament

Esmena del G. Mixt (núm. 370, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (S)* (p. 6138).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 371, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 374 (p. 6139).

Esmena del G. Socialista (núm. 372, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Cadevall (S)*, juntament amb l'esmena núm. 375 (p. 6141).

Torn en contra: *I. Sr. Jané (CiU)* (p. 6144) i *I. Sra. Ribes (CiU)* (p. 6145).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 373, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Institut Català de Noves Professions

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 374, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 371).

Esmena del G. Socialista (núm. 375, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 375).

Votació de les esmenes núms. 360 a 365, 367 i 368: *rebutjades per 18 vots a favor, 59 en contra i 1 abstenció* (p. 6146).

Text del Dictamen

Votació del Departament d'Economia i Finances: *aprobat per 59 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions* (p. 6146).

Votació de les esmenes núms. 370 a 372, 374 i 375: *rebutjades per 18 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions* (p. 6146).

Text del Dictamen

Votació del Departament d'Ensenyament: *aprobat per 59 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions* (p. 6146).

Departament de Cultura

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 376, a la totalitat)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 6146).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 377, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 381 (p. 6146).

Esmena del G. Mixt (núm. 378, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 6148).

Esmena del G. Socialista (núm. 379, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Sobrequés (S)*, juntament amb la de les esmenes núms. 382, 383 i 384 (6149).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 380, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Institució de les Lletres Catalanes

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 381, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 377).

Esmena del G. Socialista (núm. 382, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 379).

Museu de la Ciència i de la Tècnica

Esmena del G. Socialista (núm. 383, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 379).

Organització d'Espectacles i Festes

Esmena del G. Socialista (núm. 384, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 379).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 385, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 6151).

L'I. Sr. Sobrequés (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 383 (p. 6154).

Votació de les esmenes 376 a 379, 381, 382 i 384: *rebutjades per 26 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 6154).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 57 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions* (p. 6154).

Departament de Sanitat i Seguretat Social

Esmena del G. Mixt (núm. 386, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)*, juntament amb les esmenes núms. 390 i 393 (p. 6155).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 387, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 389, 391 i 394 (p. 6155).

Esmena del G. Socialista (núm. 388, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Font (S)* (p. 6157).

Institut d'Estudis de la Salut

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 389, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 387).

Servei Català de la Salut

Esmena del G. Mixt (núm. 390, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 386).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 391, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 387).

Esmena del G. Socialista (núm. 392, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Brunet (S), juntament amb l'esmena núm. 395 (p. 6158).

Torn en contra: I. Sr. Colomines (CiU) (p. 6161).

Institut Català de la Salut-Seguretat Social

Esmena del G. Mixt (núm. 393, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 386).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 394, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 387).

Esmena del G. Socialista (núm. 395, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 392).

Votació de les esmenes núms. 386 a 395: rebutjades per 19 vots a favor, 57 en contra i 1 abstenció (p. 6163).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 6163).

Departament de Política Territorial i Obres Públiques

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 396, a la totalitat)

La I. Sra. Fabian la dóna per defensada, juntament amb les esmenes núms. 400, 405, 408, 411 i 415 (p. 6164).

Esmena del G. Mixt (núm. 397, a la totalitat)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment, juntament amb el de les esmenes núms. 401, 404 i 418 (p. 6164).

Esmena del G. Socialista (núm. 398, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Tomàs (S), juntament amb les esmenes núms. 409, 410, 412, 414 i 416 (p. 6164).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 399, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Junta d'Aigües

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 400, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 396).

Esmena del G. Mixt (núm. 401, a la totalitat)

Decaiguda abans (esmena núm. 397).

Esmena del G. Socialista (núm. 402, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sra. Martí i Conill (S), juntament amb les esmenes núms. 419, 421 i 493 (p. 6168).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 403, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Institut Català del Sòl

Esmena del G. Mixt (núm. 404, a la totalitat)

Decaiguda abans (esmena núm. 397).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 405, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 396).

Esmena del G. Socialista (núm. 406, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Oliart (S), juntament amb l'esmena núm. 483 (p. 6172).

Torn en contra conjunt de les esmenes núms. 396 a 410 i 415 a 422: I. Sr. Masó (CiU) (p. 6175).

Torn en contra conjunt de les esmenes núms. 411 a 414: I. Sra. Bosch (CiU) (p. 6178).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 407, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Comissió de Ports de Catalunya

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 408, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 396).

Esmena del G. Socialista (núm. 409, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 398).

Institut Cartogràfic de Catalunya

Esmena del G. Socialista (núm. 410, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 398).

Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 411, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 396).

Esmena del G. Socialista (núm. 412, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 398).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 413, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendants SA

Esmena del G. Socialista (núm. 414, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 398).

Gestió d'Infraestructures SA

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 415, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 396).

Esmena del G. Socialista (núm. 416, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 398).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 417, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Regs de Catalunya SA

Esmena del G. Mixt (núm. 418, a la totalitat)

Decaiguda abans (esmena núm. 397).

Esmena del G. Socialista (núm. 419, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 402).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 420, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Ens d'Abastament d'Aigua

Esmena del G. Socialista (núm. 421, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 402).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 422, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Votació de les esmenes núms. 396, 398, 400, 402, 405, 406, 408 a 412, 414 a 416, 419 i 421: *rebutjades per 16 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 6178).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions (p. 6178).

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze de la nit i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 82.5

La sessió es reprèn a les deu del matí i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem ara en el debat de l'estat de despeses; en primer lloc Departament de Presidència, esmena 323, del Grup Mixt-PCC. El senyor Celestino Sánchez té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, per alleugerir el debat i assegurar que el Parlament acabi la seva sessió en el moment que hem decidit, la donem per defensada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez.

Pel Grup d'Iniciativa, l'esmena 324. Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, doncs, n'hi deu haver... doncs, senyors diputats i senyora diputada –ho rectifico– enceto aquesta esmena a la totalitat del Departament de Presidència, repetint una frase que ahir vam sentir moltes vegades: fer política vol dir optar, triar entre opcions segurament legítimes.

La nostra esmena a la totalitat del Departament de Presidència no vol dir, en cap cas, que Iniciativa per Catalunya consideri innecessàries, malèvols, antiestatutàries la majoria de les partides consignades en aquest Departament; significa, únicament, que no estem d'acord amb les prioritats que el Govern estableix.

Per exemple, és ben clar que el Govern ha de tenir un sòlid gabinet jurídic des d'on tots els departaments sàpiguin que poden treballar amb la tranquil·litat que imposa el fet de saber que no actuen sense xarxa, diguem-ho així, ni sense criteris jurídics clars.

Entenem, també, que hi hagi despeses importants per a la coordinació, supervisió i assessorament dels departaments; per al seguiment pressupostari; per a la coordinació informàtica, o per establir l'adaptació de la legislació autonòmica a la normativa comunitària. Sense tot això, com funcionaria un Govern? Ho dic perquè són qüestions que apareixen en el Departament de Presidència.

Els neguits vénen d'un altre seguit de consideracions: són de veritat efectives les quantitats destinades a lubricar les funcions de govern? En termes empresarials, un estudi d'optimització de recursos, quina nota donaria al Govern de la Generalitat? No em contestin que els resultats electorals ja aclareixen que la cosa funciona, perquè amb aquesta afirmació confessarien que, al capdavant, l'objectiu de tota la maquinària del poder és únicament mantenir-se en el poder i això crec que no ho podem dir. Però aquesta és, per desgràcia, la impressió que obtenim de la lectura atenta d'aquests pressupostos. L'objectiu més persistent és el dels rèdits electorals i no el de l'aprofitament de recursos limitats a favor del bé públic.

A més dels serveis generals ja esmentats, és a dir, coordinació informàtica, assessorament jurídic, etcètera, hi ha quatre

grans capítols que Iniciativa per Catalunya entén que hagin de dependre de Presidència: la política comunicacional, la política de joventut –i em permeto dir al senyor President que, si no li sap greu, acumularé també la defensa de l'esmena a l'Institut Català de Serveis a la Joventut en aquest torn de posicionament–,...

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. RIERA I GASSIOT: ...la política que garanteixi la igualtat home-dona, que avui dia vol dir encara la política per a la promoció de la dona en tots els àmbits de la vida social i política –d'aquest tema ens en parlarà la Diputada senyora Rosa Fabian–, i la normalització lingüística.

N'hi ha d'altres: el suport a la informàtica, la promoció de l'esport, la projecció exterior, la relació amb Europa...; però ens voldríem referir als quatre eixos anteriors, bo i notant, d'antuvi, que el quart dels eixos assenyalats no depèn del Departament de Presidència, sinó de Cultura, si més no fins ara.

Iniciativa per Catalunya creu que Normalització Lingüística és un departament essencialment ben portat en la majoria dels seus aspectes, però poc dotat. I si parlem del tema aquí és perquè, una vegada més, repetim que creiem que la política de normalització lingüística és una política de Presidència, tant si orgànicament depèn del Departament de Presidència, com si no en depèn.

Si estem convençuts que la llengua ens identifica com a nació, com a poble diferent, no és clar que l'impuls del català, que el foment del seu ús, ha d'amarar tots els porus, tots els racons, totes les escletxes de la política del Govern? Espero que reconguin l'esforç d'Iniciativa per Catalunya per insistir en la necessitat de fer normalització lingüística en tots els àmbits: en l'ensenyament, en l'esport, en el lleure, en l'administració de la justícia, en els ens locals, en la maquinària administrativa, en el comerç, en la projecció exterior i en tots els àmbits de la cultura.

Crec que ningú no pot negar a Iniciativa per Catalunya aquesta obsessió axial i que, per tant, ningú no podrà sentir-se perplex pel fet que en aquesta esmena al Departament de Presidència tornem a plantejar la qüestió de l'adscripció al Departament de la Direcció General de Política Lingüística.

Un altre tema: ja és tradició –i així ho he après en aquests anys de vida parlamentària– que tots els grups de l'oposició expressin la seva indignació democràtica per l'ús propagandístic, publicitari que es fa dels recursos públics des del Govern de la Generalitat. És una qüestió tan repetida que l'anuncio, però sense aturar-m'hi. No pot ser que el poc poder o que el poder, limitat per la Constitució i per l'Estatut, vulgui fer creure que és un poder enorme, extraordinari, a través d'una cursa frenètica d'efectes publicitaris. No és legítim que no hi hagi diners per donar un suport més generós a l'edició del llibre en català, i que alhora comprovem, setmana rere setmana, que la majoria dels departaments editen memòries, textos publicitaris, balanços, en edicions caríssimes que els que venim professionalment del món editorial mirem amb la suspicàcia de qui creu que el luxe innecessari té ben poc a veure amb la dignitat i amb el bon gust, i mereix l'adjectiu de «provincià».

Hi ha una litúrgia oficial de la vanitat, de l'estirar més el braç que la màniga, del lluïment, que podria ferir la sensibilitat d'un país format en el seny, en la contenció, en l'elogi a la sobrietat, en l'obra ben feta. No insistim, per tant, per no ser reite-

ratius, en la crítica a aquestes partides que la lectura de les memòries explicatives tampoc no concreta i que, en alguna ocasió, algun diputat d'un altre grup ha estudiat amb molta cura: el dinar innecessari gastat en publicacions que, segurament, s'haurien pogut fer d'una manera absolutament correcta —i fins i tot més elegant—, però sense un cost tan elevat.

Deixem de banda partides que considerem desorbitades com aquests 122.785 milions de pessetes a la Comissió Amèrica-Catalunya, que ha canviat de nom, però no d'objectius programàtics; és a dir, és una comissió que, si llegeixen la lletra petita de la seva justificació, és per celebrar dignament el cinc-cents aniversari del descobriment d'Amèrica i, en canvi, continuem sense entendre perquè entitats com Amics de les Nacions Unides —entitat que va ordenar, dirigir i enfortir les lluites de molts anys— continuen essent discriminades a l'hora de les subvencions.

Ens semblen, també, massa minses les quantitats destinades a cooperació i a desenvolupament; em sembla que hi ha massa diner inconcret, polític, de lliure destinació.

Però voldria parlar, també, d'un altre gran tema: la problemàtica dels joves. He dit que aquest és un dels eixos de la política d'un govern. A nosaltres ens queda encara un temps per ser paper de nostàlgia, per recordar els temps passats i per donar consells als nostres néts, però ens sembla que, si el país té algun futur, el té a través de la seva joventut, i no és una broma l'estat de perplexitat en què es troben massa joves a Catalunya, i la falta d'instal·lacions juvenils, si volem respondre el repte de processos de reeducació de joves que han viscut etapes difícils d'infància, o de joves sense recursos, massa temptats cap a conductes passives, desesperançades, o cap a aventurismes enfollits i incontrolats i també, per què no?, cap a conductes vandàliques en més d'un cas, que després ens provoquen una notable indignació social, però que en canvi, no sempre sabem combatre amb una infraestructura important.

Que els albergs, que les colònies, que els espais finançats amb diner públic siguin públics, oberts i oferts per a tothom. En el curs d'aquest Ple crec que aprovarem una llei per regular les instal·lacions destinades a usos juvenils; tindrem ocasió de tornar a parlar d'aquests espais. Ara, deixin-me dir que, una vegada més, i a partir, en aquest cas, de les preguntes que hem formulat; a partir, en aquest cas, de la comprovació dels llibres de gent que va a aquestes cases, diguem que encara se'n fa un ús poc juvenil, o que té poc a veure amb el conjunt de la població de Catalunya.

Molt sovint tenim la sensació que aquests albergs tenen un destí complementari, que de vegades acaba essent un destí principal, justament per a famílies que no tenen res a veure amb les característiques de la joventut descrita en els estudis que ha anat publicant la Direcció General de la Joventut sobre les xifres de la joventut a Catalunya. I aleshores, deixin-me que digui que, diputats com nosaltres, entre la «casa comuna» que ens proposen uns i la «casa per a elegits» que ens proposen els altres, tenim la impressió que vivim sempre de rellogats o de dispesers.

Ens sembla que aquesta falta de política de joventut és greu i que hauria de ser, en tot cas, una política de joventut interdepartamental. No em sap gens de greu que la Direcció General de Política de Joventut —ho hem dit— estigui adscrita al Departament de Presidència, si amb això aconsegueix vertebrar una ve-

ritable política de joventut en tots els àmbits, perquè els joves els preocupa l'espectativa d'habitatge jove, la formació professional, la vida universitària, els serveis per a la salut, l'esport, la situació del mercat de treball, l'acció política per fer front a la problemàtica derivada de la drogodependència.

El mes de juliol vaig tenir ocasió de formular trenta-tres preguntes per escrit —no eren preguntes a la babalà, sinó preguntes que m'havien estat suggerides per diversos col·lectius joves, o que havia sentit i recollit entre les conclusions de debats de joventut o de setmanes de joventut on havia estat convocat per gent inquieta que volia saber com vèiem els joves des de la taula de la daurada tercera edat tardoral. No tinc temps de repassar aquí preguntes i respostes; m'agradaria poder-ho fer i demanar a un tribunal popular que avalués si el Govern, que era l'examinat, podia aspirar a un simple aprovat en aquesta avaluació. Tinc el convenciment que, si ens han contestat —per cert, després de quatre mesos— com ho han fet, no és per mala fe ni per incúria, ni per voluntat de fugir d'estudi; no ens han dit més perquè aquest Govern no té una política de joventut, i prou que ha fet dient-nos el que sabia. No és una afirmació personal; no em refereixo a cap càrrec en concret; crec honestament que no hi ha política de joventut.

Voldria acabar aquesta intervenció amb dos temes. L'il·lustre Diputat portaveu del meu Grup, senyor Joan Saura a les esmenes a la totalitat parla sempre de dues qüestions: competitivitat —què s'entén per competitivitat— i què vol dir fer política amb els ajuntaments. M'aturaré un moment en aquesta segona qüestió: en els ajuntaments. Una vegada més, aquests pressupostos pequen perquè tenen poc en compte els ajuntaments, i m'agradaria aprofitar aquest torn per aclarir una qüestió: no podem continuar mitificant la societat civil catalana, el nostre teixit empresarial i associatiu, com si no tingués res a veure amb el teixit polític de Catalunya. Som un país petit, tots ens coneixem, i no podem marcar línies de demarcació —com deia Lenin, per cert— entre interessos econòmics, interessos culturals i interessos polítics.

Quan demanem que tinguin més en compte els ajuntaments, no és per encarregar a l'Administració municipal la gestió de més recursos, és més aviat per garantir que la territorialització dels recursos destinats —si s'escau— a famílies, a empreses o a institucions privades sigui efectiva, i que compti amb el veritable control territorial democràtic, que no en va els ajuntaments són l'Administració de l'Estat, l'Administració de la Generalitat a cada poble i ciutat de Catalunya. L'intent d'enfrontar els ajuntaments amb el Govern de la Generalitat resultaria absurd, infantil, contraproductiu i sense cap base política digna.

Crec que són raons suficients per dir que aquest pressupost del Departament de Presidència —ho repeteixo—, que té algunes qüestions que no poden ser controvertides; en canvi, no respon a la problemàtica d'un país que es troba amb els reptes immediats del Mercat Comú europeu, amb els reptes de l'1 de gener del 93, en el qual serà molt més difícil garantir que aquest país funcioni.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

L'Agrupació d'Esquerra Republicana, esmena 322. Senyor Carod-Rovira, té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President i senyores i senyors diputats; particularment, moltes gràcies, se-

nyor President, per permetre'm de fer ús de la paraula després dels meus minuts, injustificables, de retard, si no fos per la impuntualitat congènita que caracteritza la prestació de serveis públics ferroviaris per part de l'Estat espanyol en el territori de la Catalunya autònoma. (*Rialles i remor de veus.*)

La proximitat d'unes festes tan tradicionals com les nadalenques ens duu, també, al manteniment d'una altra iniciativa parlamentària no menys tradicional: la presentació d'una esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament de Presidència en general i, si la Presidència m'ho permet, també del seu mediterrani Institut en particular.

Ah, i hem, l'any passat, al caràcter laberíntic d'aquest Departament, caràcter al qual no deu ser aliena la mateixa configuració física del Palau, situat al costat de muntanya de la plaça de Sant Jaume. Expressàvem en el debat pressupostari anterior la nostra més absoluta estupefacció davant la presència silent i l'activitat d'aires clandestins que hi duïen a terme certs centres, instituts o entitats, que se suposen propers a Presidència.

Tot aquest ric i generós reguitzell de centres diversos relacionats amb Presidència compta amb una partida de 88 milions. No és gens exagerat, la veritat, si no fos que, tot i haver-ho intentat, —a cops heroicament— no sabem de quins centres es tracta, ni quina noble finalitat els anima, ni quins il·lustres «caps pensants» els alimenten amb llur distingida aportació intel·lectual.

Tot i la bona voluntat que un home hi posi, així com la magnífica predisposició amb què pugui afrontar-se a la lectura detallada dels pressupostos d'aquesta Conselleria sense conseller, no és fàcil d'alliberar-se d'una sensació íntima ben clara: moltes d'aquestes partides poden trobar veritables dificultats —dificultats evidents— per sotmetre's a un control públic i plural de la seva destinació efectiva. Per dir-ho en termes futbolístics, poden, amb gran facilitat, escapolar-se de l'escomesa.

Parlem, és clar, d'aquests 285 milions d'atencions protocol·làries i representatives, d'aquests 52 d'atencions a la Presidència, d'aquests 204 de publicitat i propaganda, de què?, de qui?; d'aquests 553 de promoció cultural i econòmica, de qui?, de què?; o bé d'aquests 92 destinats a altres despeses diverses, 92 milions que cal convenir que, ben utilitzats, poden permetre un exercici ben generós de la diversitat, essència dels valors democràtics.

El Patronat Català Pro-Europa està dotat per a l'any vinent amb 320 milions; 68 més que enguany. Esperançats i optimistes de mena com som, no perdem la confiança que, aquest any sí, Esquerra Republicana sigui convidada a participar de ple dret en la secció parlamentària del seu Consell Consultiu. Una petició, aquesta, que ja vam fer fa un any des d'aquesta mateixa tribuna i que no ha obtingut fins ara —en un concepte ben poc elegant, per cert, de la cortesia institucional— la més mínima resposta. Potser, en un gest sorprenent i tot, pot resultar que s'obri, finalment, la tan esperada com repetidament anunciada oficina, a les comarques del sud del Principat, del Patronat.

No ens podem estar de referir-nos a la situació dels casals catalans d'arreu del món, particularment als d'Amèrica, amb els quals ens uneixen, especialment, vincles personals d'afecte i simpatia. Els 31 milions i mig inicialment previstos per a aquesta tasca s'han convertit finalment en 41 gràcies a una esmena nostra.

Això no obstant, ens sembla encara una quantitat insuficient, inadequada i del tot ridícula, sobretot si comparem aquesta xifra —de pura indigència institucional, per part del Govern català— amb les comunitats catalanes a l'exterior, amb l'actitud molt més generosa dels Governos basc i gallec amb els seus respectius pobles de la diàspora, i fins i tot amb els governs d'altres comunitats anomenades, també —amb notable sentit de l'humor—, autònomes.

Hem dubtat fins al darrer moment si sortia a defensar o no l'esmena a la totalitat de l'Institut d'Estudis Mediterranis. I no pas per manca de voluntat, feblesa d'arguments o lleugeresa de criteris, sinó simplement per cansament davant «la dimensió desconeguda».

Aquests 300 milions amb què el dit Institut es veurà enriquit el 1992 ens semblen, a hores d'ara, francament indefensables, ni en un context adient com pugui ser «sota els ametllers en flor» del nostre Mediterrani, el so de «la simbomba» o bé navegant amb «el "Cala Llamp" sota la lluna».

Indefensables quan hom es demana a qui serveixen i què serveixen. Indefensables per un organisme que no ha arrelat en la majoria de la intel·lectualitat catalana, més enllà d'aquella, modestíssima en el nombre, si més no, que pugui ser considerada orgànica. Indefensables si es tenen en compte les dotacions assignades a institucions com ara el Centre d'Història Contemporània, del tot infradotat, o el mateix Institut d'Estudis Catalans. Indefensables si es pren en consideració que han servit i serviran més per a lluïment personal d'uns pocs amb elucubracions —diguem-ne— intel·lectuals, d'interès escàs per a la realitat catalana d'avui. Indefensables fins i tot estèticament, si s'observa que el lloguer dels esplèndids locals mediterranis, com deiem l'any passat, a l'edifici del Banc Atlàntic, s'enduen la sisena part del pressupost assignat.

No cal doncs, sincerament, senyor Codina, si com intuïm li toca a vostè la resposta, no cal que s'escarrassi —que diria el senyor Escudé— defensant allò que no té defensa. Pot estalviar-se, francament, els arguments, perquè no hi ha argumentació possible davant el desconegut. Rebi, això sí, per a vostè i per als seus, els desitjos d'un bon Nadal i d'un millor any nou.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. També ha fet l'esmena 332. Les de televisió no les ha fet... perquè en té dues. D'acord.

Esmena 325, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i senyors diputats. Si em permet, defensaré l'esmena 325, la 327, 339, 340 i 341. Aquest conjunt d'esmenes fan referència al Departament de la Presidència i als seus organismes autònoms, que nosaltres pensem que són organismes que tenen pressupostos que cal esmenar en la seva totalitat.

El Departament de la Presidència, en primer lloc, és un Departament que considerem que té un pressupost molt elevat; massa elevat; massa important: 37.000 milions de pessetes ens semblen moltes pessetes per a aquest Departament. I és un Departament que funciona bé, té un ritme de creixement que del 86 al 92 s'ha triplicat. Hem passat de 12.000 milions a 37.000 milions de pessetes, la qual cosa vol dir que és un Departament ben dotat, ben mimat per aquest actual Govern de la Generalitat.

Ocupa el quart lloc del rànking, entre els departaments, després de Sanitat, Ensenyament, Política Territorial i Àrea de Presidència. És a dir, és un departament molt important, molt ben dotat; i, si amb la quantitat de diners que té haguéssim de mesurar l'estima que vostès destinen als ciutadans de Catalunya, hauríem de concloure que vostès estimen molt més el President de Catalunya, el seu President, que li tenen una gran estima, fins a 37.000 milions de pessetes, que el conjunt d'agricultors, ramaders, pescadors, treballadors, comerciants i hotelers de Catalunya; perquè vostès destinen més diners a Presidència que a la suma del Departament que jo els he esmentat de Comerç, Consum i Turisme; de Treball, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Per tant, ens sembla que potser s'estimen massa el seu President i massa poc els ciutadans de Catalunya.

Però, si ens fixéssim en un altre Departament que vostès sempre diuen que estimen tant i que és la base de la nació catalana, la llengua i la cultura, veurem que s'estimen molt més el seu President que la llengua i cultura catalanes: 37.000 milions de pessetes per al seu President, per al seu Departament, si volen generalitzar-ho, i només 22.000 per al Departament de llengua i cultura. Per tant, ens sembla que aquest Departament està massa primat. Ens dirà: «10.000 milions de pessetes, Corporació Catalana de Ràdio i Televisió Catalana», d'acord; però ens sembla que són massa diners per a aquest Departament.

En segon lloc, a nosaltres ens sembla que aquests diners, que són de lliure disposició... —m'ho imagino, perquè no deuen venir etiquetats: això és per a Ensenyament, això és per a Cultura, això... no, no, no hi ha traspasos de Presidència, per dir-ho d'alguna manera; molts pocs diners deuen venir etiquetats; per tant, lliure disposició—; i com utilitzen vostès aquesta lliure disposició? Malament, ens sembla. Molt malament. La major part d'aquests diners, o una gran part d'aquests diners, van destinats a activitats de promoció, publicitat, propaganda, exposicions, reunions, conferències, estudis, dictàmens, etcètera.

En aquest Departament potser la xifra no és molt important: 2.500 milions de pessetes; quedem-nos amb aquesta? potser sí. Però és que en el conjunt del Pressupost que estem discutint són 15.000 milions de pessetes en aquests apartats que jo els estic comentant.

Ens sembla que aquest apartat funciona bé. «Això sí que és vida» per als que estan en aquest Departament! Poden disposar d'una quantitat de diners importants per fer aquestes campanyes que deuen fer segurament Acció Cívica, en aquest cas, de Benestar Social; Direcció General d'Afers Interdepartamentals en aquest Departament. Però campanyes que no s'acaben d'entendre gaire bé: «La gent és la força de Catalunya»; una anunci que jo..., em semblen genials: obres a punt de començar, obres acabades, obres que començaran d'aquí a un mes, d'aquí a dos mesos, d'aquí a tres mesos..., obres que potser algun any farem. Una campanya que ja és el més extraordinari de l'exageració del que vostès pensen fer.

Evidentment, estem en pre-campanya electoral i han exagerat en aquest cas. No ho sé, potser... si hi ha un canvi de Govern, algunes d'aquestes obres que diuen que estan a punt de començar o que algun dia començaran, potser haurem de canviar les prioritats.

Però ens sembla que són campanyes que no acaben de ser, doncs, necessàries i que aquí estan disposant, estan utilitzant uns diners que ens sembla que els estan malgastant.

Hi ha hagut sectors no polítics, sectors de l'església que han criticat aquestes campanyes, que s'han fet ressò d'aquest problema i diuen: «les pancartes de "la feina ben feta" o de "la gent és la força de Catalunya", poden servir per amagar la feina mal feta i la debilitat de molta gent que no sap on trobar la força per tirar endavant». Escoltin, és una denúncia de sectors eclesials importants que nosaltres respectem. Ara aquests dies hi ha crítiques de l'Església als socialistes; i, escolti'm, les acceptem. Ara, el seu President va dir: «em sento maltractat». Per què? Per una crítica a una situació real, a un malversament dels recursos públics! Doncs acceptem aquestes crítiques. Escolti'm, i per maltractament el que tenen alguns ajuntaments que, després de tota la jornada de visita del President al seu municipi, només visita —el President— l'ajuntament per anar a complir unes necessitats fisiològiques. Maltractaments per a tothom, eh? I, per tant, val a dir que, escolti'm, si fan coses mal fetes és normal que hi hagi sectors de la societat que reaccionin i que els critiquin.

Per tant, mal ús d'aquesta lliure disposició dels diners que vostès disposen. Em sembla que se'n gasten massa en publicitat i propaganda. Molts diners, gairebé 10.000 milions de pessetes a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; segurament els hauríem de traspasar, aquests diners; també ho fariem nosaltres, però segurament no ho fariem per cobrir una mala gestió de la Corporació Catalana, sinó per fer programes d'inversió concrets i no per anar a cobrir la gestió diària o dèficit diari d'aquesta Corporació.

En tercer lloc..., molts diners hem dit, primer lloc; segon, lliure disposició, mal utilitzats al nostre entendre, uns Pressupostos opacs. Nosaltres coincidim amb les crítiques que s'han fet abans —sobretot per part del Diputat senyor Carod-Rovira—, que això és un laberint en el qual és difícil esbrinar les coses que vostès volen fer amb aquests Pressupostos; partides misterioses: 201 milions de pessetes per a serveis de nova creació; i les que ha esmentat el Diputat Carod-Rovira: promoció econòmica, atencions protocolàries... tot el que vulguin, n'hi ha moltes, de partides d'aquestes que en desconeixem quines són les finalitats.

I quan treballem com se'ns demana des del Govern: «escolti'm, miri les memòries!» Mirem les memòries: hi ha molt poques coses explicades, molt poques coses. Per exemple, la Direcció General de la Joventut, no hi ha ni un full de memòria, ni un. No sabem què volen fer amb la Direcció General de Joventut. L'únic àmbit d'aquest Departament en el qual hi ha coses clares del que volen fer és la Secretaria General d'Esports. Aquesta sí que té una memòria completa important, però totes les altres direccions generals d'aquest Departament, cap paper, gairebé, indicant-nos el que volen fer.

Són departaments, per tant, que tenen pressupostos molt opacs, difícils d'entendre, difícils de veure el que vostès volen fer, però, a part d'aquesta crítica pressupostària, a nosaltres ens preocupen algunes de les propostes, alguns dels programes que s'intueix que vostès estan fent en aquests moments. Nosaltres fariem programes diferents, contraris als que vostès estan fent i amb un sentit molt diferent del que estan fent.

En el nostre Pressupost, a les esmenes de l'estat de despeses hem fet propostes constructives que han estat rebutjades, per exemple programa d'ajuts al Tercer Món i als països en desenvolupament. Per què no canviem tot el programa de l'Institut

d'Estudis Mediterranis, conferències, xerrades que fan 300 milions de pessetes, per ajuda veritable al Tercer Món i als països en desenvolupament? No ho demanem els socialistes, escoltin: jo he vist els Pressupostos i m'ha sorprès que hi havia una esmena de Convergència i Unió, 190 milions de pessetes per part del Diputat Ferran Pont per a ajuts o per al Fons Català d'Ajut al Tercer Món, i han votat en contra.

El PSC demanava 100 milions de pessetes més, el Partit Popular 90 més, Iniciativa per Catalunya 150, Esquerra Republicana 90 i el Mixt 100 milions de pessetes. Em sembla que és una demanda unànime de la Cambra, fins i tot de diputats de seu Grup, que augmentin aquests recursos. Nosaltres demanàvem augmentar els recursos d'ajuda al Tercer Món, directes, perquè aquesta gent puguin trobar vies de desenvolupament a casa seva, però a més d'aquestes ajudes directes als països del Tercer Món dèiem: escoltin, estan sortint problemes importants en sectors que ens afecten molt pròximament tant com els del Tercer Món, tant com els del sud de la Mediterrània.

Països de l'Est. Per què no ajudem els països de l'Est també?, per què no ajudem els immigrants que venen aquí a Catalunya? Per què no fem un programa d'inserció de la immigració en temes d'educació, de sanitat, de serveis socials, d'habitatge, de beques i ajuts escolars? Escoltin, és un programa que els hem demanat i que podria substituir molt bé aquest programa que vostès tenen en aquests moments, o aquest Institut d'Estudis Mediterranis, que fa moltes conferències però fa poca acció directa que nosaltres reclamaríem.

Un altre programa que vostès insinuen, però que ens sembla pràcticament mal desenvolupat, que és el tema de la inserció social i laboral de la joventut; i per exemple, vostès en algun lloc diuen: «Donem alguns diners, alguns milions per a ajut a l'habitatge dels joves». Escoltin, per què no fan un programa global, important, d'ajut als joves, perquè puguin trobar treball, perquè puguin no haver de llençar-se a aquestes situacions de marginalitat en què a vegades es llença la joventut? Per què no fomentem intercanvis entre diverses nacions? Per què no fomentem intercanvis entre joves de comunitats autònomes? Per què no donem veritables ajuts a l'adquisició d'habitatge? Per què no ajudem en les activitats dels joves que estan fetes pels ajuntaments? Per què no donem ajuts a la incorporació del jove al treball? Em sembla que serien programes interessants que podrien vostès reconsiderar.

Però també ens sembla que a part d'aquesta manca de programes concrets que nosaltres els diem: «Escoltin, mirin, el que ja vostès diuen podrien fer-ho millor amb tot el que nosaltres hi aportem», em sembla que aquest Departament també necessitaria una reorganització. El Diputat d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Riera, ha apuntat alguns temes, jo en voldria apuntar d'altres, i em sembla que entre tots podríem estudiar seriosament quines funcions ha de fer aquest Departament. Per què no fa veritablement de coordinador de temes interdepartamentals, com per exemple, amb un tema tan important com estava explicant el senyor Ignasi Riera de la política lingüística?

Molt bé, per què no estudiem entre tots si aquesta acció ha de venir aquí a Presidència? Per què no estudiem, per exemple, que la Direcció General d'Acció Cívica, amb els seus apartats de publicitat i propaganda, amb tot el que està fent, aquestes campanyes cíviques, vagi, també, aquí al Departament de Presidència, junt amb la Direcció General d'Afers Interdepartamen-

tals? Per què no estudiem que el Centre Divulgador de la Informàtica pugui passar a Indústria, per exemple? O per què no estudiem que el Patronat de la Muntanya de Montserrat o l'Institut d'Estudis Mediterranis depenguin de Cultura? Són propostes. No diem que s'hagi de fer exactament això, diem: estudiem aquests temes i pensem en una possible reorganització de l'organigrama d'aquest Departament.

Ja per anar acabant, un aspecte que també ens preocupa. El tema dels serveis jurídics del Govern de la Generalitat. Escoltin, vostès tenen una part important de serveis jurídics que actuen al seu servei, i molt sovint encara han d'anar a buscar estudis i dictàmens fora del Govern de la Generalitat a sectors de la iniciativa privada; tenen el Gabinet Jurídic Central, tenen —si volen dir amb funcions diferents és igual, d'acord— l'Institut d'Estudis Autònomic —estudis sobre l'autonomia, d'acord—, la Comissió Jurídica Assessora, els lletrats i serveis jurídics de cada departament, i en un altre cantó el Consell Consultiu, que té molt poca feina, molt poca feina. Per què no pensem —per què no pensem— que el Consell Consultiu —i ara que hi anirà segurament algun conseller— a més de fer dictàmens sobre lleis pugui fer dictàmens preceptius sobre reglaments? Per què no pensem això, per exemple? I tindria una mica més de feina, el Consell Consultiu.

Jo el que critico és que en aquests moments —en aquests moments— hi ha molts organismes assessors jurídics, i que vostès van molt sovint a fora de l'Administració a buscar estudis i dictàmens. Em sembla que valdria la pena també estudiar detalladament aquest tema, i si s'ha de fer una llei de modificació del Consell Consultiu, la fem; si fem una llei, fem-la. Escoltin, el tema està estudiat, està debatut, és un tema important, valdria la pena que tot ens hi penséssim una mica abans de continuar amb aquesta situació que hi ha en aquests moments: estudis i dictàmens a fora, quan ens sembla que són innecessaris. Aquest és l'element de crítica que els plantejo i la proposta de reorganització d'aquesta qüestió.

Per acabar, nosaltres creiem que el que cal és que el Departament de la Presidència actuï veritablement com hauria d'actuar, tal com ha reclamat des d'aquí —aquesta tribuna— el President del nostre Grup, Raimon Obiols. Des del Departament de la Presidència s'hauria de trobar el projecte il·lusionador del poble de Catalunya, aquell projecte que passés a la història del poble de Catalunya com el projecte del Govern de la Generalitat. Vostès en deu anys no han trobat aquest projecte; el poble de Catalunya només veu un projecte il·lusionador, que és el projecte dels Jocs Olímpics. Cal aprovar aquest projecte i aquest projecte només serà possible amb un nou Govern, amb el Govern Socialista de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Ha defensat les esmenes..., la 334 i la 337? L'Institut d'Estudis Mediterranis... Han sigut cites, només. Gràcies. Esmena 326, de l'Agrupació del CDS, el senyor Latorre té la paraula per defensar-la.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats. Si vostè m'ho permet, senyor President, amb una intervenció que anuncio que serà molt breu jo defensaré totes les trenta-cinc esmenes que la meua Agrupació Parlamentària ha presentat a la totalitat dels departaments, organismes autònoms i empreses de la Generalitat de Catalunya per al 1992.

Certament, ja ho varem dir en la nostra defensa de l'esmena a la totalitat dels Pressupostos, aquests són –i és lògic que sigui així– uns pressupostos continuïstes, i des d'aquesta percepció, la defensa de les meves esmenes també hauria de ser continuïsta, gairebé reiterativa dels arguments que al llarg d'aquests quatre anys de la Legislatura que ara acaba hem repetit des d'aquesta tribuna. De tota manera, no es preocupin les il·lustres senyores diputades ni els il·lustres senyors diputats; ja he dit que la meua defensa hauria de ser gairebé reiterativa, però no ho serà.

Avui, cosa estranya, ningú no em sentirà parlar de les despeses de propaganda i d'atencions protocol·làries de la Secretaria General del Departament de Presidència, ni de l'actuació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ni de la política de funció pública del Govern de la Generalitat, ni del Pla Territorial General de Catalunya. Avui no parlaré de carreteres, avui –cosa estranya també– no parlaré d'aigües, ni de les aigües netes ni de les aigües brutes, ni em posaré amb qüestions que tinguin relació amb el nou Departament de Medi Ambient. Ningú tampoc em sentirà parlar de la crisi turística estiuenca, ni de l'EAJA, ni parlaré tampoc dels greus problemes de l'habitatge a Catalunya, l'expressió més significativa i potser dolorosa dels quals la constitueix el cas dels 801 habitatges del barri de Sant Cosme al Prat de Llobregat, sense oblidar el problema de l'aluminosi. Ni tan sols, senyores diputades i senyors diputats, parlaré avui de la manca d'informació als diputats, almenys a aquest Diputat, per part del Govern, sobre la gestió pressupostària. Tot el que havíem de dir sobre el particular ja ha estat dit al llarg de tota la Legislatura. Des del meu punt de vista, la feina duta a terme durant tot aquest temps és la millor defensa que puc fer de tot aquest conjunt d'esmenes.

Aquesta, senyor President, serà l'última intervenció que jo faci en aquest Parlament com a portaveu de l'Agrupació Parlamentària del CDS. Acaben aquí quatre anys dedicats, amb tota la intensitat de la qual he estat capaç, dedicats –dic– a lluitar per aconseguir una Catalunya més pròspera, una Catalunya més competitiva, una Catalunya més justa i solidària, una Catalunya capdavantera de l'Estat de les autonomies, una Catalunya més oberta a tothom. Aquest, només aquest, ha estat el meu objectiu; aquest és el meu objectiu, aquest serà, aquest continuarà sent, que ningú ho dubti, el meu irrenunciable objectiu. Lluitar aquests quatre anys per aquest objectiu ha constituït, sens dubte, l'època més feliç de tota la meua vida; els sacrificis, molts i no únicament meus, que s'han hagut de fer perquè aquesta lluita fós possible no representen pràcticament res si se'ls compara amb la tremenda satisfacció que proporciona, que a mi almenys m'ha proporcionat, tenir l'oportunitat de treballar per als altres des d'aquest Parlament.

Satisfacció que incrementa la seva gran dimensió si se li afegeix l'orgull, el legítim orgull que sento d'haver tingut l'oportunitat de compartir amb tots vostès les tasques legislatives i de control de l'Executiu inherents a la nostra condició de diputats elegits pel poble de Catalunya. Sempre he rebut per part de tots vostès, senyores diputades, senyors diputats, senyors de la Mesa del Parlament, senyor President, un tracte i una consideració personal i política molt superior als meus mereixements; és de justícia reconèixer-ho aquí i ara. M'he esforçat a correspondre aquesta actitud de tots vostès que els honora. En qualsevol cas, si en l'escalfor d'algun debat parlamentari jo, en algun moment,

hagués patit d'algun excés verbalista respecte a algú de vostès, rebi la possible destinatària o el possible destinatari l'expressió més sincera de les meves públiques excuses.

Acaben aquí –ho repeteixo– quatre anys d'una gran intensitat parlamentària de la qual jo no em sento ni l'únic ni el principal protagonista. Efectivament, sense l'eficacíssima, anònima i desinteressada dedicació d'alguns –certament molt pocs– companys i col·laboradors, res de tot això hauria estat possible. En fer públic el més profund dels meus agraïments a aquests companys i amics, ells saben que sempre ocuparan un lloc molt distingit entre el més volgut per mi. Deia fa un moment que acaben aquí quatre anys d'una gran intensitat parlamentària, que molt probablement ha afectat també en negatiu la tasca de molts dels funcionaris d'aquest Parlament, que han pogut veure's «carinyosament» colpejats per les allaus de les més de vuit mil preguntes parlamentàries formulades per aquest Diputat, amb la pretensió –no massa exitosa, per cert– de controlar mínimament la gestió pressupostària del Govern. Jo li prego, senyor President, que faci arribar a tot el personal d'aquesta Cambra el meu reconeixement per l'eficàcia i la dedicació amb les quals han exercit i exerceixen cada dia la seva tasca.

En política, senyores diputades, senyors diputats, són molt important els gestos, els detalls. Jo voldria que aquesta última meua intervenció acabés amb un gest, amb un gest de cortesia parlamentària, gest que consistirà, senyor President, en la retirada de totes les trenta-cinc esmenes a la totalitat de la meua Agrupació Parlamentària que encara romanen vives. D'aquesta manera, almenys, contribuiré a no incrementar l'evident cansament dels diputats després d'aquest Ple que alguns, certament, han titllat de maratoniana.

Quan arriba per a mi l'hora dels adéus, no vull desaproveitar l'avinentesa per desitjar a tots vostès i a les seves famílies unes festes de Nadal molt i molt felices i un any olímpic, el 1992, ple de prosperitat, i els dic –des de l'emoció amb prou feines continguda– que quan estan a punt de perdre un company, han de tenir la seguretat que han guanyat un amic.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores diputades i senyors diputats; gràcies, amics.

(Aplaudiments.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Esmena número 328, del Grup Mixt. Suposo que es dona per defensada. Grup d'Iniciativa, la 329. La senyora Fabian té la paraula per defensar-la.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President; senyores, senyors diputats, any rere any, el Grup d'Iniciativa per Catalunya ens veiem obligats a presentar una esmena a la totalitat a l'Institut Català de la Dona, i hem de dir que ens sap greu haver-ho de fer perquè entenem que en els temes de la lluita contra la discriminació de les persones, en aquest cas per raó de sexe, així com en tots els temes que tenen a veure amb els drets fonamentals de la persona, entenem que l'acció política hauria de ser unitària i no hauríem de discutir quin partit o quina opció política lluita amb més força per complir els manaments constitucionals. Malauradament això no és així, i any rere any hem de denunciar des d'aquesta tribuna la política del Grup de la majoria, Convergència i Unió.

Aquest any, el pressupost de l'Institut Català de la Dona és de 399 milions de pessetes, uns 69 milions més que l'any passat; però anem a veure com han decidit que els han de gastar.

Capítol 1, personal: 123 milions de pessetes, uns 20 milions de pessetes més que l'any passat, en termes absoluts; en canvi, està pressupostat menys salari per als funcionaris, sembla que no hi haurà conveni o —cosa impossible— haurà d'haver-hi un salari a la baixa, i l'increment se l'emporta una partida de retribucions complementàries al personal temporal, que l'any passat no hi era. Ens haurien d'explicar, si són tan amables, per què?

Capítol 2, aquest any, 156 milions de pessetes; l'any passat, 159,3 milions de pessetes. Com se'ls gasten? 8 milions de pessetes en material ordinari no inventariable; 22 milions de pessetes a premsa, revistes, llibres i altres publicacions; 6 milions a atencions protocol·làries i representatives; 16 milions a publicitat i propaganda; 23 milions a reunions i conferències; 4 milions a altres despeses diverses. Han incrementat en 3 milions el material ordinari no inventariable respecte a l'any passat i han incrementat 11 milions la publicitat i la propaganda, 1 milió les atencions protocol·làries i representatives i 3.993.000 pessetes més les altres despeses diverses.

Per contra, han rebaixat a menys de la meitat les reunions i conferències i han congelat en 15 milions els estudis i treballs tècnics. Sembla ser que d'aquest capítol la investigació i les tasques de divulgació han patit el retall enfront dels increments d'allò que a vostès més els agrada: la publicitat i la propaganda, les atencions protocol·làries i representatives i en partides gens o poc controlables com les despeses diverses.

Em sembla que els números estan demostrant el que venim dient: la façana i no l'acció política eficaç de resoldre els problemes de la societat és l'opció que Convergència i Unió pren sempre en el seu ordre de prioritats.

Capítol 4, transferències corrents: 105 milions aquest any enfront dels 70 de l'any passat, dels quals 55 milions —40 més que l'any passat— van als consells comarcals. Nosaltres estem d'acord amb aquesta puja cap als ens locals, encara que hem de dir que preferiríem que es destinessin als ajuntaments en tant que la nostra vocació municipalista neix de creure honestament que l'Administració més propera al ciutadà és la que més coneix les seves necessitats i vostès, per contra, la destinen a aquells que pressuposen que poden controlar millor; sempre primen els interessos de partit davant els interessos generals, i tot amb diner públic.

Els ajuts a les dones: aquest any, 5.120.000 pessetes menys que l'any passat; aquest any, 50 milions. Les inversions del capítol 6 —igual que l'any passat—, cap inversió a cases d'acollida i a equipaments per a les dones. Hem de dir que en la comissió el Grup de la majoria ens va acceptar una esmena per la qual el Grup d'Iniciativa per Catalunya obria una partida amb 1.000 pessetes, perquè considerem que aquest Pressupost és molt insuficient i no volíem treure-la de cap altre lloc per dotar econòmicament al llarg de l'exercici pressupostari i destinada a beques, estudis, investigacions per a dones. Esperem que aquest reconeixement polític que van fer en comissió, on s'acceptava que era necessari obrir una partida i destinar diners per a aquesta activitat, sigui un reconeixement real, econòmicament real, i no tan sols de cara a la galeria.

Senyores i senyors diputats, una vegada més hem de dir que el pressupost de l'Institut Català de la Dona és insuficient; segurament el portaveu de la majoria em dirà que altres departaments tenen pressupostos destinats a dones, i això és cert: el 51% de la població som dones. Per tant, a l'ensenyament hi ha

nens i nenes, als programes de vells hi ha vells i velles, als programes de disminuïts hi ha disminuïts i disminuïdes, per les carreteres passen homes i dones i és evident que en els Pressupostos de la Generalitat, que en la política del Govern hi participen els homes i les dones.

El que entenem que ha de ser l'Institut Català de la Dona és una altra cosa; és aquella institució, aquell organisme d'on haurien de néixer dues grans tasques polítiques: una, fer assistència a unes dones que ho necessiten, dones maltractades, ajudes concretes per a dones, superar..., intentar superar el nivell professional de les mateixes dones, jo crec que, a més, l'Institut Català de la Dona hauria de ser allà on neix la inspiració de tots els altres Departaments del Govern d'aquelles polítiques que han d'acabar que volem tots i totes que hagin d'acabar amb el tema de la divisió sexual del treball.

Jo no sé si els senyors i les senyores diputades s'han llegit el document que ha elaborat la Universitat Autònoma per a la Comissió d'Igualtat d'aquest Parlament, però crec que amb les dades que ens han passat al llarg d'aquest Ple, el tema de la divisió sexual del treball es demostra en un treball de camp, un treball científic, que està molt arrelat a la societat. És aquí on l'Institut Català de la Dona ha de fer una tasca important i és aquí on el Grup d'Iniciativa per Catalunya creu que no s'està fent aquesta tasca important.

Vostès, senyors de la majoria, van elaborar un pla d'actuació que s'havia de complir entre els anys 89 i 92 —em diu el senyor Escudé que encara no s'ha acabat. Jo no sé si pensen fer-ho tot el 31 de desembre de 1991, i és evident que mentre no estiguem en aquesta data haurem de dir que encara no s'ha acabat; però el que volem denunciar des d'aquesta tribuna és que no s'ha modificat la situació de les dones a Catalunya, ni molt menys s'ha modificat des de la política de l'Institut Català de la Dona.

Senyors de la majoria, hem sentit al llarg d'aquest debat que els recursos són escassos i a vegades, quan l'oposició fem esmenes, ens diuen que els recursos són escassos, que tenim raó en els continguts, però que la bossa és petita o que la bossa té fi. Nosaltres diem que és cert, els recursos són escassos, tots els recursos, no solament els econòmics, tots els recursos són escassos, però això implica que s'han d'administrar bé, que han de ser eficaços, que l'Administració ha de ser eficaç. I quan nosaltres demanem acció pública —i a vegades el senyor Escudé es fica amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya perquè som defensors del que és públic— som, a més, defensors de l'eficàcia del que és públic. I en tant que vostès es gasten els diners amb publicitat, propaganda i paper, el que fan és malbaratar aquests recursos que vostès mateixos i nosaltres compartim que són escassos.

Per tant, senyors de la majoria, un any els hem de dir que ja n'hi ha prou, de propaganda, publicitat i clientelisme, que cal governar i que cal fer-ho també a favor de les dones.

Per tot això, senyores i senyors diputats, demanem el vot favorable a aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Esmena 330, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula la il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor Conseller, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: A quin senyor Conseller dóna les gràcies?

La Sra. BARENYS: Perdoni, senyor President, és que he ensopegat amb el senyor Conseller d'Economia i ara venia amb la figura ficada a la ment.

La nostra esmena a l'Institut Català de la Dona es planteja molt semblantment a l'esmena que acaba de defensar la senyora Rosa Fabian, del Grup d'Iniciativa, perquè aquest Pressupost són faves comptades, a l'igual que els pressupostos dels anys anteriors: 399 milions de pessetes, increment d'un 20%, però increment d'un 20% que, en números absoluts, pesseta a pesseta, són 69 milions de pessetes en relació amb el 1991. Ens diran —com també comentava la senyora Fabian— que els altres departaments ja fan polítiques interdepartamentals per a la igualtat d'oportunitats per a la dona, però la veritat és que vostès, en els Pressupostos, no fan constar l'especificitat o la singularitat d'aquestes polítiques.

Aleshores, continuem sense saber, a pesar que hem estudiat amb atenció aquest Pressupost i la seva memòria, què és el que pensen vostès fer per al 1992. El que sí que tenim clar són els números: el capítol 2 ha baixat en relació amb el 1991, i el capítol 4 s'ha incrementat només en 34 milions respecte al 1991. Quan vàrem presentar l'esmena a l'articulat, el senyor Escudé deia: «Vostè es queixa, demana més recursos per als ens locals i hem augmentat un 20%...» o bé, no sé quin tant per cent em va dir. En definitiva, en mirar el Pressupost vaig veure que els 40 milions de més que incrementen aquest capítol 4 són els que vostès posen als ens comarcals, no als ens locals, que aquesta és una partida que no han obert mai —i suposo que no tenen cap interès a obrir-la. Per tant, el Pressupost continuem considerant que és un pressupost irrisori i tant és així que no sabem a hores d'ara, després de dos anys i escaig de funcionament de l'Institut Català de la Dona, si els interessa o no el funcionament d'aquest Institut.

I això ho diem perquè la partida d'ajuts a la dona —també ho ha dit la senyora Fabian— no s'incrementa en absolut sinó que disminueix. O sigui, vostès creen un institut per fer polítiques, per ajudar les dones i les institucions i les entitats que treballen i defensen els interessos i lluiten per la igualtat. I, aleshores, disminueixen la partida 480.01 en 5 milions de pessetes, és a dir, la mantenen igual; o sigui, que per a l'any 1992 no hi haurà cap increment voluntari de cara a ajudar les institucions socials.

Mirant la memòria del 1990, que vostès aquests dies ens han lliurat, ens hem quedat sorpresos en veure que diuen que, de totes les sol·licituds de subvencions que s'han fet a l'Institut Català de la Dona el 1990, vostès només en varen poder cobrir un 12%. Aleshores, si només en varen poder cobrir un 12% el 1990, com és que no augmenten el Pressupost per donar satisfacció i per ajudar aquestes associacions i entitats? Doncs, de moment, el Pressupost del 90 i el Pressupost del 92 són pràcticament el mateix.

Nosaltres creiem que aquest Pressupost menysvalora la política social per a la dona, ja ho vàrem dir en les defenses de les esmenes a l'articulat; és més important per a vostès, dintre de Presidència, la partida d'exposicions, la partida de promoció cultural i econòmica: una té 459 milions, l'altra en té 575, però l'Institut Català de la Dona continua, pràcticament, congelat.

Pel que fa a objectius i activitats del programa, que hem estudiat amb deteniment, veiem que hi ha uns objectius molt ge-

nèrics —no ho especifica—, unes activitats centrades en la coordinació d'accions departamentals i en elaborar informes i recopilar informació sobre la situació de la dona a Catalunya, però no hem trobat cap altre projecte ni cap altre programa.

La memòria del 90 —i torno endarrere— dóna una distribució de com es va gastar el pressupost d'aquell any i ens ha cridat l'atenció, perquè el Pressupost del 92 té la mateixa estructura. Vostès, per gestionar un 31,5 de pressupost efectiu, gasten un 67,5 del pressupost. Crec que queda claríssim que l'Institut Català de la Dona té una gestió, en aquest sentit, totalment burocràtica i ineficaç de cara a gestionar els recursos públics.

Nosaltres lamentem presentar —també ho ha dit la senyora Fabian— aquesta esmena de devolució, perquè quan vostès van crear l'Institut Català de la Dona ens pensàvem que anava «en serio», la història. Ens crèiem que volien de veritat impulsar una política a favor de la dona a Catalunya. I en aquest moment tenim un sentiment i una percepció d'ineficàcia, de burocràcia, d'incapacitat econòmica i, en definitiva, de voluntat política de cara a defensar les polítiques per la igualtat. I diem això perquè no tenen programes clars, perquè estan mancats de balanços de la seva gestió, perquè els objectius i les previsions de l'actuació interdepartamental no es veuen per enlloc, com deia la senyora Fabian: la política del Govern de la Generalitat és per als homes i per a les dones, però per fer política que avanci en la igualtat d'oportunitats, s'han de desenvolupar polítiques de discriminació positiva, cosa que vostès no fan.

Crec que no compten —i el Pressupost ho estableix i ho diu— amb les associacions i institucions —i no hi compten perquè la partida pressupostària per donar ajut a les entitats és molt minsa i reduïda—, i com a conseqüència i en definitiva, aquests pressupostos de 300 milions de pessetes són uns pressupostos totalment insuficients. En canvi, sí que si comparem amb anys anteriors, la política d'exposicions i d'actes, sí que s'ha incrementat, sí que s'ha impulsat.

Nosaltres, senyores i senyors diputats, no veiem clara aquesta política; per això presentem aquesta esmena a la totalitat i els demanem que repassin el pla de mesures per a la igualtat; a mi m'agradaria que el senyor Codina, que ha de fer la defensa en contra, suposo, d'aquesta esmena de devolució..., s'ha llegit el pla de mesures per a la igualtat i aquests dies, aquí a l'escó, mentre anàvem fent el debat de les esmenes a l'articulat, estava mirant-me'l i preguntava: «Què s'ha fet» —i això no costa diners!— «per adaptar la Compilació del Dret Civil a Catalunya?» És un tema difícil, però no s'ha avançat en aquesta qüestió. Què s'ha fet per a la protecció dels drets del cònjuge no titular sobre l'habitatge familiar? —actuació número 2—; què s'ha fet per a la repressió de la violació i d'altres agressions sexuals? Competències, totes elles, o actuacions que s'han d'impulsar des del Departament de Justícia del Govern de la Generalitat; què s'ha fet per revisar el llenguatge jurídic legal? Això tampoc costa cap diner! Simplement costa una investigació sobre el tema, i vostès tenen bons experts en aquesta qüestió; què s'ha fet respecte a les mesures sanitàries relatives a la prostitució? Nosaltres desconexem que el Departament de Sanitat i Seguretat Social hagi treballat en aquesta direcció; què s'ha fet per impulsar el compliment dels pactes internacionals a Catalunya? I podríem continuar...; què s'ha fet per a la promoció de l'habitatge per a persones necessitades amb responsabilitats familiars?... Acabo de seguida. Què s'ha fet per fomentar la participació de

la dona en l'esport? Nosaltres ho desconeixem, perquè no hi ha memòria. Igual vostès han fet moltes coses –i ara el senyor Codina ens ho explica–, i podem retirar aquesta esmena a la totalitat de l'Institut Català de la Dona.

En definitiva, nosaltres creiem que ja ha passat l'hora de la demagògia i de les promeses, crec que vostès han de redreçar els seus programes, han de redreçar la seva actuació, perquè, si no impulsen noves polítiques, si no compleixen els seus compromisos, Catalunya perdrà l'oportunitat de fer una política per a la igualtat d'oportunitats entre les dones i els homes.

Aquest pressupost, nosaltres creiem que pot ésser decisiu, el programa de l'any 92 pot ésser decisiu. De moment, la responsabilitat és de vostès; nosaltres esperem que no sigui per gaire temps.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys.

Senyor Celestino Sánchez, vostè ha donat per defensades totes les esmenes?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: No, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: No, senyor President. Les aniré donant per defensades o les defensaré amb arguments conforme vagin venint.

El Sr. PRESIDENT: Amb la 328, què passa?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Està donada per defensada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Esmena 333, del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tenia la temptació de donar per defensada aquesta esmena, perquè em penso –i m'he rellegit els *Diaris... (Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: No, no, anava per la senyora Barenys, això.

El Sr. RIERA I GASSIOT: No, no vull pagar pecats de dones.

El Sr. PRESIDENT: En defensa una? Defensa una sola esmena, oi?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, sí, una sola esmena.

Bé, doncs, anava a dir que tenia la temptació de dir que els arguments que hem fet servir en anys anteriors, continuen essent els mateixos; el que passa és que, mentrestant, aquest any hi ha hagut la compareixença del senyor Ariño, gerent de l'Institut d'Estudis Mediterranis en Comissió de Cultura. En aquesta compareixença vam tenir ocasió de parlar sobre els programes, sobre les coses que havia fet l'Institut d'Estudis Mediterranis, sobre els plans de futur, sobre la possibilitat d'habilitar nous edificis, sobre els sous, sobre el destí dels diners, sobre els càrrecs, sobre les retribucions econòmiques no salarials, sobre una qüestió que pot semblar un enigma, però que ara ja sabem que no ho és, que és qui és –el President– per delegació del President, perquè era un tema que no quedava clar; hi havia vocals, però sempre apareixia una personalitat del món de les lletres com a President, i ara ja sabem que ho és per delegació expressa del President.

És a dir, ens va aclarir moltes més coses, i ens va incrementar encara els dubtes. Recordo que, a més –se'n recordarà el senyor Codina?–, vam estar formulant preguntes ben precises,

amb tota l'educació de què vam ser capaços, però evidentment, les respostes ens van convèncer molt poc.

Vull dir, d'entrada, que hi ha dues coses que ha fet l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, perdó, l'Institut d'Estudis Mediterranis –òbviament, català– que ens semblen molt importants: el debat sobre les immigracions en el Mediterrani i el debat sobre el Magreb. El primer debat, com que ja ha estat publicat, puc dir que és una publicació de la qual jo he fet ús sovint, i és una publicació esplèndida –ho dic per si alguna senyora diputada o senyor diputat no ha tingut temps de mirar-se-la, que se la miri, perquè és realment interessant; i el conjunt de conferències del Magreb, que m'ha dit el senyor Codina que es publicarien, també són molt interessants. O sigui, vol dir que, quan fem una esmena a la totalitat no vol dir que tot és dolent, sinó que senzillament, això ha estat molt bé.

Ara bé, la pregunta continua essent: quin sentit té aquest Institut d'Estudis Mediterranis? Si ens sobressin els recursos, si tinguéssim resoltes les necessitats bàsiques, si el senyor Conseller, per exemple, Subirà, no necessités diners per a la Seda i per a la Siemens i per a totes aquestes grans empreses; si Catalunya fos un país reequilibrat; si no hi hagués un altre tipus d'urgències, diríem: «Fantàstic, OK!, a més a més, la cirereta és l'Institut d'Estudis Mediterranis». Però és que ens sembla que hi ha altres urgències. I a més, curiosament, en aquests moments podem entrar en una nova mena d'història, de cursa de competitivitats. Si s'hi han fixat, en el Departament de Cultura hi ha una partida per a la projecció exterior de la cultura catalana. Fantàstic, fantàstic! També des d'aquesta projecció exterior de la cultura catalana es fan cada any unes trobades amb presències internacionals –curiosament algunes que després també són convidades per l'Institut d'Estudis Mediterranis–, i personatges, filòsofs d'anomenada i economistes d'anomenada mundial desfilen convidats pel Govern de la Generalitat, em sembla molt bé. Però comencem a dir: «Què passarà, ara?» No seria possible unificar tots aquests organismes i fer-ne un de sol, de projecció exterior de la cultura catalana? En definitiva, el que fa l'Institut d'Estudis Mediterranis... No s'enfadin... El que fa l'Institut d'Estudis Mediterranis no és també «projecció exterior» de la cultura catalana?

Bé, em penso que, per totes aquestes raons, diem que considerem que no és un espai necessari, que no és un espai prioritari i, per tant, continuarem plantejant la nostra esmena a la totalitat. Ho repeteixo, per una economia de diner, però sobretot, també, per una economia de recursos i per, fins i tot, donar una imatge molt més sòlida d'aquesta necessària projecció exterior de la cultura catalana.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

Esmena 334, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, per dir que coincidim amb la totalitat dels arguments exposats pel senyor Ignasi Riera, i que ja en l'esmena a la totalitat del Departament he expressat que nosaltres faríem una altra utilització dels diners destinats a l'Institut d'Estudis Mediterranis, i per tant, dono per defensada aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal.

Esmena 337, del Grup Socialista. El senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: Si m'ho permet, senyor President, acumularia la defensa de l'esmena 337 i de l'esmena 344.

Començo amb l'esmena 337, l'esmena de devolució del pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. El pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut és un pressupost, des del nostre punt de vista, continuista i sense cap idea nova. Sembla com si el Govern ja no tingués noves iniciatives, no hi haguessin nous problemes, no hi haguessin, tampoc, vells problemes que calguessin ser afrontats. Sembla que la política de joventut del Govern ha quedat reduïda que funcionaris del Govern es dediquin a pressionar fòrums europeus de joves perquè opinin de problemes tan importants com el problema de la independència de Catalunya, i que altres tipus de problemes, els problemes reals que pateixen els joves d'aquest país cada dia i cada setmana, són temes que no estan a l'ordre del dia de les coses.

És un pressupost que, òbviament, no dóna cap tipus de resposta a les demandes i a les necessitats socials de la gent jove d'aquest país. No hi ha un pla d'habitatge que mereixi tal nom; deixin-me recordar que el pla Pujol —diguin-li el nom que vulguin—, el pla del Govern que intentava promocionar l'accés dels joves a l'habitatge, és un pla el compliment del qual està a nivells del 10% en aquests moments, i és un pla que s'ha hagut de prorrogar. Deixin-me dir-los que no hi ha cap tipus d'iniciatives en matèria d'atur o en matèria de drogues que siguin, des del nostre punt de vista, mínimament suficients.

No hi són en el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, però tampoc hi són en cap altre àmbit del document pressupostari que se'ns ha enviat a aquesta Cambra. Deixin-me dir-los també, una vegada més, de nou, com en anys anteriors, que és un pressupost que no serveix per lluitar contra les desigualtats, en el qual no hi ha polítiques compensatòries.

Nosaltres creiem que en el camp de l'oci i del temps lliure cal una política de govern, i una política que fos, o una política que busqués la universalització d'aquest tipus de serveis —que és una universalització de la qual estem ben llunyans—, o com a mínim, que fos una política que posés en la lluita contra les desigualtats, en aquesta matèria també, un èmfasi fonamental.

Continuem en la mateixa situació ja descrita, que el Govern col·labora en les activitats de vacances o les activitats d'oci que fan els joves d'aquest país en un pla d'absoluta igualtat. Posem moltes vegades en aquesta Cambra... torno a posar l'exemple: que es dediquen els mateixos diners per a les vacances o per a les activitats d'oci que pugui fer el fill del president d'una entitat financera d'aquest país —el fill del president de la Caixa—, que el fill de l'aturat de la Mina. Aquesta realitat continua essent la mateixa. Alguna vegada se m'ha intentat dir que no em preocupi, que hi ha una política de beques des de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i és cert: una política de beques a la qual cada any es destina mig milió de pessetes.

La realitat és aquesta. En això no hi ha política compensatòria que mereixi tal nom. Ens tornem a trobar amb un pressupost, el de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, en què quasi el 60% del pressupost està dedicat a personal. Aquesta és la realitat, una realitat que va augmentant any rere any, i en la qual no s'avança a resoldre.

I tampoc hi ha hagut cap avenç al llarg d'aquests quatre anys per aconseguir una major participació dels joves i les seves entitats en la gestió de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Nosaltres hem avançat des de fa anys la idea que les entitats ju-

venils haurien de participar en la gestió de determinats serveis de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Des del Govern de la Generalitat, des de la majoria parlamentària que li dóna suport, se'ns ha dit que ells volen, també, avançar en aquesta direcció. Ens hem passat una Legislatura en la qual volien avançar en aquesta direcció, s'acaba la Legislatura i estem on estàvem fa quatre anys; és a dir, no hi ha cap participació real dels joves i les seves entitats en la gestió de l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

Deixin-me donar-los algunes dades més, des del nostre punt de vista importants: el Servei Català de Turisme Juvenil, que és un servei des del nostre punt de vista que podria ser molt important i operatiu, és un servei que continua sota mínims. Creiem que es podria fer una política molt important en aquest àmbit, crec que tots hi estem d'acord, però la veritat és que, malgrat que el traspàs del TIVE es va produir ja fa molts anys, continuàvem i continuarem exactament on estàvem. No hi ha hagut cap avenç substancial.

Els intercanvis juvenils amb Europa, i amb països extracomunitaris —que hauria de ser una de les nostres prioritats—, també està en una situació que és una situació sota mínims. Dediquem a això 30 milions de pessetes cada any i amb això, probablement, el nombre de joves que poden fer activitats d'aquest ordre està al voltant d'un parell o tres de centenars de joves, i és una política absolutament insuficient i que està molt per darrere i que no ha estat capaç ni tan sols de potenciar i d'utilitzar les potencialitats del treball que en aquest àmbit estava desenvolupant, i estava desenvolupant de forma capdavantera, el moviment juvenil català.

És un pressupost encara més aïllat i isolat; és a dir, nosaltres hem insistit sempre en la necessitat de desenvolupar una política interdepartamental de joventut. I la veritat és que les actuacions interdepartamentals de joventut no sols no avancen, sinó que són activitats que cada any es redueixen. I es redueixen, òbviament, les aportacions que fan altres departaments de la Generalitat en el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut que, deixin-me dir-los de passada, és un pressupost que ha anat perdent pes progressivament en el conjunt del Pressupost de la Generalitat al llarg d'aquests darrers anys.

Hem d'assenyalar també una altra obvietat: es manté la falta de col·laboració de l'Administració local i la presència de l'Administració local en l'Institut Català de Serveis a la Joventut. I deixin-me dir-los, per exemple, que hi ha un problema pendent que caldria solucionar, que és el problema que el Govern de la Generalitat en el seu moment va construir quatre ludoteques a tres ajuntaments de Catalunya; les ludoteques tothom sap que són un equipament que han de fer els municipis, i el Govern de la Generalitat es continua negant a traspasar la titularitat i la gestió de les ludoteques als municipis. Hi havia una gran oportunitat amb una llei que previsiblement haurem de discutir en aquest Ple, i és una oportunitat que s'ha perdut. I en tot cas, insistixo que si el Govern de la Generalitat creu que les ludoteques són un equipament que correspon al Govern de la Generalitat, el que hauria de fer són ludoteques en els nou-cents municipis de Catalunya i presentar-nos un pla al respecte. Sembla que aquest pla no existeix perquè, òbviament, el Govern de la Generalitat ja reconeix que les ludoteques són una competència municipal. Per tant, torno a demanar amb aquesta esmena el traspàs de la gestió de les ludoteques als ajuntaments.

I, finalment, deixin-me dir-los que la política d'instal·lacions, que era —ho hem dit alguna vegada en aquesta Cambra— un dels temes que podríem salvar de la gestió de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, des de fa anys és una política que ha perdut impuls, que ha perdut ambició, en què no hi ha un creixement important —estem en xifres d'utilització molt semblants a les de fa uns anys—, i en aquest tema també podríem dir que el Govern de la Generalitat ha perdut «pistonada».

Per tots aquests arguments, en nom del Grup Socialista d'aquesta Cambra, volem demanar al Parlament el retorn del pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut al Govern.

Deixi'm passar ara a l'esmena 144, que és l'esmena de devolució del pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

El Sr. PRESIDENT: 344.

El Sr. SOTO: 344; perdó. Com vostès saben, des de fa ja alguns mesos, TV3 està coproduint amb una productora americana una sèrie que es diu *Quan es fa fosc*, que és una sèrie que ha tingut una influència determinada —ha estat un gran fracàs d'audiència—, però ha tingut una influència determinada en el si de la societat catalana. Aquesta influència s'ha traspassat també al pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; i si era un pressupost normalment difícil d'entendre i un pressupost obscur, el pressupost s'ha fet encara molt més fosc.

Per tant, abans d'entrar en una valoració política, permetin-me que els intenti explicar mínimament aquest pressupost; un pressupost que des del nostre punt de vista és totalment inacceptable. Un pressupost total d'uns 42.000 milions de pessetes amb existència i càrrega financera. El creixement real del pressupost, sense existències, ha estat un creixement d'un 16,8%; l'increment de la subvenció per al funcionament ha estat un 42%; el nou endeutament és de 5.994 milions, aproximadament 6.000 milions de pessetes, i la càrrega financera de 4.131 milions de pessetes. Totes aquestes xifres són globalment unes xifres molt preocupants i que ens parlen d'una situació molt greu.

En la introducció del Pressupost s'afirma que el finançament del pressupost de capital es considera aportació dels fons patrimonials, a diferència dels exercicis anteriors, en els quals es considerava subvenció de capital. Què vol dir això? Això vol dir que el finançament del pressupost de capital s'obtindrà l'any vinent mitjançant préstecs externs. Aquesta és la gran decisió política presa per l'equip directiu i que suposa haver optat per la via d'augmentar l'endeutament, en lloc d'anar directament a la subvenció de la Generalitat.

Estàvem en eleccions; dintre de tres mesos hi havien eleccions i aleshores fer aparèixer un titular «augmenta espectacularment la subvenció del Govern a una Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que no pot garantir el seu funcionament», era un mal titular. Què s'havia de fer, doncs? Una cosa molt senzilla: era augmentar l'endeutament. Què portarà això irremediablement l'any vinent? A un augment desmesurat de la subvenció o bé a nous endeutaments insostenibles des del punt de vista econòmic.

Al costat d'això, crida l'atenció, que també consta en la introducció del Pressupost, que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials s'inspiren en criteris d'economia de mercat, rendibilitat i productivitat. Si això fos cert, en algun lloc d'aquest Pressupost figurarien fórmules de

futur que fossin almenys vies per fer front a la situació d'endeutament i per sanejar una situació comptable insostenible. En no constar aquesta voluntat, no hi ha una altra sortida que l'augment de l'endeutament o l'augment de la subvenció. Per a nosaltres, la fórmula adoptada no és més que una fugida endavant, intentar obviar el problema a tres mesos d'unes eleccions i l'any que ve els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, de les seves butxaques, hauran de pagar el manteniment de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Nosaltres creiem que no és acceptable dir únicament, per tant, que la subvenció augmenta de 8.265 milions a 9.906, sense fer referència a aquest endeutament que, en no preveure vies d'amortització, produirà un augment molt considerable de la subvenció l'any vinent. Això —ja ho dic— sols té l'explicació que únicament preocupa sortir del pas en aquesta campanya electoral.

Un altre aspecte remarcable que posa de manifest l'intent de presentar un Pressupost sanejat és el fet de no incloure les amortitzacions. Això és inacceptable des d'un punt de vista de rigorositat comptable. En canvi, sí, vostès les tenen en compte en el balanç i en el compte de resultats; d'aquesta manera disminueixen les despeses en el Pressupost, però s'inclouen en el balanç amb la quantia que la Llei permet, amb la qual cosa s'obté un compte de resultats, unes despeses que no figuren en el Pressupost. Així de simple, així de senzill.

Finalment, jo voldria cridar l'atenció a la desviació de la despesa de capital a l'ens. Amb això, es pretén explicar una bona gestió a les empreses filials que, senzillament, no existeix. El que veritablement es fa és amagar l'augment real del funcionament i de les inversions de Televisió de Catalunya i les Emissores de la Generalitat; però, en canvi, els beneficis que obtenen aquestes despeses es comptabilitzen a les empreses. Es tracta de, els beneficis, col·locar-los a la Corporació Catalana —perdó— a TV3 i a Catalunya Ràdio i, òbviament, les despeses al pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Vegem-ne un exemple: la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió paga la informàtica, l'auditoria, la central comercial i les noves redaccions. Per a aquests serveis la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió solament ingressa, de les empreses, 35 milions. Tot el que s'obté amb aquests serveis és ingressat, en canvi, a les empreses.

És per això i per contenir públicament els pressupostos de les empreses, que tant el pressupost d'explotació com el d'inversió de la Corporació Catalana *stricto sensu* creixen desmesuradament. Aquesta actuació traduïda en xifres donaria: funcionament de Televisió de Catalunya, l'any 81, 21.200 milions; l'any 92, 22.278 milions; per tant, un augment que teòricament sembla inferior a la inflexió. En canvi, l'augment al funcionament de la Corporació, el 91, 2.080 milions; 3.715, el 92; per tant, un 80% d'augment.

Nosaltres creiem que s'observa també un gran error de previsió quant a les existències; que les existències finals del 91, 4.172 milions, no coincideixen amb les inicials del 92, que sumen 100.282 milions i que no queda justificada, doncs, la diferència d'aquests 3.000 milions d'existències.

Hi ha també, des del nostre punt de vista, un incompliment dels ingressos pressupostaris del 91 pel que fa a la publicitat. Volia assenyalar algunes coses més, però com que veig que s'encén el llum voldria entrar potser a assenyalar, a part de les

dades econòmiques, que des del nostre punt de vista valen el retorn del pressupost al Govern, motius polítics, des del nostre punt de vista, ja que el debat de Pressupostos ha de ser un debat econòmic, però ha de ser substancialment, també, un debat polític.

Nosaltres hem vist, any rere any —i ja són massa anys— que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que hauria de ser un mitjà públic propietat de tots dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que hauria de reflectir el pluralisme polític, cultural, social i esportiu, ha estat constantment instrumentalitzat i manipulat; ha estat posat al servei de la majoria parlamentària, al servei del Govern i dels seus interessos electorals. Hem vist, campanya electoral a campanya electoral, com TV3 es convertia en un mitjà de difusió al servei dels interessos exclusius de Convergència i Unió; hem vist que aquesta utilització a les passades eleccions municipals va arribar a uns nivells absolutament insostenibles, inacceptables en democràcia. Comencem a témer —molt santament fent— que a les properes eleccions autonòmiques això torni a passar.

Hem vist com la Televisió de Catalunya, molt especialment, malgrat que ara ja està dotada de dos canals, TV3 i Canal 33 —no parlaré de la situació del Canal 33 perquè les dades d'audiència parlen per si soles—, haurien d'haver estat al servei de la cultura del nostre país, del cinema, del teatre, de la dansa, del món editorial. Això no ha passat; al llarg d'aquests deu anys, TV3 no ha estat un aliat de la cultura del país, sinó que ha estat més aviat un enemic.

Hem vist com TV3 no ha donat respostes a les demandes i a les necessitats de sectors socials creixents d'aquest país: hauríem de parlar de les comarques; podríem parlar dels castellers o podríem parlar de les colles sardanistes. Cada avenç que s'ha produït en aquesta matèria ha hagut de ser arrabassat mitjançant una pressió exercida d'una forma terriblement dura per aconseguir que TV3 fes el que havia de fer.

En definitiva, per tots aquests motius, i per no allargar-me ja, ja que se m'ha encès el llum vermell, nosaltres demanem a la majoria parlamentària que retorni el pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió al Govern.

Res més i gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. El Grup Mixt té l'esmena 342; el senyor Marçal Casanovas té la paraula per defensar-la.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Aquesta esmena correspon a Esquerra Catalana, dintre del Grup Mixt, malgrat el que diu el Butlletí.

Perdó, fóra possible que hi hagués una mica d'aigua, aquí?

El Sr. PRESIDENT: La hi portaran de seguida.

El Sr. CASANOVAS: Gràcies. És que estic una mica enrogallat... Bé, aquesta esmena sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió la centraré únicament en l'anàlisi i la crítica que a nosaltres ens mereix el pressupost de Televisió de Catalunya, societat anònima; no tota la Corporació, sinó que em limitaré a Televisió de Catalunya, societat anònima.

Com en tota anàlisi, per començar, em cal reconèixer unes coses que han millorat —ho hem de dir—; no tot és dolent en aquest món i, encara que fem una esmena a la totalitat, hi ha coses que les trobem millorades; per exemple, el pressupost en si mateix de Televisió de Catalunya, societat anònima, s'ha contingut lleugerament; augmenta solament un 17% sobre el de

l'any anterior; passa de 25,5 milions a 29,9, encara no 30, bé, a prop de 30.

D'altra banda, veiem que també aquell creixement desmesurat que altres vegades denunciàvem sobre les despeses de personal i l'increment de personal d'una manera misteriosa, només s'incrementa un 2,2%, o sigui que no arriba ni a l'augment del cost salarial. Suposem que això deu ser degut, potser, a una política més cauta en la contractació de personal temporal. No ho sé, ja m'ho contestaran, però, evidentment, això és beneficiós quant al pressupost que, en lloc de ser d'un 29,61, la incidència del tant per cent en el pressupost anterior passa a ser d'un 25,5.

Bé, constatades aquestes —diguem-ne— millores, també hi ha altres coses que dintre de tot, encara que amb precaució, veiem amb satisfacció com són les existències finals. Les existències finals, pràcticament, en aquest pressupost es doblen. Ara bé, en doblar aquestes existències finals, que de fet és capital —diguem—, de l'empresa, veiem que gairebé tot l'augment és degut al capítol de producte i treballs en curs. És clar, això depèn de com aquest producte i treballs en curs són valorats: Si són valorats amb optimisme o no són valorats amb optimisme; si són valorats amb optimisme ens cal mirar amb precaució aquesta evolució.

Bé, reconegut tot això, hi ha un tema que a nosaltres ens preocupa, ens ha preocupat sempre, que és la subvenció de la Generalitat. D'això en parlaré ara, a continuació, però primer voldria aclarir una cosa que dintre de tot, també, ens satisfà, que per primera vegada després d'una colla d'anys, de tres o quatre anys ben bé, el senyor Codina i jo —que veig que és el que ha de respondre'm— no ens discutirem si la subvenció va exclusivament per al Canal 33 o a TV3 també, perquè aquesta vegada no ens diuen que la subvenció sigui deguda, exclusivament, a un augment de costos del Canal 33 o d'expansió del Canal 33, sinó que l'engloba dintre de tot el creixement de Televisió de Catalunya, Societat Anònima.

Això ho considerem més lògic perquè, com molt bé havíem discutit amb el senyor Codina més d'una vegada, és difícilíssim escatir què anava dedicat a TV3 i què a la televisió 33, perquè els programes eren comuns, s'intercanviaven, el personal també, la maquinària també; per tant, era molt difícil. I això ens dona, en certa manera, raó en els nostres plantejaments que dèiem que no vèiem clar que TV3 s'autofinancés. Això era una cosa que havíem repetit; jo crec que ara s'ha desistit de fer això davant de les nostres crítiques, en certa manera —no meves, sinó de tota l'oposició—, perquè any rere any se'ns deia que Televisió, TV3, s'autofinancava, el canal de TV3 s'autofinancava, segurament perquè s'havia promès en un inici que en uns temps venidors la Televisió de Catalunya —TV3 en aquell moment—, s'autofinancaria. I com que això no s'obtenia, va trobar el subterfugi del Canal 33. Veiem que ara es clarifica la cosa, si més no, i per aquest sentit considerem que és una millora.

Bé, de tota manera, no tots són flors i violes; per això fem la nostra esmena a la totalitat. Considerem —i ara explicaré per què— que continua l'administració de Televisió de Catalunya, Societat Anònima, sent —per dir-ho amb unes paraules, doncs, moderades— una gestió maldestra, una gestió inhàbil, perquè —i això queda demostrat patentment— en el capítol de vendes i ingressos per naturalesa, o sigui el capital, la principal font d'ingressos de Televisió de Catalunya, Societat Anònima, baixa en consideració a l'any anterior. Puja el Pressupost, baixen els in-

gressos. O sigui, que passa a ser d'un 69,9% del Pressupost anterior a ser un 58,8% del Pressupost actual; passa de cobrir unes dues terceres parts del Pressupost a cobrir-ne una mica més de la meitat del Pressupost actual. Això creiem... I això si les previsions —perquè són previsions, evidentment, això de les vendes i ingressos—, si les previsions no són optimistes i es compleixen, perquè en cas de ser pessimistes no sé què vindrien a ser aquests ingressos. Per tant, creiem que això justifica una administració, com he dit, maldestra d'aquest àmbit de la televisió.

Naturalment, la manca d'ingressos per publicitat i venda de productes fa que la subvenció del Govern de la Generalitat hagi de ser més gran. I, si bé ens queixàvem ja del que representaven les subvencions en els anys anteriors, que eren l'últim any, si no vaig errat, de 3.660 milions de pessetes, passen a ser de 4.866 milions. O sigui, que en el conjunt del Pressupost passa d'un 32,9% del Pressupost..., passa a ser d'un 39,2% del Pressupost, en un pressupost que només augmenta aquest augment d'un 39..., perdó, d'un 32,9% referent al Pressupost anterior, quan el Pressupost globalment només augmenta en un 17%. O sigui, que això, un increment, és molt gran a dintre del tant per cent del Pressupost actual. I això ens preocupa; ens preocupa enormement aquesta necessitat constant d'una injecció de fons públics en el si de l'entitat. I ens preocupa, ja ho dic, perquè se'ns va dir que s'autofinançaria; veiem que no s'autofinança, sinó que es continua la cosa, encara, agreujant.

D'altra banda, parlo de la subvenció de la Generalitat directa, però a mi m'agradaria aclarir quina subvenció no representa, a dintre del capítol de publicitat, que hem vist abans que baixava molt, però quina subvenció no representa la publicitat institucional que es fa en aquest medi, que això, doncs, a part de la competència de mercat hi pot haver molt bé, doncs, miri, campanyes organitzades únicament per cobrir uns dèficits de Televisió de Catalunya, Societat Anònima. Això podria ser així, eh? És una aportació, també, de capital públic. D'una manera indirecta contribueix a finançar Televisió de Catalunya, Societat Anònima. Aquesta ajuda, només l'ajuda a base dels ajuts de la Generalitat a través del Pressupost, passa a ser d'un 14,2 anterior a un 16,3 actual.

Bé, tot això creiem que és on pot ser objecte, com he dit abans, de considerar —se m'encén el llum; he d'abreujar—, de considerar que la gestió no està ben portada a TV3, perquè hi han altres emissores, doncs... Ara bé, això és difícil, molt difícil que ho arribi a dir una persona com jo i com molts de tots vostès, que el que haurien volgut sempre per a Catalunya és un ens de televisió modèlic en tots els sentits: modèlic en el sentit de la programació, però també modèlic en el sentit de l'administració. I em dol moltíssim, com a català, com a persona que he desitjat sempre tenir una televisió pròpia de Catalunya, eficaç i eficient, que jo hagi de sortir aquí a denunciar aquests aspectes.

No em poso —per acabar—, no em poso aquesta vegada en qüestions de programació, si la normalització lingüística és eficaç o no. Això ens donaria lloc..., són uns temes que poden ser molt subjectius, que no es poden expressar en xifres. Per tant, hi poden haver molts punts de vista, i podríem estar discutint molt llargament si la normalització lingüística és bona, si no és bona, si la programació és adequada o no és adequada, si un subproducte —com s'ha dit aquí, abans se n'ha parlat— que jo considero enormement decbedor, com és aquesta sèrie que havíem anunciat tant amb bombo i platerets que fóra tan bona, aquesta sèrie

de *Quan es fa fosc*, d'una dubtosa qualitat artística i encara més de dubtosa qualitat moral, ara que està de moda parlar de la moralitat de la política pública, perquè això de pendre's la justícia per la pròpia mà em sembla a mi que no és gens bo per a tota la ciutadania...

Bé, aquesta qüestió i d'altres que en queden aquí, intentarem deixar-les per a la Comissió de Control de Ràdio i Televisió, que ja no són tan importants, si és que aconseguim que la Comissió de Control de Ràdio i Televisió ens posem d'acord per poder-nos reunir.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Esmena 343, del Grup d'Iniciativa; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí. Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la coherència acaba sent la cortesia de la política. Com que el representant d'Iniciativa per Catalunya al Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, després d'aconseguir garanties importants per al compliment de la Llei de la Corporació Catalana, de pluralitat, de presència de grups socials representatius, etcètera, va votar a favor del Pressupost del Consell de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, és obvi que nosaltres retirem aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Queda retirada. Queda una última esmena en els Pressupostos de Presidència, la 346, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, com cada any a l'hora d'analitzar les previsions pressupostàries de Televisió de Catalunya, Societat Anònima per a 1992 ens fem una sèrie de qüestions bàsiques, una sèrie de qüestions jo diria gairebé hamletianes sobre el que és, el que representa, el que significa el servei televisiu: Quines són les característiques bàsiques, fonamentals, predominants, del servei públic que financem, quina és la racionalitat cultural que contribuïm a difondre i, finalment, quin és el grau d'interdependència real que té aquest servei públic que, com dic, els ciutadans i ciutadanes d'aquest país financen, contribueixen a finançar.

Un any més, veiem que l'Avantprojecte de Pressupost de Televisió de Catalunya SA fa explícits una sèrie d'objectius que en principi nosaltres no podem pas deixar de compartir. En podria citar molts, en podria citar diversos, però, doncs, a tall d'exemple parlaria de la consolidació, de la voluntat que té TV3 de consolidar-se en la franja infantil; podria parlar de l'increment, de la voluntat d'incrementar l'assimilació de la imatge del Canal 33 amb la música jove; podria parlar de la continuació del pla de formació permanent del personal i tants d'altres objectius que, des del nostre punt de vista, són teòricament inimpugnables i que, realment, desitjaríem que s'arribessin, que es poguessin arribar a dur satisfactòriament a la pràctica. Al capdavant, un pressupost important, un pressupost de més de 29.000, de gairebé 30.000 milions de pessetes, amb una subvenció de la Generalitat de l'explotació que arriba als 4.866 milions de pessetes, bé es mereix —és lògic—, tant per la banda de la majoria governamental com per la banda de l'oposició, bé es

mereix —dic— una consideració detinguda, especialment perquè en la formulació d'aquest Pressupost ens estem allunyant d'aquell teòric autofinançament tan lloat en anys anteriors, i veiem que s'ha produït, s'ha produït en l'exercici anterior i és previsible que continuï produint-se, d'acord amb les previsions pressupostàries, una reducció remarcable de la facturació de publicitat, siguin quins siguin els motius d'aquesta reducció i siguin quines siguin les característiques d'un mercat tan singular com aquest.

Un cop més, també ens agradaria destacar d'una manera crítica allò que nosaltres considerem la reducció constant dels recursos assignats a la producció interna, encara que segurament el representant de la majoria ens recordarà, i això és cert, que es produeix simultàniament una contenció relativa en les compres de producció aliena, i segurament també, doncs, ens recordarà o ens dirà —i això ens satisfà— que tenen bones previsions pel que fa a la comercialització de productes generats per Televisió de Catalunya. Però això no obstant, perquè continuï semblant-nos que la producció pròpia, si més no des del nostre punt de vista, la producció estrictament pròpia continuï semblant-nos limitada, jo m'atreiria a dir esquifida, de poca volada, la qual cosa, segons el nostre parer, no queda compensada per l'increment que es produeix de la producció externa.

Tot plegat ens fa pensar —i naturalment, aquest és un concepte, un criteri discutible, com és evident— que continuarà intocat el que nosaltres diem, i n'hem dit en anys anteriors, el predomini de la programació sobre la creació, el predomini d'una certa atonia amb ínfules de *marketing* sobre els riscos audaciosos de la configuració d'una autèntica política de producció interna, i aquest cop, enguany ni tan sols no se'ns podrà argumentar que això es fa amb criteris d'estricta rendibilitat econòmica.

Els nous programes que es preveuen per al 1992, en algun cas es tracta simplement d'un canvi de títol, un canvi de format en un model de programa que aparentment, des del punt de vista de l'avantprojecte sembla idèntic o similar —dic—, ens provoquen un entusiasme més aviat modest; una gran part dels canvis ens semblen continuïstes i, si més no, ens ha cridat l'atenció —i esperava que el representant de la majoria s'hi refereixi o s'hi vulgui referir—, ens ha cridat l'atenció que l'avantprojecte passi gairebé de puntetes sobre l'anunciada desaparició del format actual, del model actual del noticiari diferenciat del Canal 33; un noticiari diferenciat que precisament l'any passat ens era presentat —diríem— a bombo i plateret, com una iniciativa molt interessant.

Torno a reincidir sobre un punt inevitable, interminable i polèmic que concita, amb tot el nostre respecte, concita també tot el nostre escepticisme; no insistirem gens en el tema crònic de la independència política d'un servei públic com Televisió de Catalunya, i ens limitarem a donar per presentada —amb la mateixa i cordial incredulitat de sempre— la nostra queixa o, millor dit, la nostra reflexió anyal. En qualsevol cas, com que no som pas donats a perdre l'esperança diríem que potser sí, potser sí que l'any que ve ens espera un període televisiu preelectoral de perfil no intervencionista i, si així fos, creguim que seríem els primers a penedir-nos públicament i explícitament per la nostra malignitat de dubtar de la imparcialitat d'aquesta televisió que tant estimem —i ho dic ben sincerament—, encara que a vegades ella ens desdenyi, i d'aquest Govern que sempre sap allò que més ens convé.

De tota manera, i des d'un punt de vista pràctic, aproximadament per les mateixes raons que el senyor Riera citava a l'hora d'explicar el vot del seu representant en el Consell d'Administració de la Corporació Catalana, jo voldria dir —i vostès hauran vist que el to de les nostres crítiques ha estat un to dialogant i, fins a cert punt, en un sentit positiu, possibilitat—, jo voldria dir que anunciem la retirada de l'esmena, per concordança amb les raons que ens van dur a votar favorablement el Pressupost en la reunió del Consell d'Administració.

Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Torn en contra, té la paraula l'illustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per fer un torn en contra a pràcticament totes les esmenes que han estat presentades a Presidència i a les seves entitats i empreses públiques, llevat —i això ho anuncio en aquest moment per la mateixa dinàmica del debat— de l'Institut Català de la Joventut, que ho farà el meu company senyor Gavín.

Jo intentaré —com sempre faig— donar no l'explicació aliena del que s'ha dit i explicat ni quines són les magnificències del nostre Govern pel que fa referència al Departament de Presidència, sinó intentaré cenyir-me, sobretot, en aquelles qüestions que han estat, doncs, plantejades d'una forma més directa per part dels grups parlamentaris.

Certament, s'han anunciat un seguit d'esmenes algunes de les quals no han estat defensades, com en aquest moment puc recordar: el Centre Informàtic, el Centre Divulgador de la Informàtica, el Patronat de la Muntanya de Montserrat. És a dir, n'hi ha unes quantes que s'han donat per defensades, jo em limitaré a fer uns brevíssims comentaris a aquestes que pràcticament no s'han defensat —o s'hi ha passat molt de puntetes—, i en canvi, insistiré una miqueta més, doncs, en aquells aspectes que em sembla que des del punt de vista del Departament els podem considerar temes estrelles, com són l'Institut Català de la Dona, defensat com sempre amb la força que caracteritza les diputades Barenys i Fabian, i els altres diputats que han intervingut en aquest mateix tema; la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; i d'una forma especial, l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, defensat també per tots els grups parlamentaris, però també d'una forma especial —jo crec que faig justícia en dir-ho—, pel Diputat senyor Carod-Rovira.

Pel que fa concretament al Departament de Presidència, s'ha dit gairebé de tot. És a dir, s'ha dit que és un departament que està mal orientat, que altres forces polítiques, si tinguessin la responsabilitat de Govern —i per part del Grup Socialista ha estat una qüestió permanent en el debat d'aquests dos dies i el que portem d'avui, doncs, de manifestar-se realment com una força capaç de governar Catalunya a partir de la propera legislatura, si això és així el poble de Catalunya ho haurà decidit, ja en parlarem, però, avui per avui, doncs, hem demostrat que aquesta vocació no els falta, encara que sovint les alternatives que s'han donat a les propostes de Govern no corresponen a una alternativa real, sinó que —jo diria— d'una forma desordenada s'han ofert alternatives que no han estat del tot portades pel que hauria de ser realment una acció de Govern. Però, bé, això és pura anècdota, no m'hi estendré més.

El Departament de la Presidència és un dels departaments de la Generalitat que més contingut té. És a dir, dintre del pressupost de Presidència ja s'ha dit, 30.000 i escaig de milions de pessetes, però jo ho vull repetir: hi ha nogensmenys que la Corporació Catalana, la subvenció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; hi ha la Direcció General de la Joventut; hi ha l'Institut Català de la Joventut; hi ha la Direcció General i la Secretaria General de l'Esport, hi ha... Bé, ja ho coneixen. És a dir, és un departament molt important per part del que podríem dir-ne el rànquing econòmic dintre dels departaments —em permetré corregir breument el senyor Manel Nadal quan deia que és el quart Departament, no és el quart és el cinquè. El primer és Sanitat; el segon, Ensenyament; el tercer, Política Territorial; el quart, Benestar Social —i aquí em sembla que no se'ls pot escapar, doncs, una certa sensibilitat per part del Govern de la Generalitat en aquest rànquing, i que sigui el Departament de Benestar Social, justament, qui també estigui per davant del Departament de Presidència, i sigui el de Presidència el cinquè.

I se'ns ha acusat, o s'ha acusat també una mica el Departament de Presidència de ser el calaix de sastre on es coordinen una sèrie d'activitats, campanyes, publicitat, etcètera, per una banda; i per altra banda se'ns ha dit que hi han altres accions que es porten puntualment en altres departaments que haurien d'estar dintre de Presidència. Hi podríem estar d'acord, és a dir, el senyor Riera, per exemple, es referia que tota la política de normalització lingüística tindria un cert sentit que en lloc d'estar en un departament concret, com és el Departament de Cultura, doncs, pugui estar a Presidència, doncs, potser sí, potser sí. Aquest és un tema que suposo que per part del Govern és perfectament replantejable, però se'ns ha donat alternatives a tot, i ens han dit: això per què està a Presidència, i això per què no hi és? Hi ha hagut accions d'aquest tipus, és a dir, hi ha departaments, hi ha accions i hi ha programes que se'ns recomanava per part del Grup Socialista, que seria bo que estiguessin a Presidència, i en canvi, doncs, el mateix Grup Socialista, perquè feia una altra ordenació, senzillament perquè feia una altra ordenació, buidava de competències el Departament i les passava concretament a Cultura, Indústria, etcètera, el que sigui.

Per tant, jo diria que si en algun dels departaments de la Generalitat es pot veure quin tipus d'organització administrativa i política faria una opció o l'altra és, precisament, en aquestes qüestions; és a dir, quan es diu: això s'hauria de fer amb aquesta intenció des d'aquest departament o s'hauria de fer d'aquesta altra. Avui per avui, nosaltres pensem que l'equilibri que hi ha dintre del Departament de Presidència no és qüestió d'amor, senyor Nadal, no és que ens estimem més —com vostè deia— el President de la Generalitat que la Muntanya de Montserrat, ens estimem més el President de la Generalitat que tot el Departament de Cultura: no és aquest el tema. O sigui, jo ja entenc que, des d'un punt de vista d'oposició, doncs, es vulgui, allò, afinar una mica la punta al llapis en aquests aspectes, però vostè sap que no és això; sentim un gran i profund respecte pel President de Catalunya, sigui qui ho sigui, en aquest cas és el President de la nostra coalició, si fos d'una altra coalició o d'un altre partit sentiríem el mateix respecte i la mateixa estima pel President de la Generalitat, això no ho detreu; és a dir, són unes altres qüestions les que ens fan plantejar que les coses vagin per una o per altra banda.

Per tant, insistir pel que fa estrictament al Departament de Presidència, doncs, em sembla que seria donar voltes sobre diferents organitzacions, sobre diferents models, sobre diferents maneres d'entendre-ho, i perdríem una mica el temps. És a dir, no els vull cansar amb aquest tema i en canvi dedicar-me més puntualment a aquells que em sembla que podran ser un pèl més punyents.

De totes maneres, sí que abans d'acabar el que és pròpiament el Departament, estrictament el Departament, voldria fer-los notar que una de les qüestions que ha sortit reiterativament en el transcurs del debat d'ahir —i avui una mica— és que tot el que fa referència a publicitat i a propaganda, que després en els diferents departaments ja hi anirem entrant, concretament a Presidència, doncs, la davallada ha estat del voltant del 12% —estic segur que a vostès això no els sembla suficient—, però la voluntat del Govern s'expressa sempre en qüestions de dotacions pressupostàries i, en aquest cas, doncs, dir-li —per si no ho sabia—, que la davallada que hi ha hagut amb el programa, en el Departament de la Presidència, concretament a publicitat i a propaganda ha estat del 12%.

Dels temes, seguint una mica l'ordre que hi havia previst amb les esmenes, hi hauria la qüestió de la Muntanya de Montserrat, en què hi ha una esmena, i no ha estat retirada encara que ha estat defensada, que només volia significar un aspecte; és a dir, el pressupost de la Muntanya de Montserrat em sembla que no hauria de ser discutit, són 206 milions de pessetes que hi han hagut per a aquest any, de 226 i 206 era l'any passat, per tant, jo diria que són quantitats que no haurien d'esgarriar ningú, que el que fa el Patronat de la Muntanya de Montserrat, bàsicament, es preocupa de tot el que és el mateix parc, el manteniment del mateix parc i, d'una forma explícita i concreta, doncs, tota la zona de remodelació d'aparcament, l'explotació, per entendre'ns, perquè la gent que coneix la Muntanya de Montserrat, sigui per qüestions de turisme o sigui per qüestions de devoció, doncs, hi trobin l'ambient, hi trobin l'acolliment que requereix un lloc com la Muntanya de Montserrat. Per tant, vostè no s'hi ha referit, era una esmena única del Partit Socialista, del Grup Socialista, jo tampoc m'hi estendré més.

Hi havia altres esmenes sobre les quals tindria ganes de parlar, però vostès no ho han fet, com els recordava, que són el *Diari Oficial de la Generalitat*, el Centre Informàtic i el Centre Divulgador; però sí que, encara que no ho faci amb profunditat, per economia de temps i perquè vostès no n'han parlat, m'agradaria fer un breu comentari sobre el tema del Centre Divulgador de la Informàtica, també molt breu.

Pel Centre Divulgador de la Informàtica de la Generalitat hi han passat, aproximadament, unes 300.000 persones que han acudit al mateix centre per formar-se. Aquesta és una de les vessants del Centre Divulgador, la formació de gent que conegui i pugui treballar després en la informàtica: 300.000 persones que han passat no només pel Centre mateix de Barcelona, sinó per la xarxa de centres que hi ha establerta arreu del país. S'ha produït el que en la informàtica és habitual, i és que la mateixa dinàmica dels fets, l'avenç de la mateixa ciència de la informàtica ha convertit el que fins fa molt poc temps era importantíssim, que era el coneixement dels PC, doncs, sembla que en aquests moments les coses van per un altre camí i el que s'haurà de fer des del Centre Divulgador és canviar l'estratègia de formació dels estudiants d'informàtica de tot el que es dona

va allí, per veure la possibilitat, en base a connexions de telecomunicacions, d'aplicar a altres mecanismes que seran més adequats en el futur immediat del món informàtic. Segurament, és una esmena que no s'ha defensat per part del Grup Socialista, perquè el Diputat que tradicionalment, doncs, hi tenia una vocació explícita, que era el senyor Sala, tant pel Centre d'Informàtica com pel Centre Divulgador, fa uns mesos que no tenim el goig que ens acompanyi o molt poques oportunitats, i suposo que per aquesta raó no se n'ha fet, doncs, gairebé cap defensa.

Bé, al que sí que m'agradaria referir-me d'una forma molt més concreta, em sembla que és al que vostès s'hi han dirigit més i hi han fet més èmfasi, és, com ja deia, el tema de l'Institut Català de la Dona, l'Institut d'Estudis Mediterranis i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

L'Institut Català de la Dona, senyores Fabian i Barenys, ha tingut un increment aquest any d'un 21%. Han estat —eren— 330 milions l'any 91 i han estat 399 milions i escaig, pràcticament 400 milions, pel que fa al Pressupost de l'any 92. Aquest és el pressupost directe. Vostè, senyora Fabian, ha fet un dibuix —i ara li diré perquè ha fet un dibuix— en el sentit de dir: «Home, que no ens expliqui el senyor Codina, quan surti, que, com que la meitat de la població de Catalunya, el 50%, són homes i l'altre 50% són dones, tot» —el 51, el 51— «tot el que fa té una incidència directa i, per tant, això és un argument que no seria vàlid: per les carreteres hi passen dones, als hospitals hi van dones...». M'ha fet una sèrie d'exemples i de reflexions que jo no cauré en aquest detall, perquè és obvi que si és el 50 o és el 51% li tocarà el que li toqui. El que sí que no puc deixar de dir és que, des del Govern de la Generalitat, pel que fa a la política de la dona, no és ni vostè..., ho sap, si més no perquè els dos anteriors anys, en el moment que vam discutir el Pressupost del 90 i del 91, jo vaig fer referència —i la senyora Manuela de Madre l'any passat m'ho recordava— que cal concretar les coses. No em val, ni és un argument que utilitzaré aquest de dir que com que el 51% o el 50% són dones, doncs, tot l'esforç del Govern, sempre, la meitat va per a les dones.

Per polítiques concretes, sí que m'agrada dir-li que, des d'Esports... —i alguna de vostès també hi ha fet referència, la senyora Barenys deia: «bé, quan surti el senyor Codina a veure què ens explica..., el que haig de dir és que, a l'esport, em sembla que no s'hi dedica res»—. Doncs, miri, pel que fa referència a l'esport, al Programa d'Alt Rendiment Esportiu s'hi dediquen 157 milions de pessetes —per a dones, explícitament per a dones: 157 milions de pessetes—; i al Departament de Treball, pel que fa a la formació ocupacional estrictament per a dones, al voltant dels 600 milions de pessetes; també a Agricultura, especialment per a la dona, hi ha un programa de capacitació agrària d'11 milions, i pel que fa al Departament de Benestar Social, en col·laboració amb l'Institut Català de la Dona, pel que fa a les cases d'acolliment, doncs, són uns 35 milions. Per tant, entre els ajuts..., no entre els ajuts, sinó entre la col·laboració que fan altres departaments i el mateix Institut, estem parlant d'un pressupost de 1.153 milions de pessetes.

I vostè pot dir-me: Home, és que 1.153 milions de pessetes per dedicar-ho a l'atenció de marginalitat, en alguns casos, i a l'atenció que necessita la dona en general, doncs, és poc. I jo hauria de convenir amb vostè de dir-li que segurament que sí que és poc, el que passa és que no és tan poc com se'ns vol vendre..., no «vendre», se'ns vol dir des d'aquí, doncs, que són

els 400 milions de pessetes que figuren a l'Institut Català de la Dona.

Per tant, centrades les coses en el seu just punt, 1.153 milions de pessetes, l'any 92, per a política explícita, concreta, per a la dona. I encara, aquí, hauríem d'afegir-hi un altre programa —que vostès, senyores diputades, especialment coneixeran— que és el pressupost de la Comissió Interdepartamental: és un pressupost, aquest, que no és excessivament important, són 41 milions de pessetes que també s'haurien d'afegir i que, bàsicament, van destinats a trobades, congressos, accions que no estan incloses dintre de l'Institut.

I bé, tot això per fer què?, per fer què? Quines qüestions, quins temes hi ha previstos l'any 92 que es facin des de l'Institut, al marge d'aquestes altres accions puntuals dels altres departaments? Es farà la Segona Mostra d'Activitats, que és una biennal que vostès coneixen perfectament; cicles informatius que s'han estat fent al llarg de tot aquest any —no sé si vostès han assistit a alguna d'aquestes reunions del dilluns, jo vaig assistir a un parell i em va semblar que eren molt interessants—, sessions informatives amb una concurrència important de dones; les publicacions i aquí em vull aturar un moment. Quan vostè, senyora Fabian, especialment vostè, diu: «home, és que vostès gasten molts diners en temes de publicitat, gasten molts diners en temes de propaganda», i m'ho diu d'una forma genèrica de tot el que és la política de la Generalitat, jo puc estar-hi d'acord o no —en general, puc estar-hi d'acord o no—, però haig d'admetre la seva opinió.

Pel que fa concretament al tema de la dona, jo crec que això requereix algun matís; és a dir, estem en una societat que encara no coneix prou o no vol conèixer quines són les vertaderes dificultats que les dones tenen per a la seva plena integració a tots els mons, en l'àmbit laboral, en l'àmbit polític, en tots els àmbits; si en algun lloc fa falta, o en uns dels llocs que és important que hi hagin campanyes de sensibilització i que hi hagin campanyes de coneixement i de sensibilització —jo amb això ja en tindria prou amb aquesta definició—, doncs, precisament, un dels llocs importants on hi ha de ser és en el món de la dona.

Em sembla que això, vostè que, vostès que reclamen insistentment, doncs, que hi hagi una major sensibilitat per part de la població de Catalunya pel que fa a la qüestió de la dona, precisament en aquest capítol de l'Institut és on em semblava menys prudent que vostès marquessin més l'accent. Encara que la democràcia és això, és llibertat d'expressió i cadascú diu el que li sembla, però és convenient de tant en tant anar centrant els temes o, com a mínim, poder escoltar quines són les posicions dels altres grups.

I s'ha parlat del programa d'actuacions, d'aquell programa que també alguna diputada, la senyora Barenys, en aquest cas, concretament deia: «escolti'm, el programa s'acaba l'any 92; ja sé que no el poden..., no em podran donar explicacions de com està fins l'any 92, perquè no s'haurà exhaurit, però no cal esperar el dia 31 de desembre de l'any 92». Jo els vull dir, per si vostès no ho coneixien, que el 88%, el 88% de les accions previstes en el pla que s'acaba el 31 de desembre del 92 han estat assolides. I què vol dir «han estat assolides»? Han estat perfectament executades.

Miri, vostè, senyora Barenys —ara em fa un gest que em diu que no—; jo no sé si per sort o per pega, no ho sé, però per conèixer els pressupostos necessito —perquè no ho sé fer d'una al-

tra manera—, doncs, no llegir-me les memòries, sinó anar a conèixer la realitat i això em porta un esforç important, però ho faig perquè em sembla que és la manera com em puc convèncer més del que després he d'explicar. Segurament no és la mecànica més acadèmica, però li asseguro que a mi és la que em funciona i cadascuna de les coses que he estat defensant, i les que faré fins al final, del Departament de Presidència, doncs, he intentat viure-les i conèixer-les i assistir-hi i veure què és el que passa. I el 88% de les actuacions del Pla d'Actuacions de la Dona, que s'acaba el 31 de desembre de l'any 92 han estat assolides pel Govern de la Generalitat i en aquest cas, concretament, per l'Institut Català de la Dona.

Un altre tema que els interessa, que hi tenen un especial interès, i que la senyora Fabian em deia «és que no hi han posat ni un duro ni l'any 91, ni l'any 92», són les cases d'acollida. Les cases d'acollida és un gran compromís que aquest o qualsevol altre Govern ha de tenir. Jo estic absolutament d'acord amb vostè i des de la modèstia de la meua persona com a polític d'una força determinada estic al costat de vostè. Intentaré..., —de vostès—; estic absolutament convençut que és una de les accions que han de ser prioritàries per part del Govern de la Generalitat pel que fa, sigui quin sigui el govern, pel que fa a la política destinada a la dona. I s'han fet accions; s'ha fet la casa d'acollida del Tarragonès, aquesta està en funcionament; la de Santa Coloma, que l'any passat quan ho discutíem amb la senyora Manuela de Madre, doncs, ella mateixa em reconeixia que no només estava feta, sinó que estava ja en funcionament, i està molt avançada la de Lleida, que ha sigut una col·laboració important en aquest cas entre l'Ajuntament de Lleida i la Generalitat, i queda penjada —i aquest és un compromís que no em sap greu de reconèixer perquè no ha estat resolt i com que no ha estat resolt, doncs, s'ha de dir i aquí no passa res—, no ha estat resolt, que és la casa d'acollida del Vallès. La casa d'acollida del Vallès, doncs, suposo que les diputades que són més de la zona coneixeran que hi ha hagut una insistència del Govern de la Generalitat i dels ajuntaments de la zona cercant quina és la casa que poden trobar per poder-ho fer; hi ha dificultats, però no hi ha dificultats pressupostàries. El pressupost que estava destinat per a l'any 91 es manté per a l'any 92 just en el moment que això es pugui realitzar. Li ho garanteixo; hi és, està en partida i això es pot fer. I un avenç una mica més important és que per a l'any 92 hi ha la voluntat per part del Govern d'estudiar, segurament, no fer-la al 92 —ja ho dic també amb la solenitat que dóna fer-ho des de la tribuna—, segurament sí per a l'any 93, una de nova al Baix Llobregat.

I aquesta és una direcció que sigui quin sigui el Govern, com deia abans, s'ha d'impulsar perquè entenem que la problemàtica de la dona, en molt bona part la dona maltractada, la que està..., doncs, que té més dificultats, la política cap a les cases d'acolliment són absolutament, del tot necessàries.

Jo ja sóc conscient que tot el que pugui, doncs, anar explicant no els farà canviar de vot, ja ho entenc, i menys, doncs, uns vots com aquests, que són a la totalitat, unes esmenes a la totalitat. Però sí que em dono per satisfet si en algun cas els he pogut aportar una mica d'informació, una mica d'informació que els ajudi a comprendre quin ha estat o quin és el posicionament no ja del Govern, només, sinó del Grup Parlamentari que dóna suport al Govern. Com em recordava l'il·lustre Diputat senyor Ribó, tampoc al revés acostuma a ser freqüent. Per això

és el debat, però si en algun moment, senyor Ribó —i vostè ho sap perquè fa més anys que jo que fa de la vida—, sap que, si en un moment determinat és difícil d'acceptar esmenes és quan són a la totalitat en el debat de pressupostos. Se n'han fet en l'articulat, se n'han fet en comissió —el seu mateix Grup, doncs, això ho coneix perquè se n'han fet de transaccionals—, però si en algun moment —no ens hem d'enganyar— és molt difícil votar a favor d'una esmena a la totalitat de retorn és en el debat de pressupostos als departaments, concretament.

Pel que fa a l'Institut d'Estudis Mediterranis... (*Remor de veus.*) No el veia, senyor Carod, i estava absolutament preocupat, els miraré a tots; intentaré veure'ls a tots. A veure, a l'Institut d'Estudis Mediterranis jo tenia una mica la sensació i les ganes d'haver-los demanat a tots i a cadascun dels grups que han fet esmenes a la totalitat...; és a dir, home, un dels arguments que es donaven fins ara —quan dic fins ara vull dir fins l'any passat— era el de dir: «no hi ha hagut cap mena d'informació»; s'havia intentat que el gerent o el responsable, qui fos, de l'Institut d'Estudis Mediterranis, doncs, assistís a la Cambra, vingués a una sessió informativa; això es va intentar una vegada, no es va aconseguir senzillament perquè la petició de la forma que s'havia fet no eren formes, es demanava la convocatòria d'un personatge que no existia i, finalment, doncs, quan hi ha hagut oportunitat, amb una proposta d'Esquerra Republicana, el Grup de la majoria li va donar suport, i hi va haver la compareixença del senyor Ariño.

A mi em va agradar moltíssim que, encara que no l'hagués convençut al senyor Riera —i això és absolutament lícit—, però que reconegués, doncs, no només que hi va haver una presència de l'Institut, en aquest cas del seu director general, sinó que, a més, el que hi va haver va ser una explicació abundosa, unes contestacions molt concretes per tot allò que els diputats van tenir a bé de preguntar i, per tant, aquella obscuritat que en alguns moments s'intentava donar a l'Institut, pot agradar o no, però em sembla que era, va ser palesa. I, per tant, jo he estat temptat de demanar-los: «escoltin, aquest any no presentin l'esmena a l'Institut perquè crec que s'ha donat suficient explicació i no, no he aconseguit..., no ho he fet; tan sols no ho he demanat perquè després ha pensat que hi havien raons polítiques que farien molt difícil per part de vostès, doncs, de retirar aquestes esmenes.

Estem parlant d'un pressupost al capdavant de 299 milions, pràcticament 300 milions de pessetes, que molts de vostès han dit —el senyor Riera ho deia—: «pràcticament tot el que fa l'Institut a mi em va bé; és a dir, el que no em va tan bé és que es faci de la forma que es fa». Hi ha hagut, concretament, dos programes específics que han aconseguit, doncs, l'aprovació del senyor Riera. I, bàsicament, el seu discurs, bàsicament —havia estat absolutament atent—, senyor Riera, passava per dir: «escolta'm, això que fa l'Institut, que és una miqueta la cirereta que hi ha al damunt del pastís, no caldria que ho fes l'Institut i això ho podria fer, doncs, cultura; ho podria fer algun altre departament de la Generalitat i no caldria forçosament que hagués de ser l'Institut».

Això són opcions; és a dir, a nosaltres ens sembla que és millor fer-ho a través de l'Institut; a vostès els sembla que les mateixes activitats o la major part d'aquestes activitats es podien fer a través d'altres departaments.

També he estat temptat, senyor Carod-Rovira, de llegir-li el reguitzell d'actuacions que està fent l'Institut Català d'Estudis

Mediterranis, però no vull fer-ho i em permetrà, miri, un moment de distensió. Senyor Carod, jo he tingut per a vostè una —com a polític—, doncs, un respecte i una admiració en molts moments de la seva vida política i ara també. Personalment, doncs, no, mai com aquests quatre anys que avui s'acaben, doncs, havia tingut la relació que hi he tingut; l'he pogut conèixer personalment i això em sembla que em permetrà que vostè no se m'enfadi —i estic segur— pel que li vaig a dir: Vostè, senyor Carod-Rovira, en el tema de l'Institut és de pinyó fix; és a dir, jo ara per molt que li expliqués —i ho puc fer; tinc elements per fer-ho i vostè ho sap, a més a més—, no per convèncer-lo, però sí per explicar-li-ho.

Vostè no m'escolta, no; vostè em sent, però no m'escolta, perquè és una qüestió que a mi se m'escapa, li ho dic ben sincerament. Se m'escapa perquè no puc... em costa molt d'entendre que una persona com vostè, que és un intel·lectual, que és un home de pensament, doncs, que pugui rebutjar què és el que es fa des de l'Institut per a l'estudi de tota la problemàtica del que serà en els propers anys respecte, per exemple, al món migratori; què és el que passarà amb els transvasaments del Magreb cap aquí, cap a aquesta altra banda del Mediterrani; quina conseqüència rebrà Catalunya i Barcelona i la seva conurbació, i què passarà amb les possibles vingudes, doncs, d'altres nacions, d'altra gent d'altres nacions que vinguin cap aquí.

A mi em costa creure que vostè això no el preocupi. Jo estic segur que això el preocupa. Hi ha altres coses que jo no arribo a entendre que vostè el preocupin i, com que jo no he tingut la sort de tenir una formació com la que ha tingut vostè, ni sóc un intel·lectual, doncs, em fa pensar una mica que, potser, el que hi ha al darrere de l'atac persistent o de la negació de les accions de l'Institut d'Estudis Mediterranis no sigui realment una qüestió política de concepte d'allò que és el que es fa, sinó que hi hagi alguna cosa que —hi insisteixo— jo no ho acabo d'entendre però que, segurament, es deriva més cap a un terreny que no és estrictament el polític ni d'opció, sinó que a vegades he arribat a pensar que no sigui una qüestió, doncs, de lluita intel·lectual entre diferents personalitats dintre d'aquest món.

Per tant, jo... l'Institut, com vostè em recordava, no cal que m'hi escarrassi, perquè si l'any que ve, els anys venidors, doncs, encara tenim la possibilitat de ser en aquest hemicle —no depèn de nosaltres, en el meu cas no depèn de mi, gens; en el cas de vostè, no ho sé; el meu cas, gens—, doncs, si tornem a estar aquí, serà una constant i tornarem a dir el mateix i d'aquí a cinc anys —segurament, segurament— ens tornarem a dir el mateix.

Senyor Carod-Rovira, en base a aquesta afirmació que jo li feia del respecte cap a la seva persona i estima personal, espero que no se m'enfadi per aquest to distès que he emprat en la defensa pel que fa a l'Institut d'Estudis Mediterranis.

I ja per no cansar-los gaire més em queda, davant de l'actitud del senyor Joaquim Roca, que té moltes ganes que entrem a Governació —ho suposo—, em queda només parlar del tema de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. (*Remor de veus.*)

Aquest també és un debat que al llarg dels anys s'ha anat produint, i hi ha hagut, jo crec que hi ha hagut diferències importants entre el que van ser els primers debats i els que són en l'actualitat. És a dir... —perdó!— ...és a dir, ens trobem en un any que el debat a la totalitat de les esmenes de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en el si del Consell d'Administració,

només en aquest cas el Grup Socialista va fer un vot en contra. Recordava el senyor Riera, i em sembla que, si no és la primera vegada, és de les poques vegades que el Grup d'Iniciativa, després d'un acord absolutament lícit, polític, doncs, entre el representant del Grup d'Iniciativa, el senyor Guillot i la Direcció General de la Corporació s'arriba a un acord i retiren l'esmena a la totalitat a canvi d'una sèrie de garanties. Això és absolutament correcte, però la resta dels grups, Esquerra Republicana també, a través del senyor Prujà fa un vot favorable i per això el senyor Pueyo explicava una mica, justificava, que el seu to d'aquest any havia estat diferent. Deixi'm que li digui, senyor Pueyo, que no ha estat diferent. Vostè és un home absolutament correcte, com molts membres d'aquesta Cambra, i el to no el varia. Una altra cosa és que en el fons de la seva intervenció, doncs, hi hagi hagut anys que hagi estat més insistent, hagi accentuat més les coses en un sentit o en un altre, però, vostè el to no l'ha variat mai. I aquest any, finalment, feia la intervenció en el sentit de dir, doncs, que retirava el seu vot per ser coherent amb el Consell d'Administració.

El Grup del CDS, i vull aprofitar aquest moment, doncs, per reconèixer-li, per part del nostre Grup, el gran esforç que el senyor Latorre ha fet al llarg d'aquests quatre anys, la seva primera intervenció, i darrera, segons ens ha anunciat, del dia d'avui, ja que ha estat el comiat. Jo li vull reconèixer, en nom del meu Grup, senyor Latorre, que vostè ha estat un dels diputats d'aquesta Cambra que ha treballat —i segurament que ha treballat molt— pel fet de pertànyer, doncs, a una força política que el seu nombre de diputats ha estat, durant aquest any, durant aquests quatre anys, més aviat minsa, doncs, li ha portat un esforç complementari que és de molt agrair.

Aquesta amistat que vostè reclamava com a final del seu pas, jo li dic, en nom de tot el meu Grup i en el meu propi, que pot comptar amb aquesta amistat perquè nosaltres també ens sentirem honorats amb la seva amistat.

Però no ha fet una..., no ha fet un..., ja ha dit que les retirava totes, no ha parlat del tema de la Corporació. Jo no sé si al llarg d'aquests quatre anys, em fa l'efecte que per qüestió d'un malentès entre vostès, Esquerra, etcètera, doncs, el representant que havien de tenir a la Corporació finalment no l'han obtingut; no sé què és el que haguessin fet; el cert és que aquest any l'únic vot que s'ha mantingut en contra en el Consell d'Administració de la Corporació, doncs, ha estat el vot del Grup Socialista.

I al senyor Soto, que ha dedicat bàsicament la seva intervenció a temes pressupostaris, encara que després ha fet una pinzellada de temes polítics, jo tinc la obligació de contestar-li.

El pressupost sense càrrega financera, senyor Soto, és a dir, si comptéssim el que és estrictament el pressupost sense la devolució del principal més interessos, el que ha crescut ha estat un 6,24 i, en conjunt, un 16,82 —un 16,82. És a dir, si al damunt del que és estrictament el pressupost del funcionament i d'inversió s'hi carreguen la part d'interessos i capital, ens n'anem al 16,82.

Molt bé. Primera constatació. Saben que... —i el senyor Martí Carnicer això m'ho ha recordat més d'una vegada— ...que no tinc cap problema per reconèixer ni vull disfressar el que són realitats. Per tant, 16,82.

Segon tema: subvenció de la Generalitat. Senyor Casanovas, també senyor Soto, però, senyor Casanovas que és un dels te-

mes al qual cada any ens hem referit, 9.871 milions de pessetes en el conjunt de la Corporació, dels quals 4.866 són destinats a Televisió de Catalunya. Televisió de Catalunya, com deia molt bé el senyor Casanovas, vol dir: TV3 més Canal 33; 4.866. Emissores de la Generalitat: Catalunya Ràdio, Catalunya Música, Ràdio Associació; 1.325 milions. Aquesta és la subvenció. La resta, els 3.700 van cap a la Corporació per al finançament de la devolució del deute.

Bé, entrem a analitzar el perquè d'una de les qüestions que més els preocupa i per part de tots els grups fins i tot d'aquells que han retirat l'esmena a la totalitat, se'ns diu: «home, hi ha hagut una davallada..., l'any 92 es preveu una davallada important dels ingressos de la Corporació i concretament de Televisió de Catalunya; és a dir, TV3 més Canal 33. I per què ha passat això?»

A mi em sembla que voldríem amagar l'ou per part de tots plegats si no afrontéssim aquesta realitat i perdéssim uns minuts d'aquest debat fent una petita reflexió. Han passat coses importants, per exemple ha passat que, doncs, en aquests moments, a més de les televisions públiques tenim tres televisions privades: Antena 3, el Canal Plus i el Canal 5, fet que forçosament obliga la gent, que a través dels mitjans televisius fan propaganda, a repartir el pastís. Això em sembla que a ningú se'ns escaparà. Jo també sóc aficionat a fer una sèrie de deferències a elements comuns, és a dir, a aquelles altres coses, entitats o empreses, que ens puguin portar un punt de referència, però no com em deia un dia el senyor Latorre: «escolti'm a mi no m'ho expliqui si els altres perden o no perden». Home! els ho haig d'explicar, si més no per veure en quin marc ens estem bellugant. I ha passat això, ha passat que han aparegut una sèrie de televisions privades i el mercat televisiu s'ha hagut de repartir entre més i molta més gent.

I ha passat una altra cosa, i és el descobriment del —em sembla que se'n diu, i si m'erro ja em disculparan— el *zapping*. És a dir, la gent està mirant la televisió, en el moment en què apareix propaganda canvia el canal, després torna a empalmar; i això els que s'anuncien ho saben. Hi ha hagut una davallada de l'interès de les empreses, de la gent que s'anuncia a través de televisió, hi ha hagut una davallada pel que fa al seu interès a sortir-hi, perquè han passat totes aquestes coses. I no voler conèixer això és voler defugir la realitat. I s'ha de conèixer, a més, què és el que passa amb les altres televisions; les televisions públiques, bàsicament; és clar.

Mirin, les televisions públiques, pel que fa a les autonòmiques, la que costa menys diners a les butxaques dels seus ciutadans, de totes les altres televisions autonòmiques, és TV3. I no ho dic jo. Sí, sí, sí home!... Senyor Soto, vostè —suposo que és per la seva joventut i això li porta una força addicional— té per costum quan algú intervé en aquesta tribuna i no li agrada, doncs, fer gest de desaprovació. No sempre té raó —no sempre té raó—; algunes vegades en deu tenir, però no sempre. La informació és bona tenir-la, senyor Soto. Jo tinc una fotocòpia d'una revista que es diu *Levante* on surten totes... és una revista que en aquest cas va fer un estudi aprofundit de quines han estat les despeses que les diferents comunitats esmercen en les televisions públiques. I, al costat de l'andalusa, que s'escapa moltíssim, senzillament no els ho vull llegir perquè sempre tinc la sensació de dir: «home, tot el que està mal fet dels altres...», no, no, senzillament el que els dic és que està constatat que la tele-

visió que costa menys diners a la butxaca dels seus ciutadans és TV3.

I per dir-me que no, m'ho demostrarà, senyor Soto. Perquè, és clar, dir que no és gratuït. Si no ara a la tribuna, doncs en un altre moment m'ho explica. Jo tinc la sensació que no ho sap, això, vostè, que com els músics, en aquest cas, toca d'orella. (*Remor de veus.*) Però bé... També és una constatació d'aquests quatre anys, eh?, vull dir, és normal això que a vegades, a vegades alguns de nosaltres, doncs, toquem d'orella. Aquesta vegada hi toca vostè, senyor Soto... (*Remor de veus.*) Ja li ho dic jo, sí, i li ho mantinc —li ho dic i li ho mantinc.

Els podria donar més dades d'aquest tipus. Per exemple, el coeficient que representa la subvenció sobre el PIB per habitant; o, per exemple, pel que fa a la televisió o pel que fa a la Corporació, en aquest cas: Catalunya, el 0,03; València, el 0,08; Andalusia, el 0,11; País Basc, 0,19 i Galícia el 0,17. Fixi's que no vull emprar cap to de crítica cap als altres, senzillament el que constato és que TV3 és la televisió autonòmica que menys diners costa als ciutadans de les seves comunitats. I aquest és un element que s'ha de tenir en compte. Ja està! si no té més importància! És la que és, i no cal, doncs, donar-hi més voltes.

I el tema de l'audiència, que és un tema també important. Miri, el mes d'octubre i el mes d'agost estàvem aproximadament igual, entre TV3 i el Canal 33; concretament, TV3 estava al voltant del 21% d'audiència de Catalunya i TV1 que és la més important, per audiència, la que s'escolta o es veu més, el 3 d'octubre estava, concretament, al 32. I, entre TV3 i el Canal 33, estàvem aproximadament el 26% d'audiència.

Jo vull aportar una altra dada a la Cambra perquè em sembla que és interessant de conèixer-la. Han de saber que hi ha un 25% de la població televident de Catalunya que mai no mira un canal en català. Mai. Suposo perquè deuen haver-hi temes com que..., bàsicament són no catalanoparlants, perquè hi ha una qüestió, que em sembla que, bé, que s'ha de reconèixer que encara hi ha una certa dificultat d'entesa i que, a més a més, per comoditat és més fàcil prémer un botó en llengua castellana que no pas en llengua catalana, per tant, la capacitat d'audiència ens queda molt més reduïda. És a dir, de la gent que escolta o veu televisió major de catorze anys, hi ha un 25% que no la veu mai; per tant, ens quedem amb una franja que es troba al voltant del 75%. Malgrat això, som, per audiència, la segona televisió de Catalunya i, com els deia, al voltant..., entre el 20 i el 25, si sumem o no (*Remor de veus.*) el tema de l'audiència. 32 la més important —i amb aquesta expressió del senyor Soto, una vegada més, de «miserable!», suposo que es referia a l'audiència; li voldria dir que no vull interpretar que vostè no està d'acord amb el fet que TV3 és una gran televisió.

Jo estic convençut que vostès el dia que guanyin les eleccions, quan sigui que guanyin les eleccions, no canviaran grans coses, de TV3, canviaran persones —canviaran persones!—, perquè és obvi; però grans coses no les canviaran. El que passa és que, de vegades, els fan perdre una mica el sentit de l'orientació, doncs, temes que han tingut un cert ressò i una certa importància per a la política d'aquest país. TV3 ha estat un èxit, és un èxit del Govern i algú de vostès això no ho paeix.

Bé, i aleshores els porta a dir aquestes coses, no? De dir que el 25% de la població, en una franja del 75%, només és el que l'escolta, doncs és una misèria. És la seva precisió que jo crec

que per la seva mateixa manifestació més que altra cosa el desqualificarà. Vostè no pot dir que és miserable! Vostè ha de dir que no li agrada, que no li convè, que TV3, doncs, com puntualitza més d'una vegada, és —diu vostè— un organisme al servei del Govern; pot dir el que vulgui. El que no pot dir és que TV3, amb l'audiència que té, sigui una mala televisió i que TV3 no sigui una de les millors televisions, no d'Espanya, sinó d'Europa. Sobretot pel que fa als serveis informatius.

Podria haver-hi un estalvi pel que fa a les despeses de TV3, per exemple. Hem pogut, en els darrers mesos, assistir, doncs, per exemple a la informació que s'ha donat des de... no sé, la Guerra del Golf —per entendre'ns— pot fer-se a través d'una agència, com ha fet per exemple Antena 3, o es pot fer desplaçant gent, material i persones mateixes del servei. És clar que és una opció. Nosaltres hem apostat sempre, amb TV3, per una televisió de primera magnitud. I això costa, i té uns costos, i tampoc podem perdre mai de vista que Televisió de Catalunya, TV3 i Canal 33 són dues televisions —o és una televisió, la Televisió de Catalunya— públiques, que tenen uns objectius diferenciats del que són unes televisions comercials. No voler reconèixer això és posar-se d'esquena a la realitat, i no a la nostra realitat, sinó a la majoria, a la realitat de l'apreciació que es fa de TV3 des de tots els indrets de Catalunya.

No els vull cansar més, senyor President, senyores i senyors diputats. Si el senyor Soto demana la paraula per contradiccions, jo ja li anuncio que no el replicaré, perquè, francament, és un joc que no... Faci-ho i després, en un altre moment, podrem discutir tot el que vulgui, però sobretot demostrï'm que aquesta no és una bona televisió; demostrï'm que el 25% d'audiència no és important dintre del 75%, i a partir d'aquí, doncs, en podrem parlar. Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. (*L'I. Sr. Soto demana per parlar.*) Sí, per què demana la paraula, senyor Soto?

El Sr. SOTO: La demano, senyor President, per dues raons i perquè s'han vulnerat dos articles del Reglament, molt concretament aquell de contradiccions —i no parlo que se m'hagi contradit, sinó que s'han posat en boca meva afirmacions que no he fet—, i en segon lloc, per al·lusions més que evidents en la intervenció del senyor portaveu de la majoria governamental.

El Sr. PRESIDENT: Té dos minuts.

El Sr. SOTO: Moltes gràcies. Molt ràpidament, senyor Codina. En el tema de TV3 i dels pressupostos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, jo no sé qui toca d'orella. Nosaltres, en tot cas, com hi toquem, en aquest tema? El que fem és estudiar minuciosament tota la documentació pressupostària que ens envia la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i després estudiar la documentació pressupostària que disposem d'altres televisions públiques d'aquest país. Sobre la base d'aquestes dades, jo li haig de dir que les dades que vostè ha dit, i dir que TV3 és la televisió que costa menys de totes les televisions públiques als ciutadans, nosaltres creiem que és una afirmació que no està corroborada amb les dades.

Vostè ha utilitzat un altre argument, que és una fotocòpia d'un diari —el diari *Levante*, m'ha semblat entendre— sobre un estudi comparatiu. En tot cas, en els propers dies, amb tota claredat, podrem estudiar aquest tema detingudament i jo li demostraré, i el nostre Grup li demostrarà que aquesta

afirmació que vostè ha fet des de la tribuna no se sustenta en la realitat.

En segon lloc...

El Sr. PRESIDENT: Està fent rèplica, no està al·ludint les contradiccions. Atengui's a les contradiccions que vostè ha anunciat abans.

El Sr. SOTO: D'acord, senyor President. El senyor Codina ha posat en boca meva que jo he dit que l'audiència que tenia TV3 era una audiència «miserable», crec que ha dit. Jo no he formulat en cap moment aquesta afirmació, i quan m'he referit a audiència m'he referit únicament al Canal 33, i he dit que els índexs d'audiència del Canal 33 estaven... No recordo l'expressió: crec que no he utilitzat la paraula «miserable»; en tot cas, si l'hagués utilitzat no tindria cap inconvenient a retirar-la, perquè no ha estat el meu desig, però no l'he utilitzat, jo diria queestic quasi segur que no he utilitzat aquesta expressió. En qualsevol cas, m'he referit que els índexs d'audiència del Canal 33 eren molt baixos, eren ínfims —crec que és la paraula que he utilitzat—, i això no és que ho digui jo, és que ho diuen tots els estudis d'audiència, senyor Codina.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Soto. El senyor Gavín té la paraula per fer el torn en contra a les esmenes presentades a l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Procurarem no esgotar el temps de què dispenso, però de fet, a causa de les intervencions que hi ha hagut, i molt especialment la del senyor Soto —no és que avui la tinguem amb vostè, oi?, hi ha una bona relació personal—, però de fet, sobretot amb la intervenció del senyor Soto, que ha fet unes afirmacions —com el caracteritzen a ell, amb una extraordinària rotunditat, amb moltíssima rotunditat— que podrien donar la impressió que assentava bases i assentava principis irrevocables, doncs, jo em veig obligat a sortir aquí a la tribuna per, en tot cas, haver de contestar algunes de les apreciacions que vostè ha fet. El que no faré —i així estalviaré temps a tota la Cambra— serà seguir una mica el model del senyor Codina, model per a molts diputats del Grup Parlamentari de CiU, no explicar tots els objectius, programes i despeses del Pressupost, sinó centrar-me en aquells punts que han estat explicats.

També ho faré a la vegada que ho faig —i molt especialment, ja ho he dit abans, pel que fa a la intervenció del senyor Soto—, també ho faré a la vegada, doncs, en alguns punts que el senyor Riera ha fet èmfasi. Un principi bàsic de la meua intervenció serà el següent: serà una prèvia, serà emmarcar el debat. Es volen veure deficiències i mancances i dèficits en el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut que no se li poden veure i no se li poden trobar perquè no són matèries i perquè no són objectius de l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

En cada debat pressupostari ens trobem amb circumstàncies similars; de fet és una circumstància, també, pareguda a la que moltes vegades el senyor Escudé ha estat explicant a la Cambra pel que feia a algunes esmenes a l'articulat. L'Institut Català de Serveis a la Joventut, doncs, per aclarir-ho, és un institut al qual, d'una manera contrària a com s'ha fet des de la tribuna, no se li pot retreure i no es pot buscar en el seu pressupost la política de joventut de la Generalitat, sinó que l'Institut Català és un institut de serveis, és un institut de gestió d'instal·lacions i, per tant, algunes d'aquelles mancances que se li atribueixen

—sobretot per part del senyor Soto— no se li poden atribuir. El senyor Soto i també en part el senyor Ignasi Riera han parlat una mica de la política general i, per tant, jo, abans d'entrar en els punts concrets, també —veient-me obligat a fer-ho— molt breument marcaré algunes pinzellades del que no ha d'estar en el pressupost de l'Institut, però del que són punts fonamentals de la nostra política de joventut.

S'ha parlat que molts aspectes, moltes mancances de la gent jove, la gent jove marginada, gent jove amb dificultats per sortir-se'n, doncs, no estan recollides en el pressupost. Bé, com vostès ja saben —i faré servir una mica, també, la intervenció de la senyora Rosa Fabian quan ha parlat de l'Institut de la Dona—, moltes de les actuacions de la política de joventut de la Generalitat —Direcció General, Institut Català— són actuacions interdepartamentals i les seves partides pressupostàries no es poden trobar, evidentment, en l'Institut, però tampoc en la Direcció General. I aleshores, per exemple, el senyor Soto deia que no s'havia fet res en drogues, que no s'havia fet res en habitatge, que no s'havia fet res en marginació... Evidentment, no ho trobava al pressupost de l'Institut, però jo, el que sí que li vull fer molt ràpidament és un esment molt breu d'algunes de les actuacions que sí que es fan, i es fan; que a ell li podran agradar o no, les considerarà insuficients o no, i d'entrada jo ja dic que ja personalment m'agradaria molt que tinguéssim molts més diners per poder destinar a això, però que els diners són els que són i que s'han de repartir d'una manera racional.

Per exemple, hi ha programes d'educació compensatòria que pretenen ajudar joves amb dificultats en la integració escolar —nens, principalment—; en sanitat hi ha programes de prevenció i control de malalties de transmissió sexual, de prevenció de la salut, hi ha programes de drogodependència, naturalment, hi ha programes..., hi ha un programa concret d'educació per a la salut a l'escola; pel que fa al tema de justícia, que moltes vegades es parla dels joves interns, etcètera, hi ha unes intervencions específiques en el camp d'interns drogodependents, en el camp de la integració de tots aquests joves, en el camp de la formació de monitors especilitzats per a aquest tipus d'activitats, activitats en barris marginals i amb dificultats —a la Mina, molts altres exemples; no en faig la relació perquè cansaria la Cambra, utilitzaria més temps del que em correspon—; en l'àmbit de la cultura, per exemple, programes —i del treball, perdó— de formació ocupacional per a menors de 25 anys; en el tema de l'habitatge, que també és un dels temes que s'acostuma a tocar en profunditat, diu: «No es fa res en habitatge». Escolti, es fa en habitatge una tasca important: s'han ampliat les subvencions actuals, la durada del programa s'ha augmentat, i el nombre de poblacions de Catalunya que se'n poden beneficiar ha augmentat molt importantment, perquè, com vostè sap, amb anterioritat s'havia donat prioritat a un determinat tipus de municipi, amb un determinat nombre de població; en canvi, ara, d'aquest tipus de subvencions, en pot gaudir tota la població de Catalunya. La partida pressupostària, a més, en aquest cas, s'ha doblat i, per tant, vol dir que és un esforç important, que és una prioritat important.

També hi ha altres actuacions; per exemple, en l'àmbit agrícola, ajuts per a la incorporació de joves al cooperativisme, i molts altres que jo ara no relacionaré perquè, entre altres coses, se'm podria cridar l'atenció perquè no és matèria de l'esmena. I per tant, ara passaré ja molt ràpidament al que són aquells punts

concrets de què vostè ha fet esment i que jo vull rebatre, perquè, com ja he dit abans, si no els rebatés mínimament donaria la impressió que vostè té molta raó, perquè parla amb aquest èmfasi amb què parla. Però com que precisament tinc tants arguments per poder-li contradir, penso que val la pena que quedin assentats.

Vostè diu: «Escolti'm», quan ha parlat ja de l'Institut, després de molta estona, diu: «És que, escolti'm, l'Institut» —ha dit tota una sèrie de qüestions—, ha dit, primer: «l'Institut perd pes en el Pressupost». Doncs, miri: l'Institut incrementa un 31,8%; incrementa gairebé el doble del que incrementa el Pressupost general de la Generalitat. Per tant, aquesta afirmació que ha fet vostè no és certa.

Vostè ha dit: «Escolti'm, és que l'Institut ha augmentat en un 60% en personal, i això, doncs, és una cosa que no...» Doncs, bé, li ho explicaré: no és un 60%, el capítol de personal, el que augmenta, però li explicaré el motiu. En principi, al capítol 1 hi ha un augment important; és un augment que s'ha produït per la signatura, que vostès ja coneixen, del primer conveni col·lectiu únic en l'àmbit de Catalunya, que ha comportat uns increments i unes actualitzacions de retribucions de tot el personal amb caràcter retroactiu. I per tant, vol dir que aquesta actualització suposa, de fet, representa un increment molt important quan la plantilla és la mateixa perquè ha hagut d'actualitzar —hi insisteixo, amb efectes retroactius— aquest increment. A més a més, hi ha un increment del capítol 1 que és justificat per la posada en marxa de l'alberg de la Seu d'Urgell, que pròximament inaugurarem, i que són instal·lacions que requereixen el personal necessari per a un bon funcionament. Per tant, no és un 60%, el capítol de personal, el que augmenta, i a més, jo li explico que no augmenta perquè es contracti moltíssima gent, li ho explico a tota la Cambra, també, sinó que augmenta per aquests dos motius.

Després ha dit: «Escolti'm, la política d'instal·lacions que nosaltres havíem dit en algunes ocasions que era una política d'instal·lacions correcta, doncs, resulta que ja no té impuls, que s'ha quedat endarrerida, que ha perdut objectius». Doncs, miri, un dels objectius fonamentals d'aquest Institut, que és aquest, resulta que molt pròximament inaugurarà l'alberg de la Seu d'Urgell, que s'inicien les obres de l'alberg-residència de Vic, que s'adeqüen les instal·lacions de l'alberg de Coma-ruga i el de l'Espluga de Francolí, i que això, com les mesures més importants, com les obres més importants de cara a l'any vinent, juntament amb tota una sèrie d'actuacions que es duren a terme i que fan que, de fet, la xarxa d'instal·lacions de Catalunya sigui una xarxa, jo diria, modèlica, una mica en la línia del que vostè deia abans, i que ara ja no diu, però nosaltres pensem que aquest impuls hi és i hi seguirà sent.

Vostè ha dit també, diu: «Escolti'm», —diu— «facin intercanvis juvenils amb Europa» —hi ha fet molt èmfasi—, diu: «només hi ha 30 milions, i això és impresentable». Hi ha fet tant èmfasi que fins i tot m'ha donat a mi la impressió que això vostè ho posava com una prioritat. I jo voldria posar de manifest, en certa manera, dos aspectes: primer, una certa contradicció, perquè vostè, quan parlava de la prioritat pel que fa a la seva política, parlava dels joves amb dificultats, dels joves amb problemes de marginació o de desavantatge, i aleshores vol dir que això no podria ser mai una prioritat, perquè seria totalment contradictori, però en tot cas, jo el que sí que li haig de dir és que aquesta

partida de 30 milions és una partida que el que pretén és omplir, és donar resposta a les peticions que hi ha. Aquí es podrien fer dos tipus d'actuacions: una, subvencionar al cent per cent els intercanvis; segon tipus d'actuació, subvencionar els intercanvis amb un percentatge elevat, perquè són activitats cares, però que, evidentment, les entitats hagin de sufragar una part, encara que sigui petita, però que hagin de sufragar una part d'aquests intercanvis. Bé, nosaltres creiem que hem d'anar per aquesta segona via, perquè també per a nosaltres creiem que hi hauria d'haver abans altres prioritats més importants, si no es fes d'aquesta manera.

Doncs, bé, les peticions..., pensem —perquè així ens ho han demostrat els pressupostos anteriors— que queden cobertes totes les peticions d'intercanvis en aquests Pressupostos amb el sistema de subvenció que hi ha en aquests moment. A part que hi ha altres partides d'activitats juvenils que també contemplen intercanvis, no bé internacionals, però sí dins del territori de l'Estat.

Hi ha un altre aspecte. Per exemple, vostè diu turisme juvenil; també hi ha fet molt èmfasi —de fet, hi fa èmfasi cada any—, i jo m'hi referiré al final, i ja acabaré molt ràpidament. De fet, en aquest tema del turisme, jo li voldria dir una cosa. Jo li voldria dir que, de fet, si vostè hagués fet una intervenció diferent, sense fer tant èmfasi, jo també hagués fet una intervenció diferent, però el que jo li voldria dir en aquest tema és que vostè ha triat el seu estil d'intervenció, i ha triat la seva posició.

En el debat de Pressupostos s'ha manifestat per diferents portaveus de diferents grups i s'ha notat el fet que hi haurà eleccions molt aviat, i això em sembla que ha influït en les seves intervencions. Perquè, sap què passa? Nosaltres hauríem pogut fer una intervenció molt més propera, molt més raonable, on hauríem trobat punts d'acord, on hauríem trobat punts d'acord, per exemple, en les instal·lacions, com els havíem trobat en altres ocasions; com, per exemple, analitzant les qüestions de personal, vostè hauria pogut veure que no hi havia motius de crítica, però és que, a més a més, resulta que nosaltres vàrem presentar en comissió dues esmenes transaccionals que anaven en la línia del que vostès proposaven, evidentment, no amb la integritat del seu Pressupost, però si no recordo malament, hi havia una partida en què treiem diners de publicitat i propaganda —que vostès d'això en fan molt, fan molt bullir l'olla, doncs— i que anaven al Consell Nacional de la Joventut, i una altra que posava diners a turisme juvenil, precisament, i vostès no les van acceptar.

Aleshores, jo voldria manifestar una mica la tristesa, la tristesa, que avui no haguéssim pogut fer un debat molt més aproximat, on hauríem pogut aproximar posicions ja en comissió, i avui també.

En tot cas, el turisme juvenil s'ha potenciat i nosaltres oferíem encara una aproximació més important que, per les seves posicions, pel fet que vostès no ho acceptessin, no ha estat possible. M'imagino que el fet que el senyor Nadal fos el ponent en aquell moment devia influir en la decisió del seu mateix Grup.

I ara, finalment i per acabar, vostè diu: no hi ha idees noves, tot és continuïtat, hi ha un compromís que és la participació dels joves i de les entitats en l'actuació del Departament i de l'Institut, vostès no han fet res en això, aquí només hi ha una continuïtat.

Doncs, bé, jo li puc facilitar —li ho facilitaré— el que és un pas endavant d'això que vostès demanaven, un primer pas endavant perquè, de fet, les entitats puguin participar no en la gestió, que ja li hem dit que no en moltes ocasions de les instal·lacions, perquè és una actuació molt professionalitzada, però sí que puguin participar directament a organitzar, juntament amb l'Administració, activitats juvenils. Aquí hi ha un programa encetat aquest any, és una novetat, va una mica en la línia del que vostè reclamava, doncs, de tal manera que les entitats juvenils puguin participar organitzant i coorganitzant activitats als albergs de la Generalitat. Jo li ho anuncio, perquè m'ha donat la impressió que vostè això no ho sabia, i, en tot cas, penso que el que fa és fer èmfasi en el sentit que la seva intervenció no ha estat ajustada i que, en tot cas, els arguments que vostè ha donat no solament em semblen insuficients, sinó que ens semblen que no són reals i, per tant, votarem en contra de les seves esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gavín.

El senyor Soto, per què demana la paraula?

El Sr. SOTO: Sento tornar-li a demanar la paraula, potser no valdria la pena, és perquè una altra vegada..., perquè s'han posat en boca meva afirmacions que jo no he fet. Ho faig molt ràpidament, perquè...

El Sr. PRESIDENT: Posi's..., acosti's el micro.

El Sr. SOTO: El senyor Gavín ha dit que jo he assenyalat que el capítol 1, el capítol de personal augmentava un 60%; jo no he afirmat en cap moment això. No és veritat. Probablement el problema és que el senyor Gavín no ha seguit molt atentament la meua intervenció; jo el que he dit és que el capítol 1 començava a representar prop d'un 60% del volum global del pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut; ho dic perquè en quedi constància en el *Diari de Sessions* i no hi hagi confusions.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament, senyor Soto.

Passem a les votacions.

Com que totes les esmenes presentades per l'oposició són de devolució, de retorn, les votarem conjuntament si no se'm demana votació separada per algun Grup.

Es voten conjuntament totes les esmenes a la totalitat presentades a l'estat de despeses del Departament de Presidència.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Se m'ha demanat votació separada de la Corporació Catalana de Televisió, de manera que farem la votació separada explícita d'aquesta...

A favor de l'esmena a la totalitat?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes a la totalitat han quedat rebutjades per 23 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions.

A continuació es vota l'estat de despeses del Departament de Presidència, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'estat de despeses del Departament de Presidència ha quedat aprovat per 62 vots a favor, 24 en contra i 4 abstencions.

Passem al Departament de Governació; esmena 347, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats que persisteixen obstinadament a mantenir-se a l'hemicicle, l'Agrupació Parlamentària Esquerra Republicana de Catalunya presenta una esmena a la totalitat als pressupostos del Departament de Governació, als de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya i als de l'Escola de Policia de Catalunya.

Com apuntàvem fa uns instants en conversa —com dirien els periodistes radiofònics— a micròfon tancat amb el senyor Coll, Diputat de la majoria que és qui farà la rèplica a les distintes intervencions prèvies, podríem gairebé sortir tots dos dient exactament els mateixos arguments que en intervencions anteriors als debats pressupostaris, perquè tot plegat té en aquest debat un aire de *dejà vu*, de cançó de l'enfadós, tant per una banda com per l'altra. El que passa és que aquests són uns pressupostos amb unes característiques diferents, són els darrers que fa el Govern actual de cara a l'any vinent, i permeten, també, en certa forma, de presentar un balanç, de fer una reflexió en veu alta, sobre allò que ha estat al llarg d'aquestes tres legislatures de la Catalunya autònoma, quina ha estat —de la mà sempre del mateix Govern— la relació que hi ha hagut entre Administració i territori del país.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'H. Sr. Vice-president Segon el substitueix en la direcció del debat.)

Els pressupostos que se'ns presenten no solucionen de manera favorable els aspectes fonamentals que, des del punt de vista d'aquesta relació entre Administració i territori, el país té plantejats. D'una banda perquè en allò que és gairebé un dels elements clau i tradicionals de la reivindicació tradicional del catalanisme polític, les diputacions i l'estructura provincial continuen existint, probablement entre altres coses perquè és més fàcil de reivindicar-ne la desaparició quan no es té el poder en cap de les diputacions i més difícil de sostenir-ne la desaparició quan se'n comanden tres; just podem dir que s'acaba de començar el buidatge de les diputacions. Segueix dormint el son —que no el somni— dels justos, la idea també tradicional del catalanisme polític de modernitzar l'estructura del país i convertir el Principat en una província única; persisteix la centralització administrativa de l'estructura de la Generalitat. S'ha dit ja manta vegada —que diria aproximadament el senyor Escudé— que les figures dels delegats territorials de la Generalitat no són més que un calc mal fet de la figura caduca dels governadors civils, i, sobretot, aquesta estructura territorial de la Generalitat és una estructura mancada, totalment, en els seus òrgans reals a les capitals fora de Barcelona d'un marge autèntic de maniobra per als qui han de gestionar l'Administració, fins al punt que bona part d'aquesta Administració és sobrera, té unes funcions modestíssimes que fan que, en la majoria d'ocasions, les gestions obliguin els ciutadans a anar-les a resoldre directament al Cap i Casal.

Un altre dels òrgans administratius, com si no hi hagués ja massa òrgans administratius, massa nivells d'administració a Catalunya, els consells comarcals viuen en la perplexitat de desconèixer, encara, com un viatge a l'en joli i al desconegut, el caràcter de les funcions que tindran; algunes són ja clares com

per exemple la recuperació, si mes no, d'alguns edificis històrics i significatius, per instal·lar-ne la seu. Probablement només que fos per a això alguns consells comarcals ja val la pena que hagin existit, però enmig, també, d'una certa indigència de finançament. Clar que gràcies a això ha augmentat també la intensitat simbòlica del país amb nous escuts, nous símbols i, el que és més important, nous presidents i un grapat més de funcionaris.

No s'han superat, al llarg d'aquests dotze anys, els recels tradicionals del Govern de la Generalitat cap a l'Administració local, més vista sovint més que no pas com un aliat a favor del ciutadà, com un adversari entrant, en ocasions, en una espècie de competència deslleial, en una espècie d'invasió de competències que és fàcilment criticable quan aquesta invasió de competències fa referència a l'Administració de l'Estat, però que sembla que es perdona quan és la Generalitat qui l'exerceix.

No s'ha aconseguit, en aquests anys, ni el Pressupost que tenim a les mans per debatre en millora la referència, un model administratiu com el que alguns vam arribar a somniar i a creure'ns que seria possible un cop recuperada l'autonomia. I avui tenim una Administració, en alguns aspectes, francament inoperant, amb uns conductes d'accés a l'Administració que provoquen sospites clares d'amiguisme en molts casos, i aquesta manca d'horitzons en l'estructura administrativa ha provocat, en alguns departaments el nom dels quals m'estalvio però que són prou coneguts, un desànim clar entre els funcionaris que hi treballen, que hi treballen, ben sovint, sense il·lusions.

Hem perdut, doncs, una oportunitat històrica de fixar un nou model administratiu que s'alliberés de les estructures negatives, tradicionals i caduques de l'Administració espanyola i, com hem dit també en moltes ocasions, hem mantingut aquests aspectes negatius i hi hem afegit models negatius autòctons, això sí.

La interpellació recent sobre el tema de policia i la Moció que tindrem oportunitat de debatre i de votar en les properes hores ens estalvia de tornar a insistir en algunes de les diferències notables entre el model policial i l'estructura de seguretat pública que hem proposat per a Catalunya i la que, almenys fins ara, ha estat defensada des del Govern de la Generalitat. Hi ha, òbviament, símptomes que hi ha coses que no funcionen i aquesta manifestació anunciada, per part d'un sindicat dels Mossos d'Esquadra, és l'exponent que alguna cosa no funciona, i no voldríem acabar aquesta intervenció nostra sense fer referència, també públicament des d'aquesta tribuna, a algunes velleïtats de caràcter, diguem-ne, militarista que podrien haver començat a formar part de l'ambient docent de les classes que s'imparteixen a l'Escola de Policia de Catalunya; velleïtats que, òbviament, no només no compartim en absolut, sinó que poden arribar a ser un obstacle per a la formació d'una policia civil, racional i democràtica.

En resum, i per no cansar més a ses senyories del que probablement ja ho deuen estar, al cap de tres legislatures, cap ni un dels aspectes claus de relació entre l'Administració i el territori han estat aconseguits: seguim tenint províncies, seguim tenint diputacions, seguim tenint la centralització administrativa i seguim, en molts aspectes, no només sense saber on anem, sinó el que és més greu, sense saber on ens porten. Sort, és clar, que sempre ens queda el consol, tot i no haver obtingut una Admi-

nistració moderna i eficaç, sempre ens queda el consol de saber que han guanyat els nostres i que, finalment, ens mana ja un Govern nacionalista. Un no pot deixar de plantejar en públic la seva esgarripança, si en comptes d'un govern nacionalista manessin uns altres.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Carod.

Correspon ara la defensa de l'esmena 348, del Grup Mixt. Té la paraula l'illustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyores i senyors diputats, com cada any, el nostre Parlament discuteix el Projecte de Pressupostos que presenta el Govern i que els grups de l'oposició hem d'estudiar per veure si hi ha aspectes a millorar per tal que el que finalment s'aprovi sigui el més complert, eficaç i beneficiós per al conjunt del país i dels seus ciutadans. És amb aquest ànim, el d'intentar millorar-lo, que hem presentat l'esmena a la totalitat del Departament de Governació perquè considerem que tal i com s'ha presentat no dona resposta a alguns aspectes a les expectatives i necessitats d'àmbits sectorials i institucionals importants en el nostre país.

En aquest sentit, hem de dir que al nostre entendre gairebé poca cosa ha canviat en l'ambient i en la posició dels diferents grups, ni en la del Govern, des d'un punt de vista global, respecte als pressupostos de 1991, si bé en algun departament en el si..., el que sí veiem és un canvi de tendència quant al creixement del seu pressupost com és el cas de Governació, que per al 1990 va tenir un creixement del 38% i, per tant, superior a la mitjana; per al 1991 el creixement es va reduir al 16,28%, i a la previsió del pressupost del 92, el creixement és del 31,57%.

Per tant, fins aquí hauríem d'estar..., hauríem de fer una valoració positiva si no tinguéssim en compte les particularitats del capítol 7, que fan que l'increment real del pressupost del Departament de Governació per a 1992 sigui d'un 16,4% i, per tant, inferior al creixement consolidat dels pressupostos de la Generalitat per al 92, que és d'un 16,8%. Ara bé, aquest creixement no és constant ni es reparteix atenent a criteris que ens permetin parlar amb rigorositat de racionalització en la despesa del Departament. Observem que mentre el capítol 1 creix un 20,25%, el capítol 2 ho fa un 40,82; les transferències corrents -capítol 4- creixen un 70,25% i, en canvi, les transferències de capital, -capítol 7- ho fan en un significant 3,88% i, en fi, el capítol 6 -inversions reals- ho fa en un 186,13%.

Com vostès hauran vist, el capítol 6 -inversions reals- és el que té un creixement més espectacular, si bé continua essent el de menys pes o importància en valor absolut. Ara bé, aquest valor absolut no és el problema, el problema és que aquest creixement del 186,13% respecte al 91, que representa passar de 1.067 a 3.053 milions, no contribueix a millorar el desequilibri que pateix Catalunya i del que ja en la defensa de la nostra esmena a la totalitat dels pressupostos d'enguany en parlàvem en fer-los avinent que enguany els pressupostos han oblidat un tema tan important com és el reequilibri territorial.

Tornant al capítol 6, de Governació i per il·lustrar el que els deia, observem que dels 3.053 milions, tan sols un 36% està comarcalitzat i d'aquest 36 encara el 53 es fa a les comarques amb capital de província: Barcelonès, Segrià, Gironès i Tarragonès; per a la resta del país tan sols un 16,8%, un exemple del que no ha de ser una política pressupostària que vulgui incidir en el reequilibri territorial.

Parlarem ara del capítol 7, transferències de capital. Recordaran que els he dit fa un instant que el Capítol 7 desvirtuava la realitat del creixement del pressupost del Departament de Governació per al 1992. Aquest capítol té un increment del 3,88% globalment i disminueix en l'aportació a l'Escola de Policia en un 42,37% i s'incrementa la Direcció General d'Administració Local en un 21,69% en l'apartat del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya. Ara bé, aquest increment de l'aportació del Pla d'Obres i Serveis del 92, en realitat, no creix un 21,69%, sinó que disminueix en un 78,29%. Els ho explicaré: si vostès llegeixen la memòria explicativa del Departament a les seves pàgines 36 i 37, observaran que del total de 4.285.270.000 pessetes, 2.206.300.000 corresponen a consignacions del Pla d'Obres i Serveis del 91 que no s'han executat i que passen a 1992 i que, per tant, no són noves consignacions.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Pla d'Obres i Serveis del 90 i 91 arrossegueu un dèficit per la minoració de les aportacions del Ministerio de Administraciones Públicas al Pla d'Obres i Serveis que ascendeix a 721 milions i que també es consignen al pressupost del 92, malgrat ser obres compromeses i pressupostades en anteriors exercicis i, per tant, tampoc són noves consignacions. D'altra banda, l'aportació de la Generalitat al Pla d'Obres i Serveis del 90 té aprovada una plurianualitat en càrrec a l'exercici de 1991 per un total de 593.700.000 pessetes que el pressupost del 1991 no ha permès absorbir, per la qual cosa també s'haurà d'incloure en el Pla Únic d'Obres i Serveis del 92.

Per tant, el total de l'aportació de la Generalitat al Pla d'Obres i Serveis del 92, que ve d'altres anys, és de 3.521 milions de pessetes i en realitat s'incorporen al Pla d'Obres i Serveis del 92 764.270.000 per a tot Catalunya, en lloc dels 4.285 milions que podria semblar, en una primera lectura, d'acord amb el que es diu al pressupost i a la memòria explicativa.

Així s'entén que comarques com el Priorat, la Ribera d'Ebre o la Terra Alta rebin una aportació total de la Generalitat mitjançant el Pla d'Obres i Serveis de 72, 60 i 43 milions respectivament per a tot l'any 92. Si aquí afegim que des d'enguany les certificacions amb càrrec al Pla d'Obres i Serveis només es liquida en un 75% del seu import fins a la formalització de l'acta de recepció provisional de les obres, amb les despeses financeres que representa per als respectius ajuntaments o que malgrat la gestió del Pla d'Obres i Serveis que fan els consells comarcals, les delegacions provincials del Departament de Governació continuen amb la mateixa infraestructura que abans i, per tant, es requereix que per la mateixa obra s'hagin de portar més exemplars del projecte, més còpies de les certificacions i que es dupliqui el circuit burocràtic que segueixen i, per tant, més tard, en rebre els ajuntaments la part corresponent a la Generalitat, convindran amb nosaltres que aquesta no ha estat més que una càrrega i un problema afegit a les dificultats econòmiques dels ajuntaments catalans i una nova victòria de la burocràcia.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Prego silenci.

El Sr. SABANZA: Continuant amb el tema dels ajuntaments i els seus problemes, podríem parlar altre cop de la no inclusió de cap consignació per al tan reivindicat Fons de Cooperació Municipal de Catalunya, com a eina útil per ajudar els ajuntaments a poder tenir una existència menys difícil sobretot en el món rural. Recordin que en aquest capítol setè comentàvem,

també, la disminució de l'aportació a l'Escola de Policia en un 42,37%. Ja dèiem l'any passat, en motiu de la discussió dels pressupostos, que els recursos esmerçats en la Direcció General de Seguretat Ciutadana i en general en l'Escola de Policia eren destinats a complir l'objectiu de delimitar i consolidar el model policial de Catalunya que el seu dia es va definir com de substitució i que, contràriament al previst, continuem veient com cada cop són més presents els efectius de la policia estatal i la Guàrdia Civil en tasques de seguretat i ordre públic.

L'any passat els posava l'exemple dels aldarulls al barri del Besòs, enguany els en puc posar un altre de prou lamentable, és el dia que els treballadors de la maquinista van tancar els accessos al Palau del Parlament i s'hagué de recórrer als antiavalots de la policia estatal per garantir la seguretat de la Cambra legislativa catalana. Van ser, realment, uns fets lamentables que per garantir la llibertat i inviolabilitat del Parlament no fos prou la policia autonòmica.

Senyors del Govern, si el problema és la manca de recursos, siguin més inflexibles en les negociacions del finançament autonòmic i si a Madrid no cedeixen, doncs no signin l'ajornament, perquè al final ens tornaran a enganyar com sempre.

Tornant al que en puritat és el que ha correspost al Departament de Governació per al 92, voldria comentar la Direcció General d'Administració Local i, més concretament, els capítols 4 i 7, que són transferències corrents i de capital adreçades bàsicament a corporacions locals.

En el capítol 4, la partida 461.03, la del Fons de Cooperació Local de Catalunya o el que és el mateix, la participació dels consells comarcals en els pressupostos de la Generalitat. Aquesta aportació suposa per al 92, en principi, un increment del 5% més unes dotacions de despesa corrent que tenen la seva importància relativa, però que en cap cas respon a les previsions i expectatives i demandes fetes des dels consells comarcals i que semblava que podien arribar a un cent per cent. No s'entén que els consells comarcals es vulguin presentar com el fill predilecte i la base fonamental del procés d'organització territorial del Govern de Catalunya i el pressupost consolidat de la Generalitat s'incrementi en un 16,8%, i la participació dels consells comarcals en aquest pressupost no pugi més que un 5% tal com diu la memòria del Departament de Governació en la seva pàgina 25, en la qual literalment posa: «queda fora de qualsevol dubte que la dotació del Fons de Cooperació Local de Catalunya s'ha d'incrementar per a l'exercici del 1992 en un mínim del 5%, si es pretén que abasti almenys els mateixos objectius fixats per a l'exercici 91». Més endavant però, parla que cal afegir a aquest increment del 5% un total de 1.087 milions.

Dit d'aquesta manera sembla que l'aportació total representi un increment del 78,92; si fos així, hauríem d'estar tots contents i satisfets perquè voldria dir que s'ha fet un esforç important de cara a bastir els consells comarcals d'uns recursos incondicionats que permetrien començar a parlar del disseny d'una política comarcal a Catalunya.

El que passa és que, desgraciadament, els números no són aquests. En la mateixa memòria abans esmentada se'ns diu que una necessitat fonamental de caràcter organitzatiu és la creació d'una plantilla de personal propi a cada consell per a l'exercici de les seves competències. També ens recorda que l'Administració de la Generalitat ha assumit directament les despeses de part del personal dels consells comarcals des del seu inici mit-

jançant la fórmula d'autoritzar que funcionaris de la Generalitat passin a treballar als consells comarcals en règim de comissió de serveis, però continuant cobrant el sou amb càrrec al capítol de personal dels diferents departaments de la Generalitat. I el que ara es proposa és incrementar la dotació del Fons de Cooperació Local per regularitzar aquesta situació, abonant les despeses de personal als consells comarcals amb el resultat final que l'únic que es fa és canviar de capítol els mateixos diners perquè a partir del 92, en lloc de ser capítol 1 de la Generalitat, serà capítol 1 dels consells comarcals, passant pel 4 de Governació amb la subtileza de donar a entendre que s'han augmentat els ajuts o les aportacions reals als consells comarcals.

Així doncs, si fem una comparació entre el capítol 4 de la Direcció General d'Administració Local de l'any 91 i del 92, sense aquesta aportació per pagar el personal que abans pagava la Generalitat i les despeses que arrossega, tenim que el creixement total del capítol en el qual s'inclouen altres transferències a corporacions locals és d'un 17,24%, i si sumem aquest capítol 4 amb el 7, transferències de capital a corporacions locals sense la part del Pla d'Obres i Serveis provinent d'altres anys, que abans us esmentava, tenim que aquest conjunt del 4 més el 7 experimenta una baixa del 66,78% respecte a 1991.

Així es pot entendre que consells comarcals com la Ribera d'Ebre rebés del Fons de Cooperació Local per al 91 24,6 milions de pessetes, o 21,9 el Priorat, o 23,4 la Terra Alta, o 24,2 les Garrigues. Amb tot, tenim present que la participació dels ens locals de Catalunya als ingressos de l'estat augmenta un 8,3% respecte al 91 —ho diu la pàgina 15 de la memòria del Pressupost—, i que la participació de la Generalitat en els pressupostos generals de l'Estat augmenta per al 92 en un 23,8% sense computar la Seguretat Social —a la pàgina 24 de la mateixa memòria dels Pressupostos.

Per acabar els voldria fer una recomanació en el sentit que els deia en començar, en el sentit de racionalitzar els recursos i l'organització del Departament i que, per tant, fessin desaparèixer la Direcció General de Jocs i Espectacles convertint-la en una sots-direcció general depenent de Secretaria General perquè, si bé en el seu moment podia tenir una raó de ser, avui no la té vist el volum d'importància que en el tema del joc ha anat agafant l'EAJA, ara depenent, a més, del Departament de Benestar Social, importància que també és aplicable a la poca rigorositat en la despesa si recordem que preveu gastar-se 461 milions en publicitat i propaganda, 307 milions en *marketing* i promoció i 62 milions en estudis i treballs tècnics.

Tornant a la Direcció General, recordar-los que també té una important consignació en estudis i treballs tècnics: 144 milions de pessetes. Es veu que en aquesta Direcció General bàsicament estudien i fan treballs tècnics i més si tenim en compte que sense aquesta partida, la Direcció General es queda amb un pressupost de 41 milions de pessetes. Els estudis i treball tècnics representen, per tant, el 77,7% del total de la Direcció General.

Per aquests motius i sense entrar en qüestions de més detall, em permeto demanar-los en nom d'Esquerra Catalana el seu vot favorable a l'esmena a la totalitat del Departament de Governació, amb la confiança que malgrat que no sigui aprovada, la sensibilitat que sempre han demostrat els consellers Gomis i Alavedra en els temes locals faci que al llarg de l'exercici s'ha-

bilitin noves quantitats per suplir les limitacions del pressupost que tractem i així poder mitigar les mancances d'ajuntaments i consells comarcals catalans.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Esmena 349, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Defensaré conjuntament la 349, 353 i 357. Senyores i senyors diputats, el nostre rebuig al pressupost del Departament de Governació està basat en el fet que creiem que el Departament de Governació en aquesta Legislatura —no només el Departament de Governació, tot el Govern català i com a instrument el Departament de Governació— tenia com a objectius bàsics l'estructuració de l'Administració catalana, d'acord amb el que havien estat les lleis d'ordenació territorial.

El senyor Jordi Pujol, en el discurs d'investidura de 1988, va precisar tres o quatre grans objectius del seu Govern i de la seva majoria i, en concret, el que va concretar més, el que va aprofundir més va ser el tema de la institucionalització de Catalunya. I, el senyor Jordi Pujol en el discurs d'investidura deia literalment: «No puc cloure aquest capítol sobre la institucionalització sense parlar de dos temes més, un fa referència a l'estructura interna catalana, durant aquesta Legislatura procedirem a completar l'aplicació ja iniciada de les lleis d'ordenació territorial. Confio poder comptar per això amb la col·laboració de totes les institucions del país, el règim democràtic ofereix als ciutadans i a les institucions moltes possibilitats de defensa i, a voltes, simplement de demora en l'aplicació de les lleis, i és lícit que si volen en facin ús. En canvi, no seria bo ni seria just ni a la llarga rendible una actitud d'ignorància o d'obstrucció deliberades contra les lleis del Parlament o una voluntat sistemàtica de sortir per la tangent.

El senyor Jordi Pujol, en el discurs de la seva investidura, ens deia que aquesta era la legislatura per tal de completar —hi insisteixo— l'estructura interna de l'Administració catalana. Crec que és obvi que això ha estat un fracàs; que les Lleis d'Ordenació Territorial no s'han completat; que els objectius que el President Jordi Pujol definia l'any 88 no han estat aconseguits, i que el Pressupost d'enguany, el Pressupost de 1992, n'és un exemple clar. Perquè, quin és avui l'estat de les Lleis d'Ordenació Territorial? Què ha passat amb aquelles lleis? S'ha procedit a completar-les? El disseny de l'Administració catalana correspon a allò que determinaven les lleis? El ciutadà de Catalunya, al llarg d'aquests anys, ha vist una simplificació de l'Administració? Ha vist una descentralització de la Generalitat o, ans el contrari, s'ha incrementat el nivell de complexitat i de centralització de l'Administració catalana?

Senyores i senyors diputats, l'actual situació de l'Administració catalana no té res a veure amb els objectius fonamentals que les Lleis d'Ordenació Territorial deien que pretenien aconseguir. I, en aquest sentit, aquí sorgeix una primera pregunta: què ha passat en aquests quatre anys amb aquestes lleis? Doncs, bé, unes han estat bloquejades; altres han estat vulnerades, com posteriorment demostraré. I crec que el pressupost del Departament de Governació per a 1992 n'és una bona mostra.

La Llei 5/87 de les Diputacions fonamentalment plantejava dos tipus d'objectius. Un, el buidatge de les diputacions; podem

dir que pràcticament no s'ha produït cap buidatge efectiu de les diputacions en aquests quatre anys; que pràcticament no s'ha produït cap buidatge important.

La presentació de la Llei de la Província Única, que està en una ponència conjunta, que no s'ha arribat a constituir, tot i que el President Jordi Pujol, si no ho recordo malament, l'octubre del 88 va anunciar que immediatament es tramitaria aquesta Proposició de Llei i que es remetria al Parlament, al Congrés de l'Estat. És a dir, després de quatre anys de Lleis d'Ordenació Territorial, en el tema de les diputacions, dos greus incompliments: no hi ha hagut buidatge efectiu —avui les diputacions catalanes són més fortes que fa quatre anys; tenen més recursos que fa quatre anys— i, en segon lloc, no hi ha hagut una iniciativa, una voluntat política clara del Govern de fer, de tirar endavant allò que diu la Llei 5/87, de presentació de la Llei de Província Única.

Però també les Lleis d'Ordenació Territorial deien que tres mesos, un cop constituïts els consells comarcals, tres mesos després, el Govern català faria una proposta de descentralització de la Generalitat. Han passat dos anys, o gairebé tres anys, de la constitució dels consells comarcals i no s'ha presentat cap proposta de descentralització de la Generalitat. No només no s'ha presentat, sinó que algunes iniciatives que des de l'oposició hem plantejat en el Parlament han estat rebutjades.

Per tant, podem afirmar que avui els serveis de la Generalitat estan, són tan centralitzats com ho eren els de l'antiga Administració central. En canvi —l'il·lustre senyor Diputat Carod-Rovira també ho ha afirmat—, hem assistit a l'aparició d'un altre nivell de l'Administració que no estava previst en les Lleis d'Ordenació Territorial, que són les delegacions territorials. Des de fa tres anys no hi ha proposta de descentralització de la Generalitat, les diputacions continuen funcionant, però assistim a la creació d'unes delegacions territorials provincials —Tarragona, Lleida, Girona i Barcelona— que enguany en el Projecte de Llei del Pressupost pugen, ja, a 160 milions de pessetes.

També podríem parlar dels consells comarcals, ja se n'ha fet esment en altres intervencions. Ara bé, crec que hi ha una total coincidència de totes les forces polítiques, fins i tot de forces polítiques i de sectors polítics i socials molt propers al Govern i a la majoria, que els consells comarcals estan immersos en una gran desorientació. S'han creat uns consells comarcals, se'ls ha deixat i no es diu quin ha de ser el paper dels consells comarcals; quina és la perspectiva dels consells comarcals en el procés d'institucionalització de Catalunya. Fa un any hi van haver fortes crítiques en els consells comarcals, fins i tot un dels partits de la coalició de Govern va manifestar la necessitat d'impulsar els consells comarcals; presidents dels consells comarcals del mateix color polític que la majoria de govern també van fer esment de la necessitat de reforçar els consells comarcals.

La resposta va ser, com aquest Govern ens té acostumat, fer una revista, una revista que es va titular *Món Comarcal*; una revista que es diu *Món Comarcal*, que no està feta des de la Conselleria de Governació o des de la Federació i l'Associació; una revista que depèn del President Jordi Pujol; és a dir, tenim davant del tema dels consells comarcals una revista que depèn de la Secretaria General de Presidència. La pregunta és: home, com a molt, el senyor Gomis..., com a mínim, el Conseller de Governació hauria d'estar en el consell de redacció, o no té res

a dir el Conseller de Governació del tema dels consells comarcals? I aquí hi ha un problema de fons. Jo crec que el Conseller de Governació no ha estat capaç de tirar endavant aquest procés de desplegament de les Lleis d'Ordenació Territorial.

Però cap conseller de governació —cap conseller de governació—, per molt capaç que sigui —i el senyor Gomis ho és—, tirarà endavant un procés de desplegament de les Lleis d'Ordenació Territorial sense una clara voluntat del Govern i, especialment, del President de la Generalitat en aquest sentit. I avui el problema de l'ordenació territorial no és un problema només de la Conselleria de Governació, sinó que és una voluntat política del Govern i, especialment, del President de la Generalitat de no tirar endavant aquells aspectes, alguns d'ells importants i altres que s'haurien de rectificar, de les Lleis d'Ordenació Territorial.

Dels ajuntaments n'hem parlat en tot el debat del text articulat, gairebé ho hem dit tot; estic segur que... —crec que és el senyor Nadal qui posteriorment defensarà l'esmena pel Grup Socialista— ...abundarà en aquest sentit. Dir el que hem repetit i el que hem explicat en aquests dos dies de debat del text articulat, que els ajuntaments continuen essent els germans petits de l'Administració catalana; que és cert que l'any 89 es creà el Fons de Cooperació Local de Catalunya amb tres grans parts: la participació dels consells comarcals en els ingressos de la Generalitat —tot i que, des del punt de vista pressupostari, ho tenim com una subvenció, no com una participació—, la participació dels ajuntaments catalans en els tributs de l'Estat i, la tercera partida, que seria la participació dels ajuntaments catalans en els ingressos de la Generalitat, any rere any és zero pessetes.

Per tant, el suport financer de la Generalitat es limita a transferències condicionades; els diners, el suport, des del nostre punt de vista insuficient, que es dona avui als ajuntaments són transferències condicionades. Sovint escoltem el Conseller Macià Alavedra reivindicar per a l'autonomia de Catalunya la necessitat d'ingressos incondicionats com a condició *sine qua non* de l'autonomia catalana. I tots els grups d'aquesta Cambra hem estat d'acord amb això.

Doncs, bé, senyors de la majoria, l'autonomia amb ingressos incondicionats dels ajuntaments en els seus Pressupostos és zero pessetes, i any rere any estem insistint en la necessitat i en l'acord de tots els grups fa uns anys i en el compromís d'alguns consellers d'economia i finances en aquests dotze anys, que la creació del Fons de Cooperació Local significaria també l'establiment d'un fons de transferències d'ingressos incondicionats com a condició *sine qua non* —hi insisteixo— de l'autonomia dels ajuntaments. Això vol dir que per a 1992, si apliquéssim el 3,49%, que és el tant per cent que l'Estat, que el Govern central aplica als tributs per fixar la participació en els ajuntaments, si apliquéssim aquest 3,49% en els tributs cedits i en els ingressos propis de la Generalitat, els ajuntaments catalans haurien de rebre, incondicionadament, 7.942 milions.

Senyores i senyors diputats, jo els deia al començament, els llegia les paraules del senyor Jordi Pujol quan deia que no seria bo fer obstrucció del desplegament de les Lleis d'Ordenació Territorial. Jo crec que una anàlisi en aquests quatre anys de les actituds, en funció de les competències que es tenien, de les votacions en aquest Ple del Parlament, el que demostraria és que en aquests quatre anys, si més no per passiva —en alguns casos per activa, si més no per passiva—, qui ha fet obstrucció del desplegament de les Lleis d'Ordenació Territorial ha estat, en pri-

mer lloc, el Govern. I crec que això és bo dir-ho. En aquests moments la responsabilitat ha estat del Govern, fins i tot en determinats moments per activa.

El nostre Grup ha presentat algunes iniciatives de buidatge de les diputacions i l'argument que ha donat la majoria per votar en contra ha estat dir que cal fer lleis sectorials, i quinze dies després el mateix Govern portava un parell de lleis de buidatge de les diputacions exactament igual que les que el nostre Grup havia plantejat.

El nostre Grup creu que hem perdut una gran oportunitat històrica de construir una Administració catalana simple, eficaç, adaptada a les necessitats. Fa vuit i nou anys, en boca de l'actual majoria, es repetia com un gran objectiu el fer possible construir una Administració catalana eficaç, àgil, simple. Des de fa molt de temps el Govern i el Grup de la majoria no en parla, d'això, i no en parla perquè no en pot parlar, i no en pot parlar perquè avui l'Administració catalana és una fotocòpia d'allò que havíem estat denunciant com els grans vicis de l'Administració centralista.

I també podríem parlar de la funció pública com a complement de les Lleis d'Ordenació Territorial, que ens donen un determinat marc de quin és l'estadi actual de l'Administració pública catalana. En podria posar molts, d'exemples; en vaig a posar dos o tres. Després de sis anys de vigència de la Llei 17/85, llei que deia que un tema cabdal per construir una administració eficaç i simple era fer la relació de llocs de treball de la Generalitat, això encara no s'ha fet avui. Aquesta és una administració que, sis anys després d'aquesta Llei, no té una relació de llocs de treball, no la té; no s'ha fet.

Quin és el resultat? El resultat és que cada secretari general, sense cap mena d'orientació, crea, modifica o suprimeix llocs de treball. I que normalment el que es fa —i això simplement cal veure l'evolució en aquests anys— és incrementar nivells i inventar-se places de comandament; places que, com les senyores i senyors diputats recorden, fa pocs mesos, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va anul·lar, no recordo si eren quatre, cinc mil o sis mil places de comandament per no considerar-les ajustades a la Llei. Això implica, aquest primer apartat, un gran espai per al clientelisme; però crec que hi ha un element important que demostra aquesta concepció clientelar; és com s'aplica el complement de productivitat.

És un complement que... Fa tres anys uns funcionaris se'ls va qualificar de molt bons; els altres de bons, i els altres de normals. I els que eren qualificats de normals, aquests no cobraven complement de productivitat. Els que van estar qualificats de molt bons fa tres anys, han continuat sent molt bons fins ara; els que van estar qualificats de bons han continuat sent bons fins ara, i els que van estar qualificats de normals han continuat essent normals fins ara, que vol dir que no han cobrat una pesseta de complement. La pregunta és: quins són els criteris d'aquesta avaluació? Com s'avalua un complement de productivitat? Avui no se sap. Cada secretari general, també, va definir, fa tres anys, quins eren els bons, els molt bons i els normals.

Els sindicats, i en concret —em consta— Comissions Obreres, van presentar l'any passat a la Direcció General de la Funció Pública un projecte de valoració objectiva. En què es basava? Es deia: «Anem a definir per a cada unitat administrativa o per a cada lloc uns objectius que cal complir a final d'any, i si s'aconsegueixen aquests objectius caldrà donar el complement,

i si no s'aconsegueixen no es donarà el complement». Això, va ser rebutjat i, per tant, avui no existeix cap avaluació racional.

En el debat de les esmenes de Presidència el portaveu de la majoria feia referència a la Junta d'Andalusia en relació amb un tema que deia que tampoc tenia més importància. Jo també els vull dir que tampoc té més importància, però que precisament la Junta d'Andalusia ha pactat fa pocs mesos amb els funcionaris un sistema rigorós d'avaluació d'aquests complements de productivitat; ja veurem com funcionarà, no ho sé, fa quatre o cinc mesos; però, en tot cas, el complement de productivitat de tota l'Administració catalana, que són milers de persones, ha de tenir algun sistema objectiu de saber a qui se li dona. No pot ser que un secretari general un dia digui: bo, dolent, normal, bo o molt bo, i no hi hagi cap criteri. Amb base a què vostès donen això? Els sindicats són clars, es fa clientelisme; nosaltres coincidim en això: es fa clientelisme a l'hora d'aplicar el complement de productivitat o es fa clientelisme a l'hora del que no se sap, perquè no hi ha avui encara una relació de llocs de treball.

Per exemple, un altre tema que jo crec que demostra el desgavell de la funció pública és que també fa cinc o sis mesos els sindicats van fer un roda de premsa dient que tot i que s'havien, en la liquidació del pressupost del capítol primer, s'havien esgotat totes les partides i, fins i tot, modificacions, mancaven moltes places laborals —ara no recordo la quantitat, però moltes— per cobrir, i van preguntar com era possible que sense estar cobertes totes les places el nivell de despeses superava el que s'havia previst. Aquí no hi ha hagut resposta tampoc; tampoc no hi ha hagut resposta, i en la nota que el sindicat —Comissions Obreres, en concret— em passava deia al respecte, al final d'aquest apartat: «Mai hem aconseguit una explicació i sospitem que succeeix el mateix amb les partides destinades als funcionaris en el Pressupost d'enguany».

Per tant, senyores i senyors diputats, el nostre motiu important —avui no parlarem de policies locals o d'altres temes de Governació— de rebuig del pressupost de Governació és que en els mateixos objectius que el Govern, que el President Pujol va fixar en els tres o quatre..., en el discurs d'investidura, n'hi havia un de clar, deia: «Completar el procés d'estructuració de l'Administració catalana», i advertia: «Compte amb els que facin obstrucció». I la conclusió d'aquests quatre anys és que això no s'ha fet i que l'obstrucció l'han fet els senyors de la majoria políticament i els senyors del Govern.

Gràcies, senyor President, gràcies senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Esmena 350, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats. Defensaré de forma acumulada les esmenes 350, 354, 358 i la 502, que essent l'última de les esmenes presentades ens permetrà, ni que sigui molt mínimament, acabar una mica abans aquest procés agònic de discussió d'aquestes esmenes als Pressupostos de la Generalitat.

El nostre Grup entén que el Departament de Governació és, en el conjunt i en l'estructura del Govern de Catalunya, un departament molt important i en aquests pressupostos no suficientment ben tractat, sobretot si el conjunt de la política que desplega el Departament serveix per fer aquell conjunt de coses que nosaltres creiem que són fonamentals per organitzar i estructurar el nostre país d'una forma eficient.

Nosaltres pensem que el Departament de Governació té tres funcions clau, tres peus sobre els quals fonamentar la seva política, i que són la política que fa referència a l'Administració pública en el seu conjunt, a la funció pública, a la creació d'una administració eficient, a la creació i desplegament d'una administració no burocratitzada, no carregada d'inèrcies, i en això estem molt lluny d'assolir cap dels objectius que s'han sentit en aquesta Cambra diverses vegades. Un segon peu, que hauria de ser la creació d'una administració territorial descentralitzada, que com deia el Diputat senyor Saura i com deia el senyor Carod-Rovira és una realitat totalment inexistent encara; i finalment, una política de seguretat ciutadana també amb dos peus: la política més directament policial i la política de protecció civil.

Per donar cos i consistència a aquests diferents aspectes del Departament de Governació, que nosaltres creiem fonamentals per al desplegament d'una acció de Govern, es compta també amb dues escoles: l'Escola d'Administració Pública de Catalunya i l'Escola de Policia de Catalunya.

L'Escola d'Administració Pública de Catalunya hauria de ser un planter de persones dedicades a l'Administració pública i no ho és. I jo no diré que l'Escola d'Administració Pública de Catalunya no faci res: sí que fa coses, però des del món municipal ens sentim i s'hi senten poc representats, insuficientment representats; i per altra banda, és veritat que l'Escola no ha aconseguit encara crear un conjunt de vibracions suficients com perquè la gent hi vagi amb una voluntat activa de participar en la funció pública, que a Catalunya està mancada de gent que s'hi pugui dedicar. La nostra crítica a l'Escola d'Administració Pública seria aquesta: no hi ha tal planter de persones dedicades a l'Administració pública perquè l'Escola no ha sabut crear encara tots els atractius necessaris perquè aquesta escola sigui autènticament una escola per a la funció pública de Catalunya.

I pel que fa a l'Escola de Policia de Catalunya, nosaltres ens temem que segueix sent massa encara l'Escola de la i per a la Policia Autònoma i massa poc una Escola per a les policies locals, en el benentès que les policies locals, quan fan servir l'Escola de Policia de Catalunya, s'hi senten com un afegit i són subsidiàriament participants dels treballs d'aquesta Escola, tot i que hi ha diferents òrgans en els quals, evidentment, els ajuntaments hi participen. Però segueix essent massa una Escola per a la Policia Autònoma, sobretot tenint en compte l'actual nivell de desplegament d'aquesta Policia Autònoma; cosa que, naturalment, no és directament imputable o únicament imputable al Govern de Catalunya, sinó que té altres problemes derivats de la relació amb el Govern espanyol que no vull desconèixer, ni ignorar, ni afirmar en aquesta Cambra.

En el seu conjunt, nosaltres pensem que la proposta de pressupost que es presenta per al Departament de Governació és insuficient encara, però que ha crescut en els últims tres anys força i que aquest creixement dona peu a un resultat encara poc articulat, molt descompensat i carregat encara de moltíssimes inèrcies, la qual cosa li dona una estructura interna poc eficaç. Primer de tot, perquè —i entenc que en alguns aspectes no pugui ser d'altra manera— el capítol 1 s'acosta perillosíssimament al 50% del pressupost d'aquest Departament, i perquè la suma —que naturalment també inclou el seus respectius capítols 1— de seguretat ciutadana i protecció civil se'n van també més enllà del 50% del pressupost del Departament.

Això ens fa dir a nosaltres que, essent el model de la Policia Autònoma un model poc desenvolupat, la política de seguretat de la Generalitat de Catalunya té encara, o de moment, un finançament excessiu, és a dir un finançament de luxe; sobretot si tenim en compte que, com assenyalava algun altre il·lustre diputat en la intervenció anterior, la política d'inversions en aquest Departament, que és veritat que creix molt aquest any, segueix essent baixíssima i fonamentalment concentrada a inversions en edificis per a parcs de bombers, en edificis per a locals per a la Policia Autònoma i en edificis per a les mateixes seus de les delegacions territorials sense, però, un disseny clar de quin procés de territorialització tindrà cap d'aquests serveis, ni els policials, ni els de prevenció d'incendis, ni encara —i ho comentarem de seguida— les delegacions territorials.

Però totes aquestes afirmacions generals tenen una certa concreció en quatre o cinc punts que són els únics que jo voldria acabar comentant. Primer de tot, el que ja ha estat comentat pel senyor Saura, el que ha estat comentat també per altres diputats que m'han precedit, el que podríem dir-ne la ironia del Fons de Cooperació Local. És una ironia que se'n pugui dir Fons de Cooperació Local de Catalunya quan la part municipal d'aquest Fons de Cooperació Local té una partida zero, i els 2.987 milions de pessetes es dediquen íntegrament al finançament —finançament parcial i d'alguns aspectes, però els més importants— dels consells comarcals. S'ha dit i repetit moltíssimes vegades —hi ha un vell compromís de diferents consellers de Governació i d'algun conseller d'Economia i Finances— que el Fons de Cooperació Local de Catalunya acabaria tenint una branca municipal suficient per resoldre algun dels problemes no condicionats, i no condicionats per una política de subvencions discrecional del Govern de la Generalitat de Catalunya, però de moment això no troba encara una concreció i no veiem que hi hagi la intenció política de fer-ho.

Passa força el mateix amb el Pla Únic d'Obres i Serveis, que és veritat també que ha crescut moltíssim, és veritat també que hi ha hagut una baixa en les aportacions del Ministeri per a les Administracions Públiques, però és veritat també que segueix essent, i molt, molt més, un pla únic dels ajuntaments que no un pla únic del Departament. Les aportacions sumades de totes les administracions locals segueixen essent molts més diners que les aportacions que hi fa el Departament de Governació. Si tenim en compte que el disseny del Pla crea unes quantes limitacions s'haurà d'entendre que hi hagi una bona colla d'ajuntaments, sobretot aquells ajuntaments de dimensions relativament grans, que hi tinguin poca confiança i que hi acudin només amb una voluntat de recollir alguna petita aportació al que són les seves molt grans necessitats.

Hauríem d'insistir, també, en les dificultats per articular el model de relació estable i operatiu entre el Departament de Governació i les administracions locals, i més concretament els ajuntaments, perquè el senyor Conseller, que és aquí present, convindrà amb mi que... I en devem ser tan responsables ell com a president, com jo potser com a vice-president, però la Comissió del Govern Local de Catalunya prevista en les Lleis d'Ordenació Territorial no és que hagi acabat de funcionar, i sobretot no és que hagi aconseguit de fer el paper que tots plegats li atribuïem de ser el sedàs a través del qual les lleis sectorials del Govern fossin la sistemàtica laminació del principi bàsic de l'autonomia local, que tots hem defensat un moment o

altre. La realitat és que la Comissió de Govern Local ha estat poc operativa, s'ha reunit poques vegades i que les vegades que s'ha reunit ha anat per les branques però no ha entrat en el fons de la qüestió.

Hi hauria encara una qüestió important a destacar: la inexistència d'un desplegament territorial de l'Administració de la Generalitat. Ho ha dit el senyor Carod-Rovira en d'altres paraules, però és veritat que vivim en una situació que no hi ha ni un model comarcal ni un model descentralitzat; si tinguéssim un model descentralitzat, les delegacions territorials tindrien més competències, més funcions i més pressupostos; si tinguéssim un model comarcal clar, els consells comarcals tindrien un sistema de finançament diferent del que tenen. I aquesta és la qüestió a la qual jo voldria dedicar els dos o tres últims minuts de la meua intervenció perquè és la que em sembla més important de totes: El que podríem dir-ne els desajustaments derivats de la manca d'una definició política en l'aplicació de les Lleis d'Ordenació Territorial de Catalunya, la inelasticitat de les LOT i la confessió expressa que fa el programa..., el pressupost per a programes del Departament de Governació pel que fa al Fons de Cooperació Local de Catalunya. I com que hi ha una afirmació que em sembla greu, és l'afirmació amb la qual jo voldria acabar aquesta meua intervenció.

El projecte de pressupostos del Departament de Governació, en el seu apartat de pressupost per a programes i quan fa referència al Fons de Cooperació Local de Catalunya, en la seva vessant comarcal, que és l'única, diu, entre d'altres coses, el següent: parla d'«una necessitat fonamental de caràcter organitzatiu, és la creació d'una plantilla de personal propi suficient per a un adequat exercici de les competències i funcions atribuïdes a cada un dels seus consells», i el sentit d'això ja l'han explicat en certa manera el senyor Sabanza i el senyor Carod-Rovira, però diu una mica abans el següent: «Tot i l'esforç que aquestes assignacions» —les del Fons de Cooperació Local de Catalunya— «han representat per als Pressupostos de la Generalitat, l'exclusió que fa la Llei 39/88, de 28 de desembre, Reguladora de les Hisendes Locals, fa dels consells comarcals com a destinataris de la participació dels ingressos de l'Estat i, al mateix temps, la prohibició que en fa, del fet que puguin establir impostos o recàrrecs de caràcter local, està comportant, a mesura que els Consells es consoliden ampliant els serveis que ofereixen i les activitats que realitzen, que aquestes assignacions es manifestin cada vegada més insuficients per garantir el normal desenvolupament de les activitats dels Consells, com a ens territorials de caràcter necessari».

Consells comarcals, ens territorials de caràcter necessari, sí; consells comarcals, pressupostos insuficients, sí; consells comarcals en les seves consignacions pressupostàries dins dels Pressupostos de la Generalitat, confessió del programa: han tocat sostre. L'única via que preveu en la definició dels Pressupostos per a aquest any com a única via possible, i aquest any ja impossible, per a un major finançament dels consells comarcals és una via doble: O més fiscalitat, ara comarcal —diguin-me com s'ha de menjar això; ho està dient aquí—, o treure dels municipis part del Fons Nacional de Cooperació Local, transferències dels ingressos de l'Estat en benefici dels consells comarcals. I preguntin-se tots vostès i preguntin a tots els seus alcaldes, siguin del color que siguin —i em miro somrient el senyor Sanclimens perquè en això deurà ser solidari—, Déu nos en

guard que, estant com estant els ajuntaments d'avui i amb les dificultats que tenen, que són evidents, per tancar el pressupost de despesa ordinària aquest any i que tots l'hauran de tancar amb dèficit, o amb dèficit encobert perquè les lleis no els permeten de declarar el dèficit, diguin-me, a mi, com es pot menjar que una manera de donar més contingut, competències i diners als consells comarcals sigui de treure-ho d'una distribució diferent, de la distribució que es fa ara del Fons Nacional al Fons Espanyol de Cooperació Local.

No anem bé en aquest sentit; els consells comarcals han tocat sostre; si els consells comarcals haguessin de superar aquest sostre a costa dels ajuntaments, estariem fent un mal model, ens sembla a nosaltres, de construcció de categories.

Hi ha, per tant, pel que fa als consells comarcals, un límit pressupostari, un límit competencial, i perquè els consells comarcals assumeixin autènticament el paper que els pertoca, un límit de representació. Si tinguessin més representativitat, si tinguessin unes competències més ben definides i si fossin capaços de definir una política pressupostària per als consells comarcals que no toqués sostre i que no toqués el mateix finançament dels ajuntaments que en necessiten més, potser començaríem a ser capaços de construir un model per a Catalunya ben integrat, ben constructiu i ben eficient.

I, abans d'acabar, deixin-me dir que, malgrat que m'he allargat una mica massa, tinc poca fe en aquesta intervenció. La fe no és pas una virtut que em caracteritzi, però la meua fe en aquest debat està sota mínims, i tinc la seguretat que, com que la realitat del país està força lluny d'aquest debat —no dic ja d'aquesta Cambra, però està força lluny d'aquest debat, tot i que ara el molt honorable de la Generalitat ens fa l'honor de la seva presència—, la realitat del país està molt i molt més a prop de la seves cavalcades per tot el país, sempre i també molt aquests dies, que no pas d'aquest debat pressupostari que va agonitzant sense cap resultat possible.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Torn en contra, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Coll i Bertran.

El Sr. COLL I BERTRAN: Hem assistit a la intervenció de diferents diputats de l'oposició, presentant les seves esmenes a la totalitat al Pressupost de Governació, a l'Escola de Policia i a l'Escola d'Administració Pública. Una vegada més, i això ja va passar l'any passat i ja va passar fa dos anys, ens trobem amb unes crítiques més basades —jo entenc— en afirmacions genèriques i en elevar l'anècdota a categoria que realment en la presentació de contrapropostes per part dels grups esmenants.

A mi em permetran que abans de respondre a les intervencions que a mi em semblen més destacades o, més ben dit, als aspectes més destacats de les intervencions que hem sentit, faci primer una presentació en positiu del que entenem nosaltres que destaca aquest Pressupost.

Estem davant d'un pressupost de 30.500 milions de pessetes, que ha tingut un increment realment important, un increment del 31,57%; on està l'explicació d'aquest increment?, bàsicament en tres punts.

El primer punt, les remuneracions de personal. S'hi inclouen 1.017 agents nous, concretament la quarta, la cinquena i la sisena promoció de Mossos d'Esquadra. Certament que la quarta parcialment ja era als Pressupostos de l'any 91, però no d'una manera íntegra ni al nivell que està ara, vull dir que eren alguns

d'ells aspirants, la quarta promoció, i ara són mossos plenament. Un altre aspecte important de les remuneracions de personal és el que fa referència als bombers. Hi ha un increment de 183 efectius, 69 operadors de control, 13 encarregats de parc i l'annualitat completa de 172 efectius. I, finalment, la dotació de personal de l'Institut de Seguretat Viària.

Quant al capítol segon, jo distingiré entre el que són increments de les unitats administratives del que són increments de les unitats operatives. Quant a les unitats administratives, tenim el conveni amb el Centre Informàtic per millorar la gestió del mateix Departament; les campanyes de seguretat viària, importants i que realment estan donant un resultat que nosaltres valorem; les guies de serveis, i els estudis relatius al Pla Director d'Inversions Locals de Catalunya. Això explica la major part de l'increment del capítol 2, referit a unitats administratives. Quant a les unitats operatives, altra vegada els bombers. Abans parlàvem del personal; s'ha de tenir en compte que això implica nous equips, assegurances, rehabilitacions de parcs i ampliació dels parcs nous d'helicòpters bombarders d'aigua, etcètera. Quant a la seguretat ciutadana, un nou edifici seu dels seus serveis centrals, nous equips de la quarta i la cinquena promoció —no la sisena, que encara estarà tot l'any a l'escola—, assegurances d'accident i responsabilitat civil dels agents, etcètera. Quant a la protecció civil, plans d'emergència exterior de les indústries químiques, molt importants i necessaris, i plans generals per a casos d'inundacions i nevades.

I, finalment, quant al capítol... quant al que és el paquet —no el capítol— de transferències —perquè són dos capítols—, l'increment més gran va destinat a les subvencions als ens locals, això és evident, i se l'enduu el que anomenem Fons de Cooperació Local de Catalunya. He distingit entre el que són subvencions corrents... —de fet el Pressupost ja ho remarca, ja ho he distingit en el moment de preparar aquesta intervenció—, les subvencions corrents de les subvencions de capital. Quant a subvencions corrents, tenim el fet que els consells comarcals podran disposar de personal propi suficient; el foment de la confecció dels PAC —dels Plans d'Actuació Comarcal—, i els convenis amb les diputacions per realitzar enquestes sobre infraestructura municipal. Quant a les subvencions de capital, l'increment del 5% del Pla Únic d'Obres i Serveis; l'increment d'ajuts en matèria de protecció civil, equipament d'infraestructures, dèficit de xarxes d'aigua, i les subvencions del material tècnic de les policies locals. I quant als ajuts de caràcter intern, la resituació de capital entre elles, la transferència interna, perquè inclou també subvenció corrent i molt important, cap a l'Escola de Policia i cap a l'Escola d'Administració Pública.

Aquest és l'esquema del perquè de l'increment i, el que jo deia, l'explicació en positiu del perquè d'aquests Pressupostos, vist des del punt de vista de l'increment. No detallaré què passa en cada una de les unitats directives i penso que tampoc valdria la pena entrar a fons en el tema dels diferents programes. Sí que, potser, podríem comentar algunes de les coses que han sortit a les intervencions dels anteriors ponents.

Quant al primer programa, direcció i serveis generals de l'Administració, jo penso que potser val la pena assenyalar al senyor Sabanza que la crítica que vostè fa quant al pressupost de la Direcció General de Jocs i Espectacles en el sentit que aquest pressupost se'l menja bàsicament la partida d'estudis i serveis, jo li recordo que el que hi ha aquí és la vigència, la se-

gonalitat del conveni amb el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions per a un tema que nosaltres valorem com a molt important, que és la inspecció de 12.000 màquines escurabutxaques; és una garantia per al ciutadà que, malgrat les campanyes i l'ambient, insisteix en el fet del joc i, com a mínim, garantir que no hi hagi possibilitats d'estafa; per tant, el fet d'aquesta anàlisi de les 12.000 màquines escurabutxaques és una garantia, està en el marc d'aquest conveni amb el Laboratori i creiem que és el que pot explicar aquest seu neguit en el tema de la partida important de convenis.

Pel que s'ha dit sobre l'Administració de la Funció Pública, és una mica el que anem sentint cada any. El fet és que no apareix tampoc cap mena de solucions des de l'oposició; és un dels casos clars en els quals és còmode fer una crítica genèrica, dir: «l'Administració no funciona prou bé». Les màquines administratives del nostre Govern, i de qualsevol govern del món, són màquines complexes, tots ho sabem; són màquines amb milers de persones; costa realment, no perquè sigui aquesta administració ni una altra, costa per la seva mateixa estructura interna i pels requeriments que rep de fora que funcionin amb una perfecció que podríem anomenar «alta». Hi ha unes dificultats en qualsevol màquina administrativa —ho repeteixo— i en qualsevol cas la nostra constància, almenys la impressió que en tenim és que s'està treballant d'una manera activa per millorar l'eficàcia d'aquesta màquina.

El que no es pot admetre, senyor Saura, és que vostè barregi temes com ara el catàleg o no catàleg amb la productivitat i amb el clientelisme. Jo penso que vostè ha fet un judici d'intencions que nosaltres li hem de rebutjar completament. El fet que el tema de la productivitat s'hagi resolt de la manera que s'hagi resolt, no li dóna dret a vostè a pensar que aquí darrere hi ha una operació de clientelisme amagada, sobretot perquè tampoc ho pot demostrar, sobretot perquè tampoc pot anar a dir res més concret que sembla ser que podria haver-hi, a partir d'un paper que li envia, a més a més, Comissions Obreres, on diu que a partir d'aquí, a no sé on més també hi podria haver sospites. En aquest terreny i plantejades les coses d'aquesta manera serà molt impossible fer res de caràcter gaire positiu.

En el tema de la seguretat ciutadana pràcticament no hi han entrat, jo el deixaré també de banda. I, la qüestió de protecció civil també.

S'han centrat molt en tot allò que es refereix a l'Administració local. Jo els voldria fer present un tema que tinc la impressió que sovint obliden, intenten dur sempre el debat en el binomi: vostès-la Generalitat; nosaltres-l'Administració local. Bé, nosaltres..., Convergència i Unió governa a més dels dos terços dels municipis catalans i, per tant, aquest intent de presentar aquesta dicotomia és absolutament artificial i està mancat de fonament. Vostès ens reclamen canvis profunds en l'organització territorial; el senyor Carod-Rovira ha dit: «en dotze anys no s'ha fet res», i és evident que l'afirmació és falsa; en dotze anys s'ha fet molt: s'han creat els consells comarcals, està en procés el buidatge de les diputacions, s'han aprovat unes lleis d'organització territorial que en el seu moment van tenir, doncs, una oposició de tots els grups d'aquesta Cambra, tret del Grup de la majoria al Govern i, per tant, com a Grup de majoria ho va tirar endavant; i, per tant, el que vostès no poden plantejar ara és que no s'ha fet res, això seria un contrasentit.

Han entrat en temes de detall que jo penso que alguna cosa valdria la pena dir-los. El tema dels buidatge de les diputacions, per exemple, senyor Saura. Vostès alguna responsabilitat han tingut durant molt temps i tenen en l'actitud de la Diputació de Barcelona, i l'actitud de la Diputació de Barcelona ha condicionat d'una manera important el procés de buidatge de les diputacions —vostè ho sap—; i en aquest cas jo no entenc perquè parla que, precisament, si el President va avisar que hi hauria possibles actituds que impedissin avançar en l'aplicació de les Lleis d'Organització Territorial..., vostès, en el cas de la Diputació de Barcelona són un exemple d'aquesta dificultat posada. (*Rialles.*)

Han parlat del tema de les delegacions territorials. Nosaltres entenem que aquestes delegacions..., el Grup Socialista per suposat molt més té responsabilitat en tot això, per suposat molt més; però vostès no s'han atrevit a entrar en aquest tema; el senyor Nadal no ho ha fet, el senyor Saura sí. El tema de les delegacions territorials jo crec que és una simplificació tremenda dir «no han servit per res, no s'ha fet res a les delegacions, no descentralitzen»; és una desqualificació tan a fons, que penso que ni val la pena entrar a contradir-la. En qualsevol cas sàpiga que existeixen des de l'any 80, no són un invent posterior a les Lleis d'Ordenació del Territori.

Quant als consells comarcals, aquí sí que el tema de l'anècdota ha arribat a l'extrem de lligar la qüestió del món comarcal amb si fa un any, des de no sé on, hi va haver unes propostes demanant que els Consells avancessin. L'ambient, la petició que els consells comarcals han d'avançar i han de progressar no va ser fa un any ni fa sis mesos, és constant i és permanent i es veu en els Pressupostos, i concretament en els d'aquest any nosaltres entenem que s'hi veu. Dir que degut que fa un any hi va haver una queixa no sé on es va engegar una revista que es diu *Món comarcal* és arribar a una simplificació realment molt impròpia de les seves participacions habituals en els debats d'aquesta Cambra.

El programa 911.4 que és el del Fons de Cooperació Local i que és on apareix aquesta quantitat de diners important per als consells comarcals, penso que és un punt en el qual val la pena parar un moment. El Fons de Cooperació Local destinat bàsicament al funcionament dels consells comarcals, té una... té un total, una aportació de 2.700 milions amb un increment del 78,9%. El senyor Sabanza deia: «és el fill predilecte». És clar, és el fill predilecte en el sentit que és una creació nova que necessita un esforç molt important i aquest increment del 78,9% sobre l'aportació de l'any passat ho expressa clar.

Han fet una crítica que jo, si he de ser franc, no m'esperava sobre el tema de la consolidació del personal i diuen: «oh! hi ha una trampa amagada, perquè és un personal que ja hi era, que estava en un capítol i que ara anirà a parar a un altre». Ja ho sabem que els consells comarcals tenen personal i que aquest personal s'ha anat dotant i s'ha anat completant i que està en una fase en alguns casos més avançada i en altres menys. El que s'intenta aquí és regularitzar aquesta situació i donar-li un nou impuls. No serveix de res dir: «oh, és que això no és el 100% perquè, en realitat, aquest personal ja hi és, es paga d'unes altres partides». Això ja ho sabem, el que estem intentat, precisament, és fer aquesta aportació als consells comarcals perquè se'l puguin pagar ells i perquè sigui personal pròpiament dels consells. I això és evident que és un pas positiu; un esforç per-

què els consells tinguin el seu mateix personal, deixi de ser un personal cedit, deixi de ser un personal pagat a través d'unes altres partides. Això vostès ho critiquen —jo penso que amb molt poc fonament— en aquest sentit. Em sembla que és molt poc discutible el fet aquest que és positiu que els consells tinguin un personal propi, pagat des dels seus mateixos pressupostos.

Ha fet un joc de números en el tema del 5%, senyor Sabanza, i jo suposo que a hores d'ara ja es deu haver adonat que s'ha equivocat. Aquest increment del 5% és estrictament la partida d'instal·lació dels consells comarcals. Els consells estan en la seva gran majoria instal·lats, tenen ja les seves seues. Aquest increment del 5% només és per ajudar en el cas aquest de la instal·lació per a aquells consells comarcals que no tenen aquest tema resolt. Això és el que es dedueix de la lectura que faig jo dels números i em sembla que també s'hauria de deduir de la lectura que ha de fer vostè.

Quant al tema de l'aportació al Pla únic d'Obres i Serveis, aquesta vegada vostès hi han passat pràcticament sense parlar-ne i han fet bé. Jo aquí tinc una xifra que no voldria descuidar-me de donar-los, és la següent: mentre el ministeri i les diputacions d'una manera sistemàtica estan disminuint la seva aportació al Pla únic d'Obres i Serveis, la Generalitat l'està augmentant.

Des de l'any 85, el ministeri ha passat de 756 milions a 592, és una caiguda; les diputacions de 1.200 milions a 977, és una altra caiguda, i, en canvi, la Generalitat de 600 milions a 3.900 milions. L'aportació s'ha doblat de l'any 85 a l'any 91 i s'ha doblat, bàsicament, per l'increment que ha fet... no bàsicament, s'ha doblat del tot per l'increment que ha fet la Generalitat, perquè aquest increment hauria sigut molt més alt si l'aportació del ministeri i de les diputacions no hagués baixat. Em sembla que és un element i val com a comentari a les crítiques que vostès han fet sobre la qüestió de l'ajut als municipis.

Finalment, i ja per acabar, quant al tema de les dues escoles; bé, quant a l'Escola d'Administració Pública, el que jo els voldria dir per fer-ho present —cada any els ho diem, però val la pena tornar-ho a repetir— és que el consell rector de l'escola, amb presència important dels ajuntaments aprova aquests programes que desenvolupa durant l'any l'Escola d'Administració Pública. Jo no entenc que hi pugui haver crítica i n'ha fet el senyor Nadal: «Però és que els ajuntaments ens sentim poc atesos». Els ajuntaments se senten atesos en la mesura que aporten unes propostes que completen les propostes que està fent la Generalitat i que permeten desenvolupar uns programes que durant l'any serveixen a l'Administració de la Generalitat i a l'Administració local.

Si realment hi ha crítiques capaces de ser concretades, el que s'ha de fer és dur-les a aquest consell rector de l'Escola i aconseguir una millora de programes, però el que ens diuen des de l'Escola és que s'està fent un cas general a tot allò que s'aporta des de l'Administració local.

Això mateix es pot dir per al cas de l'Escola de Policia. Hi ha un increment precisament, doncs, aquest any important en formació i promoció, del 32% en el Pressupost que no és, ni més ni menys, que l'impacte de l'aprovació de la Llei de Polícies Locals que obliga a incrementar els cursos que s'ofereixen a aquestes policies, cursos bàsics i activitats d'especialització.

S'ha de dir que aquesta escola té, també, increments tan importants com és el del 189% per al manteniment de l'immobi-

litzat material i el 44% d'increment del seu personal, conseqüència d'aquesta ampliació de cursos. Tota la qüestió que s'ha dit sobre la disminució dels pressupostos d'aquesta escola, que és del 21,64%, ve donat pel fet que hi ha realment una disminució important en el capítol sisè del 42%. I aquesta disminució ve deguda al fet que l'any passat i l'anterior es va fer un esforç molt important d'ampliació de l'escola, compra de terrenys, edificis nous, reforma d'edificis existents per preparar primer de tot l'impuls que ha rebut, a efectes de formació i promoció durant aquests anys i també tot el que té a veure amb l'equipament olímpic. Aquest esforç d'inversió ha acabat i en aquests moments es nota amb aquesta caiguda del 42% del seu pressupost del capítol sisè d'inversió pròpia.

No té res a veure amb l'eficàcia del funcionament de l'escola que creix i que es fa més gran i que es veu, doncs, concretat en aquests altres increments del capítol 1, del capítol 2, que jo els he comentat prèviament. Això explica, també, l'increment que hi ha d'inversions en el que és el pressupost consolidat de la Conselleria i de les dues escoles.

Això és tot. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll i Bertran. Passem a les votacions. En primer lloc votarem les esmenes a la totalitat, als pressupostos, a l'estat de despeses del Departament de Governació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 15 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'estat de despeses d'aquest Departament, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'estat de despeses ha quedat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Fins a dos quarts de cinc se suspèn la sessió.

(És un quart de tres del migdia i vuit minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, i de l'I. Sr. Secretari Primer, la I. Sra. Secretària Tercera i la I. Sra. Secretària Quarta. La Mesa és assistida per l'Oficial Major, el lletrat Sr. Sol i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Entrem en l'estat de despeses del Departament d'Economia i Finances. Esmena 361, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. Davant de la nodrida audiència defensaré al mateix temps les esmenes números 361, 362, 365 i 500.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CARNICER: Fa pocs dies, en el transcurs del debat a la totalitat d'aquest Pressupost de l'any 1992, l'honorable Conseller d'Economia i Finances deia que considerava que el seu pes polític en el Consell Executiu era clarament superior al que representen els 5.622 milions de pessetes que tindrà el Departament d'Economia i Finances l'any 1992, si aprovem aquest Pressupost; aquesta quantitat representa el 0,4% del total del Pressupost de la Generalitat per a l'any 1992. Jo vull suposar que aquesta afirmació del Conseller és quelcom més que una simple declaració d'intencions. En qualsevol cas, el nostre Grup i la nostra manera d'entendre la Conselleria d'Economia i Finances és la d'estar d'acord amb aquesta afirmació i desitjar que no sigui —ho repeteixo— una declaració d'intencions, sinó que això sigui una autèntica realitat.

És per això, senyores i senyors diputats, que no esperin ara d'aquesta esmena de retorn una argumentació basada essencialment en les xifres del pressupost de la Conselleria entesa, aquesta, en el seu sentit més estricte, sinó que, com nosaltres creiem que ha de ser l'argumentació de retorn de la Conselleria d'Economia i Finances, farem el nostre posicionament en relació amb el criteri que ens mereix la política econòmica i financera que s'instrueix des de la Conselleria d'Economia i Finances i que s'executa en el conjunt de departaments de la Generalitat.

Per fer aquesta anàlisi, i seguint també un mètode emprat pel Conseller, podem fer-ho —i ho farem a la vegada—, tant des del punt de vista dels ingressos com des del punt de vista de les despeses.

Evidentment, per tal de comprendre millor el que representa la política que ha portat a terme la Conselleria d'Economia i Finances, és necessari que inicialment tinguem clar quin és el marc en què s'ha pogut desenvolupar aquesta actuació i quins són els marges de maniobra que aquest marc oferia. El marc, evidentment, ha estat limitat i delimitat pels ingressos que s'han pogut obtenir en cada un dels períodes pressupostaris. Al mateix temps, cal recordar que aquesta evolució s'ha anat efectuant i s'ha vist condicionada pel que preveia l'acord marc de finançament de l'any 1986.

Tenint en compte tot això, podem veure que en els darrers quatre anys, si no considerem els ingressos que conformen el que se'n diu la participació dels ens locals, en els quals la Generalitat actua únicament com a ens pagador, o com a caixa pagadora —com li agrada dir al Conseller—, veiem que els Pressupostos de l'any 1992, a l'any 1988, són doblats. A l'any 1988 es van preveure 566.000 milions de pessetes, mentre que en el 92, amb l'exclusió que hem esmentat, es preveuen 1.134 milions de pessetes; però, un bilió 134.000 milions de pessetes; és a dir, pràcticament, exactament el doble del previst fa quatre anys. I tot això sense que en aquest període de temps hi hagi hagut una variació de competències que puguem considerar excessivament significativa. Hi ha hagut algunes incorporacions, però no han estat importants, des del punt de vista quantitatiu; poden ser importants des del punt de vista qualitatiu; però, quantitatiu —dic econòmicament— no farem variar aquesta relació des d'un punt de vista essencial.

Si comparem aquests increments amb els que s'han vist en d'altres administracions podem ràpidament concloure que el creixement que ha tingut el Pressupost de la Generalitat en

aquest període ha estat un 50% superior al de l'Estat o al de les corporacions locals de Catalunya, que han crescut, els uns pels altres, en una mitjana del 65-70%. Dir això és el mateix que dir que l'any 1992 aquest increment superior equival a una quantitat que estaria entre els 150 i els 170.000 milions de pessetes. Podem arribar a una xifra d'un ordre inferior, però en qualsevol cas d'un ordre important, també, si fem la comparació de l'evolució d'aquests ingressos. Com les senyores i senyors diputats saben, en el moment d'establir l'acord del 86 es feia un càlcul d'una previsió de tributs cedits que restaven a la participació, al finançament necessari per a Catalunya, i d'aquí es deduïa la participació neta de la Generalitat en els impostos de l'Estat.

Aquests tributs cedits, l'any 86, representaven el 44% de la participació en els tributs de l'Estat; és a dir, una mica menys de la meitat. Si agafen les xifres d'enguany, veuran que, per la favorable evolució que han tingut aquests tributs cedits, pràcticament ambdues xifres, les dels tributs cedits i les de la participació de l'Estat, han arribat a un nivell semblant. És a dir, que l'evolució que han tingut els tributs cedits ha permès que l'any 92 disposem d'una quantitat superior en 100.000 milions de pessetes a la que hauríem tingut si els tributs cedits haguessin evolucionat de la mateixa forma que la participació de l'Estat.

Aquest increment important dels ingressos durant aquest període, aquest doblar la capacitat de despesa entre aquests quatre anys, no ha estat solament quantitatiu, sinó que ha estat també important des del punt de vista qualitatiu. Com reconeixia el Conseller també en la presentació, el pes de les despeses condicionades és cada cop més petit. L'any 88 les despeses condicionades representaven el 57% del Pressupost; l'any 92 en representen el 48%; és a dir, el nivell de condicionament ha baixat en deu punts durant aquest període de quatre anys.

Podem tenir encara una visió diferent d'aquest tema des d'un punt de vista que ja en alguna de les intervencions a l'articulat vaig citar, que és veure com també tot això, lògicament, influeix en el pes que l'economia de la Generalitat té en el conjunt del que és la despesa pública a Catalunya. L'any 88, les despeses de la Generalitat en el conjunt de la despesa pública a Catalunya eren el 23%; l'any 92, és el 27%. Cada any, 88, 89, 90, 91, 92, van incrementant-se pràcticament en un punt, és una llei pràcticament constant que fa que el pes de la hisenda de la Generalitat cada any es vegi incrementada, cada any es vegi augmentada.

Resumint totes aquestes —jo diria— mateixes visions, o diferents visions d'una mateixa situació, podem dir que en aquests quatre anys la Generalitat, els ingressos de la Generalitat, han crescut a un ritme molt superior al d'altres administracions i que el recurs de la Generalitat són avui molt més lliures que no fa quatre anys.

Senyores i senyors diputats, jo estic segur que si al Conseller d'Economia i Finances, l'any 88, li haguessin dit o li haguessin fet una previsió de quin era el panorama econòmic financer i li haguessin fet una previsió semblant a la que acabo de descriure, estic ben segur que ell i qualsevulla de nosaltres ho hauria donat per molt bo, per molt bo, i hauria acceptat amb els ulls clucs. Podríem avui confirmar aquelles prediccions que deien que l'acord de finançament del 86 era un bon acord i desitgem que, a més a més, sigui un bon presagi per a les negociacions que en aquest moment hi ha a terme sobre la revisió d'aquest finançament.

En la segona part d'aquesta intervenció el que cal que ens plantejem és si el Consell Executiu de Convergència i Unió ha aprofitat d'una forma suficientment correcta les possibilitats que aquesta actuació ha donat durant aquests quatre anys. En què s'han emprat els sobrants originats per aquests increments superiors a la mitjana d'altres administracions, i no diguem, evidentment també, clarament superior a l'increment de preus al consum?

Per fer això seguiré el mateix model que va seguir, també, el Conseller d'Economia i Finances, que és: quan presentava el Pressupost, xifrava que aquest Pressupost volia reflectir la voluntat de l'actual Consell Executiu en dos grans objectius: la millora de la prestació dels serveis públics i el manteniment de la inversió. Si per a constatar la millora dels serveis públics analitzéssim el conjunt d'esmenes que han presentat, presenten i presentaran els diputats d'aquest Parlament al Projecte de Pressupost, crec que ràpidament podríem concloure que la tal millora no és pas evident, sinó que més aviat trobem molts símptomes de tot el contrari.

Però no em vull referir ara i aquí a aquest aspecte de la qüestió, sinó intentar mesurar si la gestió que s'ha efectuat és suficientment eficient des del punt de vista de la racionalitat econòmica. En primer lloc, constatem que vostès han incrementat les despeses de funcionament en un 86% —estic parlant sempre dels darrers quatre anys— mentre que altres administracions ho han fet en relació amb un 60-70%. Si això fos una mesura que poguéssim relacionar amb empreses que fossin comparables, ràpidament podríem dir que el nivell de productivitat relativa, o relació cost-servei, de la Generalitat hauria baixat un 20% en relació amb les empreses del sector. Vostès s'han entestat en la façana, en les campanyes, en la publicitat, que s'ha convertit en la seva especialitat, tal com han indicat altres companys. I això no contribueix a millorar la qualitat dels serveis. En algun cas pot contribuir a millorar la imatge que determinats serveis donen, però mai la qualitat d'aquests serveis.

El nombre de persones integrades en les plantilles de la Generalitat creix de forma constant fins arribar a les 108.500 persones previstes per a l'any 1992. I no havent-n'hi prou amb això, no havent-n'hi prou que les seves previsions han estat cada cop més exagerades, a més a més, a finals del 1990 vostès ja havien acumulat un dèficit de més de 230.000 milions de pessetes. Podríem, doncs, concloure que els serveis no tan sols no han millorat, sinó que cada cop ens costen més cars. A més hem pogut comprovar en el Pressupost d'enguany que vostès no pensen canviar i que com a prova tenim els quasi bé 100.000 milions de pessetes que, com a crèdit de tresoreria, vam aprovar ahir, palesant aquesta voluntat de seguir gastant cada cop més sense cap mena d'anàlisi d'oportunitats i de possibilitats, de necessitats i de rendibilitat social. En què queda la modernitat, en què queda la competitivitat, en què queda el progrés davant d'aquests Pressupostos?

Els fets, els Pressupostos en aquest cas, desdiuen de tot allò amb què vostès s'omplen la boca any rere any i dia rera dia. El senyor Conseller —i la Conselleria en aquest cas, perquè hi ha hagut més d'un conseller— ha donat el seu consentiment a una política de despesa totalment descontrolada, que és com un pou sense sola, que cada cop requereix un nivell de despeses superior per a continuar funcionant i que cada cop és menys eficient.

Jo no sé si electoralment, i des del punt de vista de la seva coalició política, això els haurà resultat eficaç en el passat, però avui estan sotmesos a una dinàmica que els porta a un túnel sense sortida i cal que aquest procés es trenqui, i vostès no estan capacitats per fer-ho. En els propers mesos ben segur que hi haurà l'ocasió per posar els mitjans materials perquè aquesta necessitat, aquest trencament, es converteixi en una realitat.

L'altre element que va centrar el discurs de presentació del Pressupost per part de l'honorable Conseller d'Economia i Finances era el manteniment de l'esforç inversor. Això, que és cert en una primera visió de les xifres previstes —perquè l'any 1991 s'havien d'invertir 166.000 milions de pessetes i al 92 se'n preveuen 196.000—, no deixa de ser un maquillatge que amaga la veritable evolució de les xifres d'inversió a Catalunya.

No es pot parlar, no és correcte parlar de les despeses de capital sense especificar com aquestes es financen. És cert que hi ha un increment de 30.000 milions de pessetes en el conjunt d'inversions reals més transferències de capital del Pressupost de l'any 1992, però d'on vénen aquests 30.000 milions de pessetes? Vénen de 30.000 milions de pessetes amb què s'incrementen les transferències de capital provinents de l'Estat, vénen de 10.000 milions de pessetes amb què s'incrementa l'endeutament destinat a inversions i vénen d'una disminució de 10.000 milions de pessetes de l'estalvi.

El cas de l'estalvi és curiós perquè és la primera vegada que en la memòria econòmica que acompanya el Pressupost es parla de l'estalvi. I a mi em sembla molt correcte que es parli de l'estalvi. L'estalvi és aquella part d'ingressos ordinaris que hom pot destinar a finançar despeses de capital, i habitualment és una bona mesura per analitzar les millores que hi ha en l'estructura econòmica d'una entitat, en aquest cas de la Generalitat de Catalunya. Però el curiós és que ens parlen de l'estalvi d'enguany, però ens el comparen amb l'estalvi de l'any passat. No sé si és que no ho han fet o que en el moment de fer-ho s'han adonat que aquesta era una dada que no ens podien donar. Per què? Perquè l'estalvi de l'any passat era 10.000 milions de pessetes superior al d'enguany; l'estalvi ha baixat en 10.000 milions de pessetes. I això és preocupant en si mateix, però encara ho és més si constatem que és la primera vegada en la història de la Generalitat que aquest fet es dona, que l'estalvi baixa d'un any per l'altre.

Podem veure, continuant amb el tema de les inversions, si analitzéssim la sèrie cronològica de les inversions, també dels darrers quatre, cinc anys, veuríem que hi ha un altre fet prou important com perquè també es destaqués. L'endeutament nou l'any 1988 representava el 19% de les inversions; l'any 1992, representa el 42% de les inversions. Estem realment davant d'una situació, d'un procés relativament kafkià. Els ingressos, les fonts financeres han crescut d'una manera —jo diria— més enllà que raonable, d'una manera més enllà que el que seria favorable, estrictament, en termes correctes, sinó que l'evolució ha estat totalment positiva per als ingressos de la Generalitat. I nosaltres ens n'alegrem, d'això; em sembla que és important —ho repeteixo— constatar que es va establir un bon mecanisme que ha permès que el finançament durant aquests anys cresqués i cresqués de forma important. El que és lamentable és que al final d'aquest període vostès no hagin sabut o volgut aprofitar aquesta situació i que ara acabem amb un nivell d'endeutament

nou, que cada cop és superior, amb un nivell de dèficit que està cada cop creixent, i amb una alimentació de la despesa de funcionament que cada cop tenen més descontrolada.

És per això, com que no podem entendre que davant una evolució tan favorable dels ingressos, vostès hagin estat capaçs de fer tan poques i tan malament les coses, és per això, davant d'aquesta constatació de la manca d'eficàcia que globalment hi ha en la gestió econòmica del Pressupost de la Generalitat, que nosaltres presentem aquest conjunt d'esmenes de retorn.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. El Grup Mixt vol defensar l'esmena que té en aquest...?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, la donem per defensada ja que el senyor Pere Ayguadé no hi és present en aquest moment. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ha estat retirada l'esmena del Grup d'Iniciativa que tenia a l'Institut Català de Crèdit Agrari, per consegüent, a Esquerra Republicana li decau l'esmena 367; el Grup Socialista té l'esmena 368, senyor Martí Carnicer...

El Sr. CARNICER: Defensada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda defensada. Per consegüent, torn en contra a les esmenes d'aquest estat de despeses. Té la paraula il·lustre Diputat senyor Mur.

EL Sr. MUR: Gràcies, senyor President. Pujo a la tribuna avui aquesta tarda una mica absolutament sorprès. Això ha estat un torn en contra dels torns en contra; com «la mare de totes les guerres», se'n recorden? Jo, al senyor Martí Carnicer l'admiro professionalment i l'admiro com a Diputat perquè realment ha tret la punta al llapis meravellosament, avui. Ha fet un altre torn en contra, no satisfet amb els de Comissió i amb els del Ple en el seu dia, avui n'ha fet un altre. Molt bé.

S'ha posat amb les xifres del pressupost de la Conselleria, no li ha interessat massa un pressupost de 5.000 milions de pessetes, que és el que pujava a defensar jo, unes esmenes a la totalitat als tres instituts: de Crèdit Agrari, de Finances i d'Estadística, no n'ha nomenat res; llavors deu ser una mica per fer una mica el..., per presentar... dir que s'han presentat moltes esmenes. Això compta, suma. No ha dit absolutament res i ha posat una sèrie de consideracions sobre els ingressos i les despeses de la Generalitat, sobre el conjunt de la participació del Pressupost de la Generalitat fent una avaluació que fins i tot l'ha portat a l'any 88, i el 88, vull dir, és el torn en contra de tots els torns en contra a més de quatre anys. Vull dir, no tots els departaments..., tots els departaments de quatre anys; 566 milions de pessetes, 1.000 milions de pessetes contra 1.134 del 92.

Ha parlat del marc i els marges de maniobra, ha parlat de l'acord del marc del finançament, ha parlat del creixement del Pressupost de la Generalitat d'un 50%. Miri, jo em sembla que això té un mèrit, i el mèrit ha estat nostre; per tres raons: em sembla que ha estat, primer, una millor negociació si hem pogut portar a aquest nivell d'increment del Pressupost; els serrells, a vegades a pesar de vostès, els hem negociat millor. I penso que hi ha hagut una millor gestió dels tributs cedits. Vostè ens està donant la raó. L'Estat té un mecanisme que és una major recapitació que el mecanisme de política fiscal. Nosaltres aquests mecanismes no els teníem, hem d'anar a una millor gestió; és el que estem aplicant.

Si el nivell de condicionament del Pressupost ha baixat ha estat perquè també l'hem gestionat millor; nosaltres hem anat en una voluntat a dir: «miri, nosaltres no volem el Pressupost tan condicionat. Nosaltres volem ser més autònoms en el Pressupost». Això també és millor gestió. A una mestressa de casa vostè va i li dona la possibilitat que amb el cistell de la compra pugui anar i moure's d'un mercat a un altre, pugui gestionar una mica amb el seu marit —si això és possible—; la possibilitat d'obtenir més ingressos i la possibilitat de gastar-los millor, això és millor gestió. És el que fem nosaltres. Si això nosaltres ho hem pogut condicionar al nivell de condicionament del Pressupost, si hem fet una millor gestió, vostè ens ha dit també que això és un presagi per a l'acord del finançament. Miri, això depèn de vostès: en certa manera, depèn de vostès. Ens ha parlat de 108.000 persones que componen l'estructura administrativa de la Generalitat. Miri, jo no vull comparar amb altres... no tinc dades per comparar amb altres administracions. Però, li asseguro que potser són les quantitats adequades. L'Administració de la Generalitat no ha crescut més del que havia de créixer. Si comparem amb unes esmenes que tenen vostès de l'Institut d'Estadística de Catalunya, no ha crescut l'Institut d'Estadística de Catalunya. Per exemple —és un dels que portava jo—, és un nivell adequat del que feia el Centre d'Informació i Documentació, per exemple.

Em preguntava on és la modernitat, la competitivitat i el progrés? Fàcil, això té una traducció al Pressupost que han vist dels departaments; hi ha una creació de noves universitats, hi ha aquest intent —a vegades potser no reeixit però, almenys, intent—, d'industrialització difosa i a vegades no ha ajudat, no s'ha aportat per l'Estat allí on s'havia compromès a fer-ho. Uns centres d'alt *standing* quant a estudis, el Centre de Química Fina, jo li ho comentava al senyor Riera quan vam estar a la inauguració: això, això es pressuposa, això és, senyor Riera —Santiago—, això és aportar al Pressupost les dades que..., que realment són les que compten.

Nosaltres, precisament per aquella millor gestió, nosaltres hem aconseguit mantenir l'esforç inversor. I no precisament perquè s'apropa una contesa electoral; nosaltres hem mantingut l'esforç inversor durant els quatre anys d'aquesta última legislatura; això es constata. I no ha estat precisament publicitat, no és el que realment veu la població de Catalunya, de les comarques tant allunyades com no, les comarques de l'entorn de Barcelona. Això no és publicitat. Nosaltres hem mantingut l'esforç inversor.

Senyor Carnicer, vostès ho aprofiten tot. Em parla de la política d'estalvi; nosaltres, amb l'estalvi, podem fer molt poca cosa com a política fiscal. Encara no està contemplat als Pressupostos de l'Estat la possibilitat que s'ha dit que 10 milions de pessetes estalviat perquè les famílies puguin tenir un tractament fiscal acurat. Això sí que seria política d'estalvi. Nosaltres no ho podem estalviar, en aquest aspecte.

El finançament ha crescut. El finançament ha crescut perquè tots hi hem col·laborat; en tot cas, vostès també hi han col·laborat. L'endeutament. L'endeutament ja vam comentar-lo, jo només treuré unes dades d'unes xifres..., ja vam comentar-lo, el senyor Escudé el va comentar, es va veure a les esmenes de la totalitat el nivell d'endeutament.

Vostès parlen d'un increment; l'increment d'enguany ha estat de 83.000 milions bruts. L'increment net ha estat de 53.000

milions de pessetes. Una càrrega financera... la càrrega financera ha estat en un 5% del Pressupost consolidat per sota de totes les administracions i comunitats autònomes. El Pressupost d'enguany ho contempla —jo li diria que per a més dades consulteu el programa de mà, com a la festa major, vostè és alcalde i això sap que abans ho posaven: «consulteu el programa de mà»—; consultin la memòria i veuran el tema de l'endeutament.

El Pressupost del Departament ha tingut un increment d'un 10%, de 5.112 milions de pessetes, 5.622 milions; és un increment del 10%, em sembla que raonable. És per sota un Departament que té unes transferències de capital importants a l'Institut Català de Crèdit Agrari, unes transferències de capital importants a l'Institut d'Estadística de Catalunya o a l'Institut Català de Finances, em sembla que en la gestió i amb aquest Pressupost hi ha un increment del 10% que pugui atendre el que atenen aquests instituts, em sembla que almenys és acurat; és estudiat.

Jo, senyor Martí Carnicer, vostè ha presentat una esmena, un torn en contra de tots els torns en contra. No ha estat convincent, no era el moment processal, em sembla. Jo, per aquestes raons, em sembla que nosaltres estem precisament per això duent una bona política. Vostès no tenien informació, no tenien suficients criteris com per presentar una esmena a la totalitat al Departament i a aquests instituts que ha esmentat.

Per aquestes raons s'ha hagut d'utilitzar el subterfugi d'un rebuig total de tots els departaments de la Generalitat. Això per a nosaltres no és «de rebut» i per aquestes raons votarem en contra en totes les seves esmenes. Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur. Sí, el senyor Martí Carnicer demana la paraula, per què?

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President, perquè s'han posat en boca meua paraules que jo no he dit.

El Sr. PRESIDENT: Expressi quines són aquestes paraules.

El Sr. CARNICER: El senyor Mur ha dit que jo he estat parlant de l'estalvi com l'estalvi familiar. Jo no he parlat d'això, en tot cas, era per aclarir-li del que jo realment he parlat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. És aquest l'aclariment?

El Sr. CARNICER: Però l'aclariment encara no l'he fet, senyor President. Li demano permís, a vostè, per fer-lo...

El Sr. PRESIDENT: Ha dit que no ha parlat de l'estalvi familiar...

El Sr. CARNICER: Bé, he dit del que no he parlat, en tot cas, li he de dir de què he parlat, no?

El Sr. PRESIDENT:...ha parlat de l'estalvi, digui, digui. Té un minut.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. Jo, en tot cas, li demanaria al senyor Mur que si algú ha de mirar el programa de mà, potser és ell. Perquè si hagués consultat la memòria que ens ha presentat l'honorable Conseller d'Economia i Finances hauria vist que en la memòria hi va inclòs un concepte que és l'estalvi pressupostari; no l'estalvi familiar. I quan jo he dit que l'estalvi havia baixat, perquè a més es donava la xifra d'enguany i no es donava la xifra de l'any passat, i que l'estalvi havia baixat 10.000 milions i que això és un mal signe, em referia a l'estalvi pressupostari. En cap cas he parlat de l'estalvi com a mesura familiar o mesura fiscal, perquè, evidentment, no pertocava en aquest debat. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queda fet l'aclariment. Senyor Mur, també té un minut.

El Sr. MUR: Sí, senyor President. El senyor Martí Carnicer ha utilitzat l'estalvi que ha volgut; jo també he utilitzat el que he volgut. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Mur. Passem al Departament d'Ensenyament, esmena 370. Sí, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, com cada any apareix en la discussió del Pressupost de la Generalitat una discrepància frontal entre l'opinió que té el Govern de la Generalitat i el Partit dels Comunistes de Catalunya, i és si en els temes d'ensenyament la prioritat és l'ensenyament públic o l'ensenyament privat. I aquesta és una discrepància que no és únicament teòrica, genèrica, sinó que es veu a les característiques del Pressupost i de les partides pressupostàries.

I, a partir d'aquí, apareix —per dir-ho d'alguna manera gràfica— el primer criteri de caràcter polític per defensar una esmena a la totalitat a aquest Departament.

Hi ha un altre criteri que, a més, ha aparegut en el transcurs d'aquesta Legislatura, però també de la primera i la segona i és possible que si torna a guanyar Convergència i Unió seguirem discutint; i és si l'ensenyament és una eina per incorporar les persones més o menys a les estructures productives o l'objectiu de l'ensenyament és la creació de persones. Aquí hi ha també un element de discrepància, un element d'opinió diferenciada.

Nosaltres pensem que l'objectiu central és la creació de persones i a mi m'agradaria —ja ho vaig dir fa un cert temps en una discussió de pressupost— que els diputats fessin una pràctica, agafessin els llibres de text dels seus fills, els agafessin i els fessin una repassada. Hi hauria un element curiós i és que el tema de la igualtat de l'home i la dona no apareix amb claredat en aquests llibres de text, no apareix amb claredat i això és responsabilitat de la Conselleria. Però d'això que moltes vegades parlem aquí, de la democràcia, agafeu els llibres de text, agafeu-los i feu-ne una ullada: dels partits polítics que existeixen, del Parlament de Catalunya que existeix, dels sindicats i de les organitzacions socials que existeixen, però en els llibres de text, com una eina de construcció de democràcia entre la gent jove, això no existeix, i això és responsabilitat de la Conselleria.

Però parlem de la llibertat. Que una persona que ve del Marroc o de qualsevol d'aquests pobles és exactament igual que els que estem aquí a Catalunya, no apareix amb claredat, tampoc. La idea de la igualtat tampoc apareix. I podem seguir parlant de temes, d'una cosa que fa, segurament, moure el cor d'una part important dels diputats d'aquesta Cambra, de la realitat nacional de Catalunya, mireu els textos, mireu-los i us adonareu que tampoc apareix això, com un element de creació de persones; o el tema de la solidaritat, o el tema de la creació d'una consciència ecològica al nostre país.

És clar, un ensenyament que s'està donant en aquest moment, que es prioritza l'ensenyament privat, des del nostre punt de vista, i que no es tenen presents aquests valors, i jo n'he dit alguns, però estic convençut que podríem fer una llista molt llarga de valors que creen noves persones i que, a més, no hi haurà discrepàncies entre si es milita en un partit o es milita en un altre amb aquests valors que estic dient, i que no apareixen

als llibres de text. Nosaltres pensem que un pressupost ha d'estar per resoldre aquest tema.

Però, altres temes dels quals els voldria parlar i, en concret de la meua persona, però també de vosaltres i de la gent que no està aquí. Per què no hi ha ensenyament públic fins als tres anys, no a partir dels tres anys sinó fins als tres anys? A mi em costa 22.000 peles aquesta broma de la Conselleria, però jo tinc un sou determinat que no és precisament aquest, sinó el que em paga el partit, però és igual, jo tinc un sou; però quantes persones no tenen sou i no poden portar els seus nens a l'escola bressol perquè no tenen els diners per fer-ho? Això no està resolt al pressupost, tampoc. O podem parlar d'altres coses, el fracàs escolar, o podem parlar de moltes i moltes coses més.

Però com que no vull esgotar el meu temps, voldria també aprofitar per plantejar un dels problemes concrets que hi ha en aquest moment i que aquest pressupost que jo he mirat, no he vist que ho resolgui, i és que hi ha una proposta unitària de totes les centrals sindicals, Comissions Obreres, l'USTEC..., vull dir... a més a ensenyament tota la gent que d'una manera o d'una altra intervé en aquests temes i que està plantejant una sèrie d'elements i que jo no he sabut veure en aquest pressupost les partides pressupostàries no per resoldre el tema definitivament, sinó per començar a resoldre aquest tema.

I aquesta plataforma, aquesta proposta unitària planteja que és necessari que es respecti el dret a la negociació col·lectiva dels funcionaris, segons la Llei 7/90 i que, en aquest moment, és inacceptable que la representació de l'Administració a la Mesa de negociació sigui de personal tècnic. I no hi ha perspectives de solucions a curt termini d'aquest tema i jo sé per què? Perquè això és un problema de pasta, és un problema de diners, no és d'altre tipus. Però estem discutint de pressupostos, i com que estem discutint de pressupostos hauríem d'estar discutint dels diners que possibiliten que aquesta negociació..., perquè el que plantegen és just, el que plantegen és just que comencessin a haver els diners per resoldre aquest tema. Perquè, en definitiva, quina és la plataforma i les opinions que els professors interns tenen? Doncs que és necessària una negociació d'un pla de mesures de qualitat per preparar la reforma educativa i que seria necessària la dotació de plantilles per a l'educació infantil i l'escolarització plena del cicle de 3 a 6 anys, i fixe'u-vos que parlen dels 3 a 6 anys, quan jo crec que el tema de fins als 3 anys també s'hauria de resoldre.

La necessitat de l'ampliació de plantilla dels centres per aplicar la Reforma Educativa, la creació de departaments d'orientació i assessorament als centres de secundària, la reducció de *ratios*, perquè tothom sap que en funció dels alumnes que els professors tenen hi ha més o menys rendibilitat entesa aquesta rendibilitat com un millor aprofitament dels alumnes de la tasca que el professorat fa i, aquí es planteja el tema de 15 a 20 alumnes per tres anys.

La necessitat d'incentivació col·lectiva al projecte de centres, al suport econòmic a la recerca i la innovació educativa, i en definitiva, tota una sèrie de mesures, també, que facilitin el canvi de nivell educatiu dels professors.

S'encén el llum groc i abans que s'encengui el vermell, li vull dir un tema...

El Sr. PRESIDENT: Té un minut.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Però, ja sap que és a títol orientatiu, eh?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Mercès, senyor President. El tema de fons, quin és? Amb aquestes idees, què he intentat expressar, en definitiva? Que la política, per sort —no per desgràcia—, no és un problema de caràcter ideològic, d'un abast ideològic, però no és un problema fonamentalment ideològic, és un problema de recursos per resoldre problemes i, després, la ideologia únicament juga un paper en el sentit de com i de quin manera prioritzar l'activitat.

Senyores i senyors diputats, un Govern que vulgui ser progressiu, que vulgui defensar els interessos de la majoria de la població de Catalunya ha de posar l'accent en la defensa de l'ensenyament públic. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Esmena 371, del Grup d'Iniciativa, per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats. Senyor President, si m'ho permet, defensaré també l'esmena 374 de l'INCANOP, de l'Institut Català de Noves Professions.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies.

El Sr. RIERA I GASSIOT: I, li dic al senyor Celestino Sánchez que s'ha deixat el rellotge aquí, ho dic perquè si el rellotge desapareix no voldria que hi haguessin malentesos. (*Rialles.*) Després que ens ha expressat la seva pobresa salarial no voldria...

Bé, el context d'aquesta esmena a la totalitat del Departament d'Ensenyament i a l'Institut Català de Noves Professions, quin és? Penso tres grans qüestions entre moltes altres, però en voldria destacar tres. En primer lloc, la necessitat, la urgència i les inquietuds a l'entorn de l'aplicació de la LOGSE o Llei de Reforma Educativa a Catalunya; segona gran qüestió, el fet que hi ha inquietud, (*remor de veus*) per no dir malestar... Senyor President no m'escolten. (*Rialles.*) Que hi ha inquietuds, si no malestar entre sectors importants dels professionals de l'ensenyament; i tercer, els reptes europeus que a partir de l'1 de gener del 93 es concretaran també en el terreny de l'educació, sobretot en el terreny professional, d'una manera molt concreta. Davant d'això, el Departament d'Ensenyament ens presenta un pressupost, el voldria comentar amb cinc epígrafs: que es tracta d'un pressupost important; que es tracta d'un pressupost crític; que es tracta d'un pressupost de signe universitari; que es tracta d'un pressupost inquietant per als professionals del sector. M'agradaria parlar un moment de les inversions que suggereix aquest pressupost i, finalment, treure'n alguna conclusió.

En primer lloc, es tracta d'un pressupost important de 304.600 milions de pessetes, segurament un 20% del Pressupost general de la Generalitat, amb un increment global, si no ho he comptat malament, d'un 18,1% sobre el total del Pressupost de 1991, amb un 14% de les operacions corrents i un 61% en les operacions de capital, amb un increment determinat per la importància de les operacions de capital sobretot pel que fa a les universitats.

Per capítols, les remuneracions de personal, un 50%, després els corrents, 3,6, transferències corrents un 35%, inversions un 6,5%, transferències de capital un 3,2%. El pressupost s'incrementa en 47.000 milions, dels quals 18.000 —més o menys, senyor Macià Alavedra— em penso que van destinats al capítol genèric d'universitats. Amb increments importants, per exemple de 5 milions de pessetes de subvencions en centres privats

d'una partida que l'any passat era de només 1.000 pessetes. És a dir, en primer lloc, per tant, es tracta d'un pressupost important, aquest matí ja se'ns parlava de la importància —diguéssim en el *rànk*— dels departaments de la Generalitat pel que fa al volum de diner administrat, és evident que Sanitat i Ensenyament sempre figuren a la part més alta d'aquest *rànk*.

A l'hora diem nosaltres que es tracta d'un pressupost críptic, en un aspecte que ja vam assenyalar l'any passat. Abans, els primers anys que jo era diputat, recordo que en el tema de diner destinat als concerts educatius teníem clarament indicada la diferència entre les quantitats destinades a concerts educatius per a ensenyaments obligatoris, que per tant i a partir de l'aplicació de la LODE quedava molt clar que eren partides, no solament legítimes, sinó perfectament assumides per part nostra perquè, en tot cas, el fet d'haver votat o no la LODE en el seu moment d'origen no ens permetia en aquests moments discrepar de l'aplicació d'una llei bàsica de caràcter obligatori per a tots nosaltres —ho repeteixo—, se separaven aquestes quantitats de les quantitats destinades a concerts educatius en etapes no obligatòries. Per entendre'ns, el que seria la formació professional de segon grau que s'imparteix en centres públics i en centres privats i que, per tant, en els concerts en centres privats seria una quantitat no obligatòria.

Creiem que no és bo que en aquestes partides pressupostàries no aparegui clarament diferenciada una cosa de l'altra, si més no perquè des del punt de vista d'esmenes ens és molt més fàcil a nosaltres dir: «Ep!, no toquem per a res allò que correspon a concerts educatius en etapes d'ensenyaments obligatoris». I, en canvi podem discutir si és prioritari destinar diners a centres privats concertats en aquestes etapes —ho repeteixo— no obligatòries o si les destinem a altres qüestions.

Tercera gran qüestió, les universitats. Com que en aquest mateix Ple hem estat parlant de què significava l'aparició de tres noves universitats, la creació per part d'aquest Parlament i per unanimitat de tres noves universitats, més la dotació d'universitats com la Pompeu Fabra, creades des de fa poc, més els costos que signifiquen el pressupost d'inversions amb les despeses posteriors de capital que això suposa de les tres universitats primeres, queda clar que si alguna cosa s'ha de dir és que a hores d'ara la política educativa de la Generalitat de Catalunya presta una atenció més important que abans a les universitats.

Crec que, a més, puc dir —no em sap gens de greu de reconèixer-ho— que la nit en què fins a altes hores de la matinada del dia següent érem aquí per aprovar les tres noves universitats, els professionals d'aquestes universitats, tots ells reconeixien que hi havia hagut un increment destinat a les universitats. I vull dir-ho també —perquè així ho manifestaven, i em penso que aquestes coses és millor que se sàpiguen— que tothom deia: «a veure si això dura, si això prospera», en tot cas, tothom entenia molt clar que era important que les universitats volguessin ser competitives també de cara al 93 i de cara al futur.

He dit, en tercer lloc, que, en canvi, aquests pressupostos tenen o neixen o són presentats en un moment en què hi ha malestar entre els professionals de l'ensenyament. M'agradaria dir una vegada més —com ja vaig dir en el tema de les universitats— que m'agrada també en aquest cas dir que faig de diputat d'ofici; és a dir, jo no sóc ensenyant, jo no estic afectat pels mals de l'ensenyament, però, en canvi, m'agradaria recollir que els representants legítims d'aquests ensenyants —els repre-

sentants gremials, sindicals, professionals d'aquests ensenyants— ens manifesten una vegada i una altra que tenen por de cara al futur i que no estan contents amb la situació present.

Fa un moment el senyor Celestino Sánchez ens llegia fragments de la proposta unitària dels sindicats a la Mesa Sectorial d'Ensenyament de Catalunya. Com que ell ja ha llegit això i al *Diari de Sessions* constarem l'un darrere l'altre —jo, molt content de seguir-lo a ell en aquest cas—, no repeteixo el que ell ha dit. Sí que voldria llegir els fragments d'un article publicat pel secretari general de la Federació d'Ensenyament de Comissions Obreres de Catalunya, aparegut en un diari barceloní escrit íntegrament en català, del 13 de novembre de 1991. En aquest article, el senyor Jesús González, després de parlar: «Les línies d'actuació del Departament d'Ensenyament s'han caracteritzat durant la present legislatura per l'absoluta manca de decisió política davant els problemes i les necessitats del sector educatiu català», diu, entre altres consideracions, aquestes: «L'abandó és encara més escandalós a l'ensenyament no universitari, amb la promesa no complerta d'elaborar una llei d'ordenació del sistema educatiu català, la no presentació d'una llei de cossos docents, la lentitud en la implantació de l'aula de tres anys, la manca de control dels concerts a l'ensenyament privat, que permet el barraquisme escolar i el cobrament de quantitats il·legals, la inexistència d'una política de formació del professorat» —ho repeteixo, estic llegint un text d'altre.

Encara, en aquest text, en aquest article se'ns diu: «Pel que fa al sector públic, continuem pendents de la culminació de l'homologació catalana, ja acordada l'abril del 1989, de l'establiment d'un nou sistema retributiu, del disseny d'un pla de formació del professorat adequat a les noves necessitats educatives, de l'ampliació de les plantilles per escometre l'aplicació de la Reforma Educativa, i acabar amb la precarietat laboral i de les mesures de qualitat adients: creació dels departaments d'orientació i assessorament dels centres, reducció de *ratios*, etcètera. Quant a l'ensenyament privat concertat, fa més de dos anys que intentem negociar l'analogia econòmica amb el sector públic, sense que fins ara se'ns hagi donat cap resposta. No hi ha cap control de la qualitat del sistema educatiu ni de les condicions laborals i el Departament s'alinea netament amb les patronals i renuncia al seu paper de mitjancer en el cas de la reducció horària que les organitzacions patronals es neguen a aplicar a Catalunya, malgrat que s'ha arribat a un acord d'àmbit estatal. La situació de paràlisi política és difícilment tolerable per a un sistema educatiu que, tant en el sector públic com en el sector privat, ha perdut el diferencial de qualitat de què gaudia respecte a la resta de l'Estat.»

Ho repeteixo: fins aquí fragments del text d'un representant sindical important de la Federació d'Ensenyament a Catalunya de Comissions Obreres. He llegit aquest text perquè em penso que és important saber que, en tot cas, existeix aquest malestar i que, en tot cas, aquests pressupostos —el senyor Ainaud de Lasarte, que va ser diputat en aquest Parlament, repeteix una vegada i una altra que la llei més important que aprova cada any el Parlament de Catalunya és justament la Llei que estem aprovant ara, la Llei de Pressupostos, perquè, en tot cas, és la que ha d'orientar políticament el Departament, i la que ha d'orientar políticament la política del Govern de la Generalitat—, em semblava interessant explicar que hi ha aquests neguits. Em penso que tots nosaltres pensem que la problemàtica del sector de

L'ensenyament és una problemàtica que afecta tota la societat, i que tots voldríem poder dir que no tenen raó els sectors que volen manifestar-se davant d'aquesta problemàtica.

Un quart punt seria el tema de les inversions. Per als nous centres de primària i secundària ens trobem un augment d'un 11%, que considerem insignificant davant la necessitat d'afrontar la massificació actual dels centres de secundària, i a les necessitats de nous centres que ha de generar la Reforma Educativa. En l'apartat d'inversions trobem com els equips educatius tenen un augment del 5% i, per tant, ens trobem amb una congelació *de facto*. Hi ha un augment important en l'apartat d'equipament per a formació professional, tema que saludem molt positivament, però queda compensat negativament per una disminució substancial en l'equipament del programa d'informàtica educativa. S'observa que l'augment important en les inversions —ja ho hem dit abans— està en la universitat, que passa de 3.228 milions a 6.495 milions.

En resum, com he dit al començament, es tracta d'un pressupost important per la quantitat de diner que administra i pels efectes socials d'aquest diner administrat. Els augments de les partides destinades a la universitat, tot amb tot, no podem amagar les greus limitacions amb què es troba la universitat catalana encara avui, i la insuficiència i el retard amb què arriben les propostes pressupostàries, les quals no van més enllà de facilitar la consolidació, per exemple, de noves universitats com la Pompeu Fabra. Les inquietuds ja manifestades en aquest mateix Ple sobre el finançament de les noves universitats acabades de crear són, en tot cas, inquietuds que permeten una certa esperança, és a dir, que siguin resoltes positivament.

Hem dit que augmenta la tendència a la privatització del sistema educatiu, com es mostra en l'augment de subvencions a pre-escolar, justament en el sector privat, i les partides per a obres en centres privats, i especialment significativa, aquesta política, quan no existeix un efectiu control —així ho creiem, ho hem dit en més d'una interpellació— sobre la despesa en aquests centres. No ho hem dit solament nosaltres, ho ha dit també la Sindicatura de Comptes, quan ens ha dit que no sempre quedaven clars els documents acreditatius d'on anaven a parar els diners destinats al Consorci, als concerts, pel que fa als centres privats.

Fins aquí les consideracions sobre el pressupost d'Ensenyament, i molt breument unes quantes consideracions sobre l'Institut Català de les Noves Professions. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, tal com vam comentar l'any passat —i ho vaig comentar citant paraules del que era aleshores Conseller d'Ensenyament, senyor Guitart—, l'Institut Català de les Noves Professions fa una proposta absolutament interessant, assumible, apassionant, votada al seu moment per unanimitat per part de tots els grups, si no vaig errat. Ara bé, avui dia jo diria que no compleix aquelles propostes, aquells pressupòsits amb què va ser presentada per l'aleshores honorable Conseller d'Ensenyament i avui de Cultura. Per què ens entestem a mantenir l'INCANOP? Per què no s'aborden seriosament la seva transformació, la seva readaptació? Algú pot dir que 207 milions no és una quantitat destarotada en un conjunt d'un pressupost important com el d'enguany. Però nosaltres consideràvem que ja eren molts diners quan no eren tants, i en tot cas, en aquells moments l'INCANOP semblava que organitzés un seguit de debats —i en publicava el resultat— que podien tenir un interès.

Però és que nosaltres creiem que les coses han variat. Ho hem explicat en diverses interpellacions. Com ha modificat les funcions de l'INCANOP la Comissió Interdepartamental per a la Formació d'Adults, per exemple? Segona pregunta: quina relació tindrà en el futur l'INCANOP amb la Conselleria de Treball, de qui depèn la gestió dels fons transferits per l'INEM per a la formació professional ocupacional? Alguns d'aquests fons són captius, però justament en el Decret de Transferències diu que hi pot haver un seguit d'experiències, i diu, textualment: «en el camí de possibles noves professions que han de ser estudiades a partir d'aquests fons transferits». Se'n farà càrrec l'INCANOP o no, d'això? Per tant, no diem en aquest cas que no sigui important un institut català de noves professions. Mai de la vida, no ho hem dit mai! El que diem és que ens sembla que és una eina molt important, però que seria una eina, en aquests moments, distorsionada; que hauria de tenir unes característiques que pogués assumir tant allò que li ve de la Llei d'Adults i de les seves conseqüències, com el que li ve del Departament de Treball en el tema de les transferències de formació professional ocupacional de l'INEM. I veig que he aconseguit salvar el meu temps. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

El Grup Socialista també té esmena a la totalitat, la número 372. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, defensaré conjuntament les esmenes 372, al Departament d'Ensenyament, i 375, a l'INCANOP.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CADEVALL: Senyor Conseller, senyores i senyors diputats, una idea bastant estesa en persones que no són del meu partit ni de cap partit —i que d'alguna manera el senyor Riera també ho insinuava ara fa poc— és que el senyor Conseller ha estat sobretot el conseller d'universitats més que el Conseller d'Ensenyament. Això es podria veure en un examen quantitatiu dels Pressupostos: l'increment del pressupost de la Direcció General d'Universitats és del 38% i l'increment del pressupost del Departament d'Ensenyament, sense la Direcció General de la CIRIT i la CIRIT és d'un 13% —una xifra molt important, però amb una diferència. Per això, més que l'aspecte quantitatiu, m'interessaria l'aspecte qualitatiu.

En una comissió on demanava —perquè aquell dia hi havia un conflicte en el sector públic— al senyor Conseller una intervenció en aquest tema, li deia que jo opinava que la intervenció personal del senyor Conseller havia estat clau en molts temes universitaris —i en citaré purament dos. Per exemple, quan hi va haver un rebuig de la proposta de programació per part del Consell Interuniversitari, va saber encarrilar molt bé el tema fent una comissió dintre del Consell Interuniversitari i presentant una nova proposta. Quan hi va haver un rebuig de la reducció d'especialitats a les noves universitats, la intervenció del senyor Conseller va saber reduir un conflicte greu a un simple malentès.

Però jo penso que no ha passat igual en l'ensenyament no universitari. Nosaltres, des del PSC, vam llançar un manifest demanant concerts en aplicació de la LOGSE, i penso que no ha estat així. En aquest moment hi ha una situació de malestar, jo diria de crisi, en ensenyament no universitari. Tinguem en compte coses que han passat: doncs, vagues dels sindicats —pot-

ser no faran vaga pels inconvenients que pot causar, però tenen anunciades properes accions—; un contenciós del Col·legi de Llicenciats —que sembla que s'ha reconduït, però que el que els dolia més era la falta de diàleg amb el Departament—; un rebuig —jo penso que bastant generalitzat— dels decrets que es proposen sobre calendari de la Reforma i sobre l'ordenació del sistema educatiu i els currículums; unes crítiques a les recents resolucions sobre concurs d'accés a la condició de catedràtic i sobre trasllat... Aquests dies he llegit en el diari que hi havia presentats recursos dels sindicats i, precisament, encara que el senyor Conseller havia dit: «no, si ho hem intentat negociar molt», un dels motius al·legats en el recurs és la manca de negociació i l'incompliment per aquest fet de la Llei. Però penso que hi ha un fet gravíssim, que a mi em va alarmar molt en llegir-ho al diari, en un diari de Girona, que deia que allà es plantejaven no assistir als cursos de formació per a la Reforma.

Penso que el senyor Conseller no ha fet cap acció decisiva per resoldre aquest problema, en el sentit que sol dir que està d'acord, moltes vegades, amb la filosofia de les peticions, però no baixa als detalls —i això seria segurament una actitud correcta en un conseller si disposés d'un equip ben organitzat, però penso que desgraciadament no és el cas.

Voldria ara fer referència a dos temes d'aquest tipus organitzatiu: en primer lloc, a la manca de programes en el pressupost que se'ns presenta. En teoria, doncs, sí, es presenten uns programes —nou programes—, però penso que no són programes de veritat; moltes vegades són una pàgina; és impossible esbrinar... —parlava el senyor Ignasi Riera que era un pressupost críptic—, moltes vegades és impossible esbrinar amb quines partides es vol fer què. En posaré només dos exemples, de la insuficiència d'aquests programes: en l'aspecte críptic, per exemple, en el pressupost de la Direcció General d'Universitats diu que a «famílies i institucions sense ànim de lucre», la partida 480.02, que es titula Pla de Formació de Professorat en Àrees Definides els atorga una quantitat de 225 milions, i nosaltres, donat que això s'ha restat de les universitats públiques, pensem, doncs, que es tractava d'una subvenció a la universitat privada. Ens van proposar una esmena transaccional, que no vam poder acceptar, entre altres coses perquè els mateixos diputats de la majoria —potser perquè a la Conselleria no van trobar la persona apropiada— van ser incapaços de dir-nos què es volia fer amb aquesta partida.

Un altre exemple: un programa de 5 milions de pessetes, és a dir, dels nous programes. En un departament que com s'ha dit és el segon i que té assignats més de 300 milions... —perdó, m'equivoco—, 300.000 milions de pessetes, hi ha un programa de 5 milions de pessetes. Ja es veu que la cosa —em sembla— no funciona. És que és un programa molt poc important: el programa és de promoció de l'ocupació. Per tant, la conclusió és que no es fa realment el pressupost per programes, sinó que és una forma de complir l'expedient. Per tant, jo parlaré dels temes que a mi em semblen importants.

El tema que he citat abans és que penso que també aquesta crisi que hi ha a l'ensenyament correspon —i podria ser la causa, en part— a una crisi organitzativa del Departament. Em diran: «Què té a veure això amb les Pressupostos?» Oh!, és clar que hi té a veure: per exemple, per tercer any consecutiu ens envien el pressupost de la Direcció General de Planificació Escolar amb una partida oberta de 1.000 pessetes. La lectura objectiva

és evident; és a dir, hi va haver un fracàs de la publicació del primer volum del Mapa Escolar, al 1989 —la prova és: on són els altres volums que havien de venir del Mapa Escolar?—; va provocar un descontentament, això, jo diria que fins i tot en les files de Convergència, i la cosa objectiva és que hi ha un control de la Secretaria General del Departament sobre aquesta Direcció General, hi ha un control per una raó molt senzilla, perquè li ha de proporcionar, la Direcció General, el personal i els mitjans per actuar. Però, penso que si examinem, la situació és a la inversa: alguns es pregunten si no és la Direcció General de Programació que fa de supervisor de les altres direccions generals? I en puc donar unes mostres, per exemple, qui va negociar els decrets bàsics, fins i tot de professorat? Qui va negociar l'accés..., la Llei d'Accés a la Funció Pública per part dels professors del CEPEC? Qui ha escrit almenys dues cartes als centres sobre la remuneració dels professors? Qui dóna la cara a la televisió, per exemple, quan es condemna un director i es tracta del tema de la responsabilitat civil? Llavors, ja, tant en particular com en públic, he alabat la capacitat de treball d'aquesta directora general, cosa que potser no podria dir de tots els alts càrrecs del Departament, però això no em sembla un bon model organitzatiu.

I si els sembla que això és partidista, el que dic, o subjectiu, només diré que últimament hi hem posat l'últim toc artístic que faltava, que és el que comentaven a les preguntes d'ahir, que és que, per acabar d'organitzar bé el Departament, el Director de l'INCANOP és cessat, però és posat com a assessor en matèries de formació professional del Conseller, amb categoria de director general, i entretant, sense tenir suplent, el Secretari General del Departament acumula la direcció de l'INCANOP. Realment, no em sembla un bon model organitzatiu. Per tant, ens hem de plantejar, per això d'aquest model organitzatiu, què cal fer davant la Reforma? El que cal fer —em sembla— a Catalunya és refer el consens, però el consens no només amb els partits o grups parlamentaris, sinó amb els sindicats, amb els moviments de renovació pedagògica, amb les organitzacions professionals, amb les associacions de pares i alumnes.

D'aquests temes de la Reforma, jo en citaré uns quants. El primer que s'hauria de fer és elaborar el Mapa Escolar col·laborant amb els ajuntaments. El senyor Escudé, si hi fos, diria: «Bé, és la mania dels socialistes, això del Mapa Escolar»; han de recordar, de totes maneres, que el Consell Escolar va dir, va demanar que havia de fer-se públic el Mapa Escolar —deia— abans de l'aprovació del decret de calendari, o en tot cas en el curs actual, i com que l'han començat entregant els ajuntaments, penso que hi ha poc diàleg amb els ajuntaments i que al mapa que estan elaborant hi ha uns criteris polítics equivocats —ja es detectaven abans—, que són: es pretén mantenir la proporció a la quota actual pública - privada, i el desequilibri existent entre els diferents territoris.

Un altre tema referent a la Reforma, que no s'aborda —em sembla— o no queda clar en aquests Pressupostos, és que s'ha de negociar seriosament amb els sindicats; s'han de negociar tots els temes: la Reforma, les condicions laborals, la promoció de què parlava abans, trasllats, etcètera. Però ara voldria parlar de la reivindicació laboral. Reivindiquen bàsicament, des d'aquest punt de vista, dues coses: l'homologació, que era un compromís del senyor Conseller al 1989 i que va donar una quantitat inicial de 5.000 pessetes. Els sindicats la valoren en

33.000 pessetes, però jo no entraria en aquesta qüestió de la quantitat, però sí entrar en el principi. És que en ús de la seva autonomia el Consell Executiu ha decidit que els Mossos d'Esquadra siguin els policies més ben pagats de l'Estat espanyol. Jo haig de dir que respecto la funció dels cossos de seguretat en general i, en particular dels Mossos d'Esquadra, però pregunto: per què no els mestres? És menys digna la funció que realitzen els mestres?

Això significa —ja ho vaig dir— pocs diners per a l'any 1991 perquè aquesta reivindicació és escalonada. Calculen els sindicats que tindria un cost de 10.000 milions d'aquí a uns quants anys, i això realment el Celestino Sánchez deia que només era qüestió de diners. Jo per a aquests primers anys discrepo, fins i tot penso que és més qüestió d'una voluntat de negociació amb els sindicats, i en aquest futur la quantitat és molt relativa si tenim en compte que el Departament té altres prioritats, per exemple destinar aquest any 1.700 milions a la subvenció dels parvularis privats, que precisament no eviten la discriminació perquè no és l'any d'entrar al col·legi que les famílies reben indirectament aquesta subvenció. Hi ha la partida aquesta que deia de possibles 225 milions a la universitat privada, que encara no se m'ha aclarit, i si realment contra el que opinen molts s'avancés dos anys el tercer curs de la secundària obligatòria, i en ser ensenyament bàsic se n'avancés dos anys el concert, això tindria un cost d'uns 6.000 milions de pessetes. Quant al nou sistema retributiu, aquí encara crec que amb menys hi ha un desacord amb les quantitats, que en tot cas seria de criteris i és un problema de negociació.

Bé, altres temes relacionats amb la Reforma, i seré més breu. Jo penso que s'haurien de revisar aquests projectes que tenen a informació del Consell Escolar —bé, ja està informat— de calendari i de disseny curricular, perquè seria un fracàs una reforma sense el consens de tots els protagonistes. Penso que cal augmentar l'oferta formativa; dirà: «Això ja es fa», però també aquí mencionaria les paraules del Consell Escolar, que és que demana una especial intensificació de l'actual oferta de la formació permanent; i dir també que potser seria llàstima que s'abandonés la tendència anterior que es col·laborava molt amb els ICE, amb els moviments de renovació pedagògica, i ara sembla que es va més a una oferta directa des del Departament.

I l'últim tema sobre la Reforma, que per a mi és important, és modernitzar la formació professional. Jo també tocaria un tema similar al que ha tractat el senyor Ignasi Riera; és a dir, nosaltres pensem que s'hauria de crear el Consell Nacional de la Formació Professional per fer una nova oferta de la formació professional amb col·laboració de tots els sectors implicats, i que això potser obligaria a replantejar-se quina és l'actual funció de l'INCANOP. Després en parlaré. De moment diria que d'aquest tema, que és el tema estrella del Govern de Convergència i Unió, del qual ens ha fet propaganda, el sistema dual de pràctiques amb empresa, doncs, nosaltres pensem que s'ha de fer més. S'ha de fer més potser augmentant la quantitat. Nosaltres vam fer una esmena, encara que aquí reconec que l'augment és molt important, de 1.169 milions a 1.500 milions, però sobretot millorar —podríem dir— el funcionament d'aquestes pràctiques. Per què? En primer lloc —i podria ser culpa nostra, però no n'estic segur—, ens és difícil saber quants alumnes fan pràctiques amb aquest sistema. Perquè per exemple, en el llibret que es va editar sobre les Jornades Baden-Württemberg-Cata-

lunya, el senyor Reniu, que en aquell moment era el director de l'INCANOP, deia que el 1987-88 hi havia 17.000 alumnes que feien pràctiques, però els mateixos dos dies, en les mateixes jornades, la senyora Maria Rosa Fortuny deia que s'havia passat de 2.500 a 12.800. Per tant, de 12.800 a 17.000, dues persones que representaven d'alguna manera el Departament d'Ensenyament, doncs, donen números molt diferents. Jo no sé si es tracta d'una errada. El senyor Conseller, a l'octubre de 1990, en una compareixença ens va dir que hi havia aproximadament 25.000 alumnes en pràctiques i que s'arribaria al cent per cent en l'actual legislatura. Les dades que hem mirat de recollir de sindicats, per exemple del Foment, ens diuen que això no és veritat, que com a màxim hi ha 18.000 alumnes en pràctiques en aquest moment. Sabem també que s'ha firmat un nou conveni amb el Foment, pensem que això seria positiu i permetria millorar.

Sobre universitats seré molt breu per només manifestar la inquietud, que ja vam dir, que no hi ha previstos nous recursos per a les noves universitats, o recursos addicionals. Que no se'ns digui —diguem— qüestions formals que encara no estaven aprovades, perquè sí que hi ha un article que menciona les noves universitats, però que, des del nostre punt de vista, ho resol malament.

Sobre la CIRIT, jo aquí no faria cap crítica perquè encara que es podria fer una crítica sobre el passat, perquè la CIRIT ha tingut una història erràtica, diguem, molt desigual; fa poc es va fer una reforma i penso que s'ha de fer un vot de confiança i desitjar molts èxits en la gestió.

I finalment unes breus paraules sobre l'INCANOP. Bé, nosaltres sempre havíem criticat que ens semblava que hi havia una poca incidència de l'INCANOP en la renovació de la formació professional, perquè sobretot feia conferències, simposis, publicacions. Però penso que ara no fan ni això. Si volen, els llegiré l'opinió d'un document que van elaborar alguns treballadors de l'INCANOP i diuen: «Totes les tasques que, encomanades per llei, duïen a terme des de la creació de l'Institut els dos directors generals anteriors s'han deixat de fer d'ençà de l'arribada del senyor Méndez, s'han suprimit les activitats formatives, s'han aturat les publicacions ja engegades, s'ha prohibit trametre informació sobre els ensenyaments no reglats, s'ha aturat l'ampliació del fons bibliogràfic i documental sobre les noves professions i s'han anul·lat els estudis que hi havia planificats». Si se'm diu que això és parcial, perquè el que passa és que hi havia un conflicte en l'INCANOP, jo diria: bé, és que l'opinió del dimissionat Director de l'INCANOP, en el fons, és coincident. En les preguntes que vaig fer ahir, el senyor Conseller va dir que li havia escrit una carta demanant la dimissió perquè no podia atendre simultàniament l'assessorament en qüestions de formació professional i la direcció de l'INCANOP. Com que d'aquestes dues qüestions una és part de l'altra, jo penso que això seria dir que no era capaç d'atendre la direcció de l'INCANOP i, per tant, em sembla que tant per part dels treballadors com per part del dimissionat director hi ha l'opinió —no només dels grups polítics— que aquest any l'INCANOP no és que tingués una limitació d'objectius, és que realment no ha aconseguit ni tan sols aquests objectius.

Gràcies, senyor President... Perdonin. De totes maneres, seré això molt breu. Com que el senyor President, ai, el senyor Conseller moltes vegades ha anunciat —o diverses vegades en pú-

blic— la intenció de no continuar, jo voldria personalment, i potser en nom d'altres diputats del Departament d'Ensenyament... (Rialles.) Demanar excuses si la nostra tasca d'oposició algunes vegades ha estat, doncs, massa insistent o pesada. Voldria que entengués que en tot cas no és una qüestió personal; voldria recordar que el senyor Laporte va ser Rector de la Universitat Autònoma durant molts anys, va ser el meu rector, que va ser elegit en una candidatura democràtica i progressista en un temps que això tenia molt de mèrit i que allà va deixar un gran record com a catedràtic i com a rector.

Gràcies, senyor President.

(Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Torn en contra: té la paraula l'illustre Diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor President. I si ens ho permet, la defensa del pressupost d'INCANOP la faria la nostra companya, la il·lustre Diputada senyora Teresa Ribes.

El Sr. PRESIDENT: Els ho permeto.

El Sr. JANÉ: Gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, abans d'entrar en l'anàlisi de la defensa i la contradicció, paral·lelament defensa del pressupost i contradicció de les esmenes a la totalitat, permetin-me que comentí un parell de qüestions. Una, a la qual l'illustre Diputat senyor Celestino Sánchez ha fet referència en l'inici del seu discurs, quan ens preguntava si la nostra intencionalitat era la integració al sistema productiu, o bé fer persones. Contundentment, senyor Celestino Sánchez, nosaltres sempre ens hem apuntat i seguirem apuntant-nos a construir persones, sense oblidar-nos que la integració en la seva dimensió professional de la persona és una de les importants maneres també de fer aquesta construcció de persones.

També voldríem comentar a l'illustre Diputat senyor Magí Cadevall que ens ha apuntat la quantitat, la importància que per a ell té, dintre de la feina del Departament d'Ensenyament, la direcció, la Directora General de Planificació; imagineu-vos que en comptes de 1.000 pessetes com té en el pressupost apuntat, consignat des de fa tres anys, això ho hem estat explicant any rere any en Comissió i també en el Ple, imaginin-se que fos una partida de molts milions. Nosaltres contradiem les esmenes a la totalitat i a la vegada defensem els pressupostos del Departament per al 1992, perquè creiem que conté, aquest pressupost, dues condicions suficients, almenys, des de la nostra perspectiva. Primera, l'esforç pressupostari limitat per les possibilitats; la problemàtica del finançament gravita sobre tot el Pressupost i de manera molt concreta sobre la secció 06, que correspon al Departament d'Ensenyament. El total de pressupostos d'Ensenyament per al 1992, aquests 304.674 milions, dels quals no es pot oblidar que el 83,9% és condicionat i el 16,1% és de lliure disposició, és a dir, és la partida, la part del Pressupost que permet prioritzar, i tot això tenint en compte la implicació que ha de comportar el procés de la Reforma Educativa, promulgat per la LOGSE. Cal constatar que segons dades del llibre de tapes grogues *Presentación del Proyecto de Presupuestos Generales del Estado*, de 1992, el pressupost del MEC per al 1991 significa —significava— un 8,9% del total i que per al 1992 significa un 8,5% del total del Pressupost. En aquestes quantitats relatives això significa un increment del Pressupost del 92 sobre el del 91 d'un 7%. Mentrestant, l'increment de la totalitat del Pressupost és d'un 11,9%. Potser cal afegir, tot pensant amb les possibilitats de prioritzacions, que l'increment del deute públic de

l'Estat del 1992, referit al 1991, és del 26,7%, i se situa per al 1992 en un 14,2% del total.

El Pressupost general..., el Pressupost total de la Generalitat de Catalunya per al 1992 creix d'un 16,1% en el seu conjunt i dins d'aquest el pressupost del Departament d'Ensenyament que es presenta a la Cambra suma un 23,3% del total i dona un increment respecte al 91 d'un 18,12%. Buscant comparances podríem dir que aquest increment, el del 18,12%, significa una mica més de dues vegades i mitja el que creix, respecte a si mateix, el pressupost del Ministerio de Educación y Ciencia per al 1992. I això ho vull remarcar en l'horitzó immediat, tenim la implicació de l'anomenada Reforma Educativa.

La segona condició d'aquest Pressupost per a nosaltres és la coherència; la coherència amb la nostra política educativa compromesa en les nostres propostes electorals i que any rere any venim realitzant. Hem proposat i despleguem un sistema educatiu al servei del nostre poble plural, mixt, amb iniciativa pública i amb iniciativa privada, i amb un sentit d'innovació i d'adaptació a les necessitats que la nostra societat va exigint.

Creiem que aquest Pressupost possible pot fer efectiva la nostra política educativa, els objectius fonamentals de la qual són: la millora de la qualitat de l'ensenyament en tots els seus nivells, la defensa del principi d'igualtat d'oportunitats, col·laborar amb l'equilibri territorial, la territorialització de la gestió, que l'entendem no com un simple procés de descentralització burocràtica, sinó com un fer possible l'aplicació del principi de subsidiarietat en aquest camp de la gestió educativa; la millora, també, de la catalanització del sistema educatiu no només en la llengua sinó també en els seus continguts; el reforçament de la dimensió europea, el millorament de l'acció tutorial i del procés d'orientació dels alumnes, la millora de la participació i, consegüentment, de l'associacionisme en els diferents sectors de les comunitats educatives.

La resposta al repte de la Reforma queda constatada, justament, amb la definició d'objectius amb partides consegüents i importants en les seves quanties, detalls numèrics que estalviaré perquè tenen, tots vostès, coneixement de les memòries. Remarquem com a objectius pressupostats l'experimentació i la planificació de la Reforma Educativa, les inversions en innovació per a la Reforma n'hi ha destinats 125 milions; la innovació educativa i el que això comporta de planificació, de reciclatge de professorat amb accions de formació permanent i que estan pressupostats 1.800 milions per a aquesta qüestió. Els equips adequats. En aquest important concepte trobem, per a inversions en edificis per a centres d'ensenyaments, la partida de 10.842 milions de pessetes i per a convenis d'obres amb els ajuntaments una partida de 2.663 milions de pessetes, amb un total de 13.506 milions de pessetes, tant destinats a la construcció nova com per a l'adaptació de centres públics docents i també, en aquest any, l'inici de subvenció de despeses d'obres d'adequació de centres concertats d'iniciativa privada en una quantitat de 100 milions de pessetes.

Celebrem la coincidència amb Iniciativa per Catalunya i també, en certa manera, amb el Grup Socialista, de la qüestió que fa el Pressupost d'enguany en el tema de les universitats, amb l'atenció universitària. Només apuntem les polítiques de despeses prioritàries en aquest camp. L'increment de places universitàries i la creació de noves universitats, aquest Ple també és testimoni d'aquesta prioritat educativa amb la creació —tal

com ja s'ha apuntat-- de les tres noves universitats. La consolidació i l'expansió dels nuclis universitaris existents, l'adequació de l'oferta de places universitàries a la demanda social i l'impuls de les activitats de recerca. En la dotació per a inversions per a la universitat trobem que suposa, el Pressupost d'enguany, un increment del 10,47% per al 1992 respecte al 1991 i per a poder-ne tenir referència el Ministerio de Educación y Ciencia presenta en el seu Pressupost per al mateix 92, i també per a inversions, un increment només de l'1,31% respecte al del 91. També es pot comprovar que en els set exercicis precedents, prenent com a base que és el pressupost d'inversions per a l'any 1986, el Pressupost per a 1992 que ara es presenta per a la seva aprovació significa el 1.105,64%, és a dir, ha crescut més d'onze vegades.

Volem assenyalar que en la totalitat del pressupost del Departament d'Ensenyament hi ha un increment del capítol 6, d'inversions reals, que suposa un 54,88% d'increment respecte a l'anterior del 91; mentre aquest mateix capítol del pressupost del Ministerio decreix d'un 6,54%, i l'increment de transferències de capital o capítol setè, en el nostre Pressupost hi ha un increment del 72,81%, principalment dedicat a les transferències a les noves universitats, i en el del pressupost del Ministeri hi ha un decrement del 27,86%.

Sense perdre de vista que en aquest moment del debat m'ha tocat defensar la bonesa i la viabilitat des de la perspectiva del nostre Grup Parlamentari, del Pressupost del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, voldria, si m'ho permeten, i per acabar, posar en comú que quan les nostres obligacions parlamentàries, i també per la nostra devoció a cercar solucions a les necessitats de tota la societat en matèria d'educació, estudiem els Pressupostos, que per a aquesta qüestió és possible preparar per part dels governs de les administracions i convertir-los en lleis pel tràmit dels corresponents parlaments, ens queda una doble sensació, fins i tot contradictòria en ella mateixa: d'una banda, la societat hi dedica importants quantitats, el pressupost per a Ensenyament a Catalunya, per a aquest any 1992, ja diferents persones hem repetit que és de 304.673 milions i escaig de pessetes. D'altra banda, la societat no hi dedica encara suficient quantitat de recursos. Per exemple, moltes de les propostes de noves altes les voldríem haver pogut assumir i assumir-les a la vegada, juntament amb les nostres pròpies iniciatives, que queden sense poder-se encairar o bé en tímides dotacions. L'ensenyament i l'acció educadora organitzats per la nostra societat podem pensar que són cars; de ben segur que això és així, però recordem la coneguda dita «Si l'educació és cara, proveu amb la ignorància».

Gràcies, senyor President; il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Jané. Té la paraula la il·lustre Diputada senyora Teresa Ribes, per continuar fent el torn en contra.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President; senyores diputades, senyors diputats. Un cop més ens trobem defensant unes esmenes clàssiques de retirada del pressupost de l'INCANOP, que es van presentant cada any des de la seva creació, però que no es preocupin les senyores diputades i els senyors diputats, que si bé l'esmena és clàssica, jo procuraré no cansar-los repetint els mateixos arguments de l'any anterior o de l'altre, ja que crec que tots els deuen recordar.

El que vull fer és explicar-los les activitats que aquest Institut té programades per al 92; i amb això els demostraré que són prou importants, van encaminades a complir les funcions que, per llei, li van ser encarregades, entre les quals destacaria la del disseny de noves ofertes de formació i les de renovació i millora de l'actual formació professional, juntament amb la revisió constant de l'adequació de l'oferta global formativa a les necessitats actuals i previsibles dels diferents sectors productius i de serveis.

Aquesta proposta d'actuació ha estat aprovada recentment per la Junta de Govern en la qual participen les institucions i els sectors socials implicats en aquesta tasca, per tal que, a través del diàleg, arribem a assolir la modernització i el desenvolupament econòmic del nostre país ara que estem a les portes del Mercat Únic Europeu, i formem especialment els nostres joves de cara a les necessitats actuals i previsibles, de cara als seus perfils de les professions del futur.

Per això aquest Institut vol ratificar la seva voluntat de ser un mecanisme de connexió permanent entre els móns formatius i econòmic, que haurà d'esbrinar, precisament, aquestes tendències de futur en matèria dels nous ensenyaments de les noves professions, suggerint-ne la formació més adient i encetant iniciatives innovadores i amb caràcter experimental.

Per aquest motiu, les prioritats derivades de l'objecte i àmbit de l'INCANOP han de ser, doncs, les seves professions i les seves futures necessitats formatives i professionals, tal com assenyala la Llei, amb programació d'un pla d'actuació a través de cinc camps diferents, però interrelacionats. La documentació i la difusió, els convenis i els contactes, la recerca i la prospectiva, la formació innovadora i els ensenyaments no reglats, la qual cosa, a curt termini, presenta com a objectius, a partir de la informació i les tendències socials recaptades, facilitar al Departament d'Ensenyament l'elaboració dels programes de mòduls d'FP, potenciar les activitats formatives no reglades que donen lloc a professions qualificades en un període de curt temps i agilitar els mecanismes de presa d'informació professional.

Per assolir aquests objectius, pensem continuar fent les tasques següents: per exemple, l'aula-debat per determinar de manera aproximada, però eficaç, el comportament tecnològic, econòmic i professional dels sectors. El debat entre professionals i la difusió pública posterior ens permet l'obtenció de dades per polaritzar la formació de diferents sectors cap a nivells acadèmics i la qualitat adequats a la demanda social de Catalunya. Caldrà continuar, doncs, convocant aules-debat en els camps de l'orientació escolar i professional, les professions de medi ambient, d'arqueologia, de la logística, de la informació, del turisme de muntanya, la domòtica, el comerç europeu, la cultura i el lleure, entre altres. També caldrà potenciar la col·laboració activa en els fòrums següents: les tecnologies de la formació; la pollució medioambiental intangible, aquesta, amb una conveni amb la Universitat Politècnica; els ensenyaments no reglats, amb la Federació de Centres Privats; el fet d'envel·lir, amb l'Hospital General de Catalunya. Un altre cop i un altre camp on cal continuar desenvolupant les activitats formatives, ja que cal trobar altres vies alternatives que culminaran en el diploma de professionalització de la Generalitat. En aquest sentit, ateses les mancances detectades de professionals, caldrà programar, també, activitats formatives en nous camps

com el medi ambient, el disseny industrial, les comunicacions, la multimèdia, l'automàtica i la robòtica, la biotecnologia, la gestió de serveis, etcètera.

També caldrà continuar treballant en la informació i la documentació, millorant el fons documental que disposa l'INCANOP, ja que actualment és de 2.500 monografies i 165 revistes especialitzades; les àrees temàtiques de la biblioteca seran de treball, formació i noves professions. També caldrà la catalogació dels nous llibres que han arribat a l'INCANOP i la revisió i l'actualització del fons documental. Així mateix, caldrà establir els mecanismes adients per, en una posterior fase, connectar amb la Xarxa de Biblioteques Públiques i amb les bases de dades estatals i internacionals. També caldrà continuar les publicacions ja iniciades per l'INCANOP com seria la sèrie «Estudis»; la sèrie «Aula, debat, fòrum» amb algunes publicacions tan importants com la de *Les professions a l'any 2.000 en la indústria i els serveis*; *La qualitat total*; *Les professions de la cultura*, o les sèries de monografies com les dedicades a la gerontologia, aqüicultura marina, arqueologia submarina, les noves professions de l'animació...

També caldrà continuar els estudis que, en col·laboració amb els consells comarcals s'estan realitzant, com per exemple, estudiar l'oferta formativa i la demanda professional del Montsià, que es troba ja en la fase de treball de camp, i el Maresme, també en la mateixa fase, el Baix Camp o el Vallès Oriental, o també s'iniciaran els tràmits amb els de l'Alt i Baix Empordà i el Bages...

El Sr. PRESIDENT: Senyora Ribes, suspengui el seu discurs, perquè hi ha molts diputats que s'estan perdent la seva intervenció. Esperis que hi hagi silenci. Segueixi.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. De veritat, de veritat que era una llàstima que s'ho perdessin... (*Rialles.*) També continuarà els estudis per a realitzar, després, estudis de prospecció corresponents a les comarques o en col·laboració amb altres entitats i organitzacions, estudis monogràfics de turisme, imatge i so, motlles i matrius, lleure i animació cultural, educadors d'especialitats, impacte de biotecnologies en els diferents sectors o la implicació de les assignatures no tecnològiques en la FP2.

També una de les fonts fonamentals serà la relació exterior amb els altres països de la Comunitat Europea per a la informació sobre els desenvolupaments que s'esdevenen en els móns productius i de serveis en relació amb el contacte directe amb les persones, organismes, entitats i institucions, per la qual cosa—seguint amb la política de presència i recaptació d'informació constant—està col·laborant amb els programes europeus de FORCE; amb el projecte de provisió de l'evolució en matèria de qualificacions en el sector elèctric-electrònic; o amb el programa LINGUA, amb la fixació dels diferents vocabularis professionals segons els nivells de qualificació dels actius; amb el programa SAS, projecte de tecnologia i perfils professionals, o qualificacions de l'artesanat i amb el programa Euroforum, les qualificacions en les professions del medi ambient.

Com tots vostès han pogut comprovar, la tasca a fer és molt important de cara al desenvolupament del nostre país i la formació dels seus ciutadans i com que per a realitzar-la necessitem el pressupost, no podem estar d'acord amb les seves esmenes. I si l'estimem i no ens volem quedar despenjats en el repte de l'europeisme i la modernitat, les hem de rebutjar.

Moltes gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Abans de procedir a les votacions d'aquest bloc, deixin-me dir a la senyora Dolors Torrent que estem tots..., celebrem molt que es torni a trobar de nou entre nosaltres.

En primer lloc, votarem totes les esmenes de devolució del Departament d'Economia i Finances, inclosos els instituts, l'Institut d'Estadística de Catalunya, el de Crèdit Agrari i l'Institut Català de Finances, totes.

Vots a favor d'aquestes esmenes a la totalitat?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 18 vots a favor, 59 en contra i 1 abstenció.

A continuació es vota l'estat de despeses, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha quedat aprovat l'estat de despeses del Departament d'Economia i Finances per 59 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

A continuació es voten les esmenes a la totalitat de retorn al Departament d'Ensenyament, inclòs l'Institut Català de Noves Professions.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 18 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions.

A continuació es vota l'estat de despeses del Departament d'Ensenyament, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest estat de despeses ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Passem ara al Departament de Cultura. Esmena 376, d'Esquerra Republicana de Catalunya; queda decaiguda. Esmena 377, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula l'illustre Diputat senyor Ignasi Riera. Esperis que...

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, sí, esperaré... (*Pausa.*) Senyor President, senyores i senyors diputats, vull començar la defensa d'aquesta esmena a la totalitat amb una rectificació. L'any passat en aquest torn de defensa d'esmenes a la totalitat vaig subvalorar el percentatge del pressupost dedicat a inversió, i així ho vaig dir; després vaig tornar a fer números, vaig veure que m'havia equivocat i em penso que és important que ho rectifiqui per una raó: perquè un dels nostres arguments en el tema de política cultural és que hem d'anar passant de la fascinació per l'efímer a la dedicació a inversions en infraestructura. Per tant, si hi havia hagut un esforç del Departament en aquest sentit, no reconèixer-ho, en tot cas, era una injustícia; no em sap gens de greu de reconèixer-ho.

Encara en aquesta línia, vull fer una nova indicació en contra del que ha publicat algun diari—per cert amb pretensions d'extraordinària contundència i coneixement de causa—els diners del pressupost de Cultura que s'administren conjuntament amb

els ajuntaments arriben a una tercera part del Pressupost, si no he calculat malament. I això ens sembla bé, també. És a dir, una altra de les nostres insistències és que la gestió dels fons destinats a Cultura s'exerceixi conjuntament amb els ajuntaments. Algú podria preguntar: bé, i aleshores què queda per presentar una esmena a la totalitat? Mantenim aquesta esmena a la totalitat, sobretot, per tres raons o capítols fonamentals: la política de subvencions, els temes d'impuls a la normalització lingüística no contemplats en aquest pressupost i l'estímul massa tímid a les indústries culturals a Catalunya.

Senyor President, una vegada més no li he dit que defensaré també conjuntament l'esmena 381, de la Institució de les Lletres...

El Sr. PRESIDENT: ...Catalanes, sí.

El Sr. RIERA I GASSIOT: La política de subvencions. M'he estat llegint amb calma, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, les pàgines 115 i següents de la memòria de pressupostos del Departament de Cultura, la memòria explicativa dels criteris generals de concessió de subvencions, i m'he tornat a rellegir les ordres del Conseller de Cultura, sobretot la del 22 de desembre de 1988 reguladora d'aquestes subvencions; també m'he tornat a mirar amb calma el capítol 16, que vam estar discutint en aquest mateix Ple i que va ser dels que va tenir més esmenes, sobre els criteris generals per atorgar les subvencions.

Jo recordo que quan debatíem, signàvem i preparàvem el Pacte Cultural, signat per totes les institucions de Catalunya solemnement al Palau de la Generalitat, hi havia un primer punt que era l'esforç conjunt de totes les administracions catalanes de cara a fer primer un mapa i després prioritzar la infraestructura cultural a Catalunya, indicant quines eren prioritàries i quines no i fent, per tant, que totes les institucions es responsabilitzessin d'aquesta aplicació d'aquest mapa de prioritats en el tema d'infraestructures culturals. I d'això se'n va parlar molt, fins i tot, perquè hi havia infraestructures culturals d'àmbit nacional que quedaven sempre només a Barcelona i algú va dir: «oh!, és que és un pacte cultural molt barceloní». Crec que no; era un pacte cultural en què hi havia instal·lacions que quedaven al Cap i Casal de Catalunya, òbviament.

Però hi havia un segon punt, del qual es va parlar menys, i que crec que algun dia es podrà explicar, que va resultar més polèmic en el debat, precisament, del Pacte Cultural i és la regulació d'una normativa que fos de compliment obligatori per a totes les institucions en el tema, justament, de regular les subvencions culturals. Doncs, bé, a la pràctica jo diria que avui per avui encara hi ha malestar en el tema de les subvencions i no solament pel que fa al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, crec que les diputacions en aquests moments a Catalunya, que tenen polítiques culturals, ajuntaments importants com l'Ajuntament de Barcelona o qualsevol altre ajuntament, sigui regit per qui sigui, a l'hora de dir com s'apliquen les subvencions hi ha malestars; hi ha alguna cosa que no acaba de funcionar. Jo crec que aquest tema preocupa.

Un antic responsable de la política cultural de l'Ajuntament de Barcelona em deia fa ben pocs dies en un acte en què commemoràvem —hi era el Senador Joaquim Ferrer, ex-conseller de Cultura, hi era, també—, ens parlava... «jo tenia 250 milions per a una determinada partida per a subvencions i m'arribaven peticions raonades per valor de 2.500 milions. I el meu problema

era saber com diria que no a les legítimes aspiracions de 2.300 milions, als quals els havia de dir "teniu raó, però no els puc donar ni un duro"».

No sé què passa, però la política de subvencions no acaba de funcionar en aquest tema concret. A mi hi ha un tema que em preocupa molt —estic parlant d'una esmena a la totalitat del Departament de Cultura—, em preocupa molt que hi hagi avui dia, fonamentalment, tres vies de subvencions per a qüestions culturals, una del Departament de la Presidència, una del Departament de Cultura i una del Departament de Benestar Social. Durant un any m'he dedicat, quan rebia a casa els diaris oficials de la Generalitat, a mirar les pàgines destinades a parlar de la Conselleria de Benestar Social, no tant per l'obsessió d'altres companyes i companys d'aquesta Cambra per certes qüestions de la política d'aquesta Conselleria, com per veure les subvencions de tipus cultural. I en tinc un pilot així a casa que em permeten afirmar que hi ha molta subvenció per a política cultural des del Departament de Benestar Social, que acaba creant una doble línia de cultura a Catalunya. Hi ha una política cultural per a «pobres» —i ho dic així, la paraula entre tantes cometes com calgui—; i hi ha una política cultural «cultura» —i també ho dic entre tantes cometes com calgui, evidentment. I això crec que és molt dolent; primer, perquè és denigrant molt sovint per als uns i per altres i, segon, perquè molt sovint acabem subvencionant com a activitats culturals, en el nom, en aquest cas, del Govern de la Generalitat de Catalunya, activitats culturals que m'agradaria molt que el Departament de Cultura, a qui, en definitiva, acabaran demanant responsabilitats sobre la política cultural, digués si són activitats dignes de ser subvencionades o no.

Crec que tenir ocasió de poder demostrar, no en aquest acte que és necessàriament breu sinó en alguna publicació posterior, com hi ha moltes d'aquestes subvencions que —ho dic de veritat— em semblen denigrants, des del punt de vista d'un conjunt de política cultural. Per exemple, perquè n'hi ha algunes que són de caràcter profundament lerrouxista i, en canvi, es continuen subvencionant i, naturalment, diu: «No, però és que no ve de la Conselleria de...», ep! en compte!, allà el segell que hi ha és que són subvencions del Govern de la Generalitat.

Crec que aquests dies hi ha hagut novament una mobilització dels sectors culturals perquè es queixaven de la política de subvencions; per què?, ho repeteixo: no ho sé, si ho tingués ho diria i ho diria ben clarament. Però crec que hi ha problemes greus i problemes que no s'acaben d'aclarir en aquest aspecte.

També, aquí —encara que és una partida que m'hauria agradat comentar més tard— no acabo d'entendre que, en aquesta situació de limitació en el tema de subvencions, hi hagi una quantitat que sumant una partida i l'altra acabi sent de 750 milions de pessetes per a accions de difusió cultural en mitjans de comunicació —les partides 07.01.226.12, 07.01.441.01—; perquè, quan vam preguntar a quins mitjans de comunicació, se'ns diu essencialment a TV3 i a Catalunya Ràdio, aleshores, en compte! La Llei de Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió diu que una de les obligacions fonamentals de la Corporació, justament, és fer difusió cultural; per tant, per què s'ha de finançar? Si em diguessin: «no, és que amb aquest sistema el que fem és finançar una sèrie d'accions justament amb altres mitjans en els quals no tenim clar que, si no els subvencionen, no en parlaran, d'això», però no a les que per llei

—a les que per llei— tenen obligació de fer difusió cultural, i difusió cultural, a més, amb un suport institucional clar.

El segon aspecte: normalització lingüística. Aquest matí quan parlava de l'esmena a la totalitat del Departament de la Presidència i ahir també en un altre moment, vaig dir que en principi estem d'acord amb la política que fa la Direcció General de Política Lingüística; que quedi ben clar això. Per tant, aquesta esmena a la totalitat és una esmena, diguéssim, d'addició, no de rectificació de política. Personalment, els he de dir que em comença a preocupar la quantitat important que suposa cada any el Consorci. És una quantitat que creix; i creix com totes les quantitats en les quals hi ha sous. I no sé si sempre hem trobat mecanismes per avaluar fins a quin punt el Consorci funciona prou bé —és a dir, funciona prou bé...— obtenim del Consorci els rèdits culturals, normalitzadors que havíem de fer. És un suggeriment que potser algun dia seria interessant de fer una certa sessió de treball per saber com hem de continuar, perquè si no, no ens enganyem: tot el que són partides en les quals hi ha sous directes o indirectes tendirà a incrementar-se, i —ho repeteixo— no sempre queda clar que el Consorci sigui l'única eina important o la prioritària en aquests moments —amb acord amb els ajuntaments— de normalització lingüística. Aquí l'única pregunta que voldria fer al Diputat —que suposo que serà el meu President que em contesti —President de la Comissió de Cultura, s'entén— és: les partides dels 3.500 milions dels serrells, com queden posades aquí dins, en aquest pressupost? I en tot cas, ja ens ho explicarà.

Tercer punt, el de les indústries culturals. L'Ajuntament de Barcelona va fer un estudi que no l'ha publicat —per cert— encara, sobre indústries culturals, en principi, a Catalunya; en això no ens hem d'enganyar: la majoria de les indústries culturals estan centrades a Barcelona i al seu entorn. És un estudi molt interessant; no se n'ha donat publicitat. Jo vaig tenir ocasió de participar-hi i puc assegurar que l'estudi diu dades que preocupen. No queda clar que en aquests moments les indústries culturals a Catalunya augmentin, tinguin el pes que haurien de tenir i que en relació amb els anys d'Estatut... —d'això també en parlava el senyor Salvador Cardús en un estudi publicat per la Fundació Bofill, en què deia el balanç de deu anys d'Estatut—, no queda clar tampoc —ho repeteixo— que les indústries culturals a Catalunya estiguin en el millor dels moments. Hi ha sectors —queda molt clar—: el de la cinematografia, per exemple, que han perdut la capitalitat, i del tot; hi ha sectors, com el del llibre —n'hem parlat ja en altres ocasions, no en tornaré a parlar—, en què les garanties de continuar sent el sector capdavanter de la indústria del llibre —de la indústria del llibre, en compte!; per tant, en català i en castellà, en francès i en suec—, no solament de Catalunya, sinó d'Amèrica llatina, del conjunt de l'Estat; és un tema que, evidentment, també preocupa.

Jo voldria dir que, consegüentment també —abans feia poc parlàvem de l'Institut Català de les Noves Professions—, les indústries culturals, a més, són les que avui per avui estan generant més llocs de treball; curiosament llocs de treball per a gent que segurament per a una altra cosa no serviríem, i servim, en canvi, per fer feina cultural. Per tant, en nom una mica d'aquests «penjats» de la cultura, jo voldria demanar també una atenció preferent al foment d'aquestes indústries culturals i que, en tot cas, el Govern, en el seu conjunt, des del Departament de Cultura, evidentment, però també en connexió amb altres de-

partaments, tingués molt clar que —jo crec— no es fa l'esforç suficient per donar suport a aquestes indústries culturals.

I aleshores, senzillament, abans d'acabar volia comentar un parell de xifres. El nostre «sí» absolut als diners que van a parar, enguany, al Museu de la Ciència i de la Tècnica, que funcioni, i que funcioni d'una vegada, ni que sigui a Terrassa; que funcioni, que és molt important. (*Remor de veus.*) Perdonin, senyors diputats, sóc sabadellenc d'origen. (*Remor de veus.*) Que funcioni d'una vegada l'Arxiu Nacional de Catalunya; per les quantitats que hi destinen cada any —aquest any 400 milions més— acabarà sent una obra faraònica; no em sap greu si acaba sent una obra útil. Alhora, preocupació perquè paral·lelament les obres i instal·lacions en les xarxes d'arxius no queden tan clares.

Una partida delicada, que són els 745.631.250 de pessetes destinades al Consorci del Gran Teatre del Liceu. Iniciativa per Catalunya ara —i abans el PSUC—, mai no ha fet cap esmena a aquesta partida i tampoc aquest any ha fet cap esmena a aquesta partida; que quedi ben clar. Justament perquè em sembla un sector que genera també indirectament indústries culturals. Ara bé, si tenim en compte que aquesta quantitat..., hi ha una quantitat relativament paral·lela suposo de l'Ajuntament de Barcelona, del Ministerio, de la Diputació arribin o no arribin, més aviat o més tard; hi ha unes quantitats en tot cas importants. A mi em va tocar des d'una caixa d'estalvis, de la qual era membre del Consell d'Administració, avalar aquest conjunt de diners i sé que és un conjunt de diners importants; un demanaria: per què no es fan públiques les auditories?, per què no s'expliquen més les propostes específiques per convertir en públic el Consorci, ja que el diner públic és el que el fa possible i el que fa possible l'existència del Liceu barceloní?

Quantitats noves per a la projecció exterior de cultura catalana. Senyor Conseller, perfecte; en una esmena anterior he dit que, a més a més, quedi's amb els diners destinats a l'Institut d'Estudis Mediterranis; absorbeixi'l; faran millor la projecció exterior de la cultura catalana i no ho perlluguin —insinuava el senyor Codina contestant el senyor Carod— per cap mena de fantasma especial.

I, finalment, el tema de la Institució de les Lletres Catalanes. Miri, l'únic que plantejem és que ens sembla que hi ha una infraestructura bona, hi ha plans bons, però que potser resulti poc rendible la seva acció. Ara bé, en aquest cas hi ha una qüestió gairebé de tipus personal: allò que feia la feina que ara fa la Institució de les Lletres Catalanes, ho havia fet molts anys l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, l'Associació d'Editors en Llengua Catalana. A mi em va tocar durant vuit anys ser secretari a l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana; crec que és honest que retiri aquesta esmena, perquè semblaria, en tot cas, una esmena de venjança.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera; queda retirada aquesta esmena. El Grup Mixt? Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Casanovas, que defensarà l'esmena 378.

El Sr. CASANOVAS: Gràcies, senyor President, senyories. Bé, de nou em veig en l'obligació de defensar una esmena a la totalitat del Departament de Cultura, tot i lamentar-ho; però ho hem de fer per continuar sent conseqüents amb la labor que els diputats d'Esquerra Catalana han fet durant aquesta legislatura aquí, en aquest Parlament. I és que el pressupost que la Conse-

lleria ens presenta aquesta vegada, jo crec que, a part de petits retocs, és calcat al de l'any passat; petits increments per un cantó o l'altre. Les xifres són augmentades d'acord amb el tant per cent corresponent i tot continua igual o quasi igual que el Pressupost de l'any passat. Diran que això marca una política cultural; és evident que la deu marcar; però també els he de dir que no és la nostra, i en no ser la nostra, nosaltres el que hem de dir és quina és la nostra política cultural i perquè nosaltres no podem acceptar aquest pressupost.

És veritat, en honor a la veritat, hem de dir que s'ha notat en el pressupost una lleugera petita contenció en el capítol 1 i també un petit increment —d'això n'ha parlat el senyor Riera—, un lleuger increment en les aportacions a les corporacions locals, sobretot en l'actuació compartida; però tot plegat, al nostre entendre, d'una manera tímida; en conseqüència, i com que nosaltres defensem —com he dit— una altra política cultural —ni més bona, ni més dolenta; una altra—, no podem estar d'acord amb la filosofia global que es desprèn d'aquest pressupost i per això presentem l'esmena a la totalitat.

Miri, jo comparteixo una bona part del que ha dit el senyor Riera abans; però nosaltres ens mirem l'acció de la política de la Conselleria de política cultural de l'extraradi —diguem-ne—, de fora de la conurbació de Barcelona, i la sensació que hi ha per les nostres terres és que la Conselleria fa una política concentrada, amb tots els fils controlats, des de Barcelona, en bona part a base —com molt bé ha dit el senyor Riera— de les subvencions que controla d'una manera molt especial. Jo no dic que sigui o no sigui veritat aquesta qüestió! Jo dic que hi ha aquesta sensació per totes les terres que no són la conurbació de Barcelona.

No creiem que sigui bo —al nostre entendre— que totes o gairebé totes les decisions importants es prenguin a Barcelona. És evident que no som contraris a la capitalitat de Barcelona; al contrari, creiem que Barcelona es mereix uns serveis culturals de caràcter nacional, com poden ser... abans s'ha citat l'Arxiu Nacional, direm també el Museu Nacional de Catalunya, direm també una Biblioteca Nacional i, si m'«apreten», direm un Auditori Nacional, i un Teatre Nacional dignes. Creiem que tot això ha d'existir, però que això no ha d'absorbir, de cap manera, la major part de la despesa cultural de Catalunya. No creiem que sigui encertada la idea de distribuir des de Barcelona els múltiples ajuts puntuals que es poden impulsar des d'àrees més properes al lloc on es generen.

Per què tenim aquesta filosofia? Doncs, mirin, nosaltres creiem que la cultura, la veritable cultura d'un poble, d'una nació, és fruit de la manera de ser d'aquest poble, d'aquesta nació; i aquesta cultura nacional no és altra cosa que un compendi general dels caràcters comuns d'un conjunt de microcultures locals, que dia a dia es generen en tots els racons de tot aquest poble. Com el conreu de la nostra llengua viva també és un compendi la llengua normativa de tot un conjunt de llengües locals, que en diem dialectes, que formen el conjunt de la nostra llengua nacional. Doncs, en la cultura creiem que també funciona d'aquesta manera, i la manera de fer realment efectiu l'impuls d'aquesta cultura és que els ens locals i comarcals —no vull dir solament els ajuntaments—, els ens locals tinguin la màxima llibertat d'acció per recolzar amb eficàcia les accions locals que es vagin generant vivament en la terra.

La Conselleria no hauria de tenir, al nostre entendre, altra missió —a part de la de vetllar per al bon desenvolupament dels

ens de caràcter nacional— que la d'equilibrar i harmonitzar globalment les ajudes, però no les destinacions d'aquestes ajudes a través dels ens locals i comarcals, deixant —com he dit en aquest..., una mica abans— a aquests ens la possibilitat de decisió en què fan servir aquestes ajudes. No fer això ens pot dur cada vegada més a una centralització de les accions, que amb el temps pot produir un perillós dirigisme cultural. Nosaltres el creiem nefast, precisament, per a la pervivència de la nostra cultura. No perdem de vista que una cultura dirigida, de la qual el poble es desentengués cada vegada més, portaria a la mort d'aquesta cultura i m'atreveixo a dir a la mort de la identitat nacional, perquè entenc que la cultura d'un poble ha de ser viva i participativa per continuar representant l'essència d'aquest poble.

No voldria que se'm malintrepretés; no crec que aquest sigui ni de lluny el propòsit de la Conselleria; no crec que hagi passat pel cap de ningú el fet de voler dirigir la cultura catalana. Simplement anuncio que un excés de centralització de les accions culturals pot, a la llarga, arribar al vici del dirigisme per burocratització. És únicament amb el desig d'intentar evitar arribar a aquest punt que nosaltres apostem per una major descentralització de l'acció cultural a casa nostra, cosa que ara per ara no veiem reflectida en la configuració d'aquest Pressupost. Esperem i desitgem que algun dia la nostra tossuderia —com deia l'any passat el nostre digne oponent en defensar aquest punt de vista— serà compresa i serà plasmada en una viva realitat.

És, per tant, per mantenir aquest principi, senyor Colominas, que ens hem vist obligats a presentar a l'atenció de tots vostès aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. El Grup Socialista té presentades diverses esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula l'illustre Diputat senyor Sobrequès.

El Sr. SOBREQUÈS: Senyor President, senyores i senyors diputats, la meua intervenció utilitza com a pretext la defensa de les esmenes 379, 382, 383 i 384.

L'acció política de tota Administració pública, i de manera molt especial aquella que impulsí el Departament de Cultura del Govern català, ha de pretendre assolir almenys tres objectius: u, promoure i donar suport a les activitats creatives i de recerca tant individuals com col·lectives dels diversos sectors culturals; dos, bastir les infraestructures materials que permetin acollir les accions i manifestacions culturals en tots els àmbits, i tres, fer arribar a tots els sectors socials del país, a través d'allò que hom ha qualificat com a difusió cultural, les diverses manifestacions que genera el món de la cultura.

En síntesi, doncs, els diners públics destinats a la cultura han de contribuir a generar productes culturals per tal que aquests, a través de les infraestructures, arribin als ciutadans. Les prioritats pressupostàries, per tant, han de seguir, a criteri d'aquest Diputat, han de seguir aquest ordre esmentat. Sense una tasca de recerca de noves formes creatives, sense el foment de l'estudi en tots els àmbits culturals, les grans infraestructures serien només un escenari narcisista destinat a complaure la vista dels administradors i la difusió cultural esdevindria pura popularització estèril dels productes culturals.

Si els he de ser sincer els diré que en els darrers temps el Govern de la Generalitat —i no només el Govern de la Generalitat, sinó també altres administracions públiques, però avui toca

parlar del Govern de Catalunya— ha capgirat aquest ordre de prioritats del qual els parlo; s'han despès molts i molts recursos en tasques de popularització cultural, molts menys a crear infraestructures i poquíssims en activitats de suport a l'esforç creatiu individual i col·lectiu i a l'estudi i a la recerca en aquest camp cultural.

La Conselleria de Cultura del Govern català, i només d'aquesta Administració, sinó també moltes d'altres d'àmbit local i d'àmbit estatal, han esdevingut massa sovint —«han esdevingut»: plural— massa sovint només una poderosa màquina destinada, a través d'accions de difusió més o menys o brillants i sempre molt cares, a promoure la imatge i a fer propaganda de les institucions. Amb l'excusa de fer arribar la cultura a amplis sectors de la població —cosa, sense cap mena de dubte lloable— s'han malbaratat els escassos recursos de què hom disposa en accions d'imatge demagògiques, paternalistes i sovint bastant inútils.

Perquè m'entenguin: massa exposicions amb inauguracions sonades i amb catàlegs cars, tan bonics i de disseny correcte com estèrils, fugissers i que no contenen cap aportació científica nova; massa revistes de cultura de cost elevat, que gairebé ningú no llegeix i que semblen no tenir altre objectiu que difondre de manera egocèntrica i narcisista una i altra vegada els mateixos tòpics culturals del país i tenir contents els quatre que hi escriuen o que hi apareixen, tots ells —això sí— d'una ben provada fidelitat o alguns en via avançada de conversió; massa diners despesos en futilitats que queden a curtíssim termini bastant bé, però que no deixen res de perdurable; i en canvi, massa pocs diners destinats a promoure la creativitat en tots els àmbits, el literari, el cinematogràfic, el teatral, l'artístic, l'historiogràfic, l'etnogràfic, etcètera; massa pocs recursos per a la recerca, la ciència i l'estudi.

Mirín, ben recentment va tenir lloc a Barcelona el I Congrés Internacional d'Història Local de Catalunya, organitzat per la revista *L'Avenç* i patrocinat per la Diputació i per l'Ajuntament de Barcelona; s'hi aplegaren algun centenar d'estudiosos d'arreu de Catalunya que representaven altres tants centres de recerca que aconsegueixen una tasca científica d'un gran rigor, no solament en el camp de la història en totes les seves manifestacions i de l'arqueologia, sinó també en el de l'arxivística, la conservació del patrimoni cultural i encara en el camp de les ciències naturals. En conjunt —en conjunt—, aquests centres i les persones que hi treballen constitueixen una xarxa natural de primera importància en el terreny de l'alta producció cultural. No tenen, però, cap suport important; són considerats per l'Administració —o si volen per les administracions— i pel Pressupost que avui debatem com a quelcom poc menys que marginal, d'escàs relleu. El seu esforç científic no és amb prou feines reconegut.

Mentre que la Conselleria de Cultura —i no només la Conselleria de Cultura, però aquest és el tema d'avui— edita en edicions molt cares llibres i coses que són d'un interès perfectament indescriptible, per no dir d'una gran inutilitat, tots aquests centres d'alta cultura han de deixar inèdits una bona part dels seus estudis per manca de recursos per publicar revistes científiques o treballs monogràfics. Mentre sigui tan elevat encara el nombre de tesis doctorals sobre temes culturals referents a l'àmbit català —o a l'àmbit internacional, és igual— que, malgrat ser serioses i haver estat elaborades amb el rigor acadè-

mic exigible, resten inèdites per manca de recursos públics, aquest Diputat que els parla rebrà amb escàndol una bona part de les publicacions institucionals que troba diàriament a la seva bústia del Parlament. Té el mateix sentiment en assistir, quan no té més remei que fer-ho o quan es deixa seduir per la seva bella presentació, a la inauguració de tantes exposicions o a l'estrena d'algunes obres teatrals oficials absolutament lamentables o mancades d'interès. Sense creació, sense estudi seriós, sense treball científic, sense publicacions que acullin l'esforç innovador, la política cultural està destinada a promoure de manera reiterativa la més absoluta mediocritat.

Crec que ha arribat el moment en què les administracions —i avui parlem de la Conselleria de Cultura del Govern de Catalunya— capgirin l'ordre de prioritats al qual em referia en començar la meua intervenció. Com a qüestió prèvia cal, però, que els Pressupostos de la Generalitat dediquin a la política cultural més recursos dels que fins ara s'hi han destinat. I això amb un objectiu: evitar la fàcil derivació cap a aquella política cultural de foc d'encenalls que té com a únic mòbil les activitats esporàdiques, puntuals, conjunturals, immediatistes, que potser tenen una rendibilitat immediata, però que no queden, que no proporcionen noves condicions materials, espirituals, qualitatives a la vida cultural.

Els Pressupostos que avui debatem, només per les mancances que contenen en aquest aspecte, ja són mereixedors, a criteri del Grup polític que represento, de ser retornats al Govern per tal que hi faci modificacions essencials.

M'he referit, en segon lloc, a la necessitat de promoure una política de creació d'infraestructures, la qual cosa només és possible de fer a través de l'entesa i la cooperació entre les diverses administracions que intervenen en el món cultural. Malgrat que els Pressupostos que debatem tenen present aquest aspecte i mereixen, per consegüent, una valoració positiva acceptable, el Departament de Cultura hauria d'entendre que la lògica, correcta preeminència que pretén assolir en la direcció dels òrgans de gestió mixtos dels diversos organismes culturals hauria d'anar acompanyada de dotacions més generoses que no queden prou ben reflectides encara en aquests Pressupostos. Tot amb tot, i es digui allò que es digui en aquest aspecte, la llavor sembrada pel Pacte Cultural promogut anys enrere pel meu partit i per algun sector o persona del Govern de la Generalitat, que no voldria esmentar amb elogi per tal de no perjudicar, ha donat el seu fruit. El Pacte és, en aquest aspecte material, ben viu, la qual cosa permet rendibilitzar les actuacions institucionals. El darrer aspecte de tota política cultural —he dit— de tota política cultural coherent és aquell que fa referència a la promoció de la cultura.

Vostès, senyors del Govern, hi han dedicat molts recursos, però no ho han fet bé —com els he dit abans— i sobretot no ho han fet —i és una altra manera de no fer-ho bé— i ho han fet en greu detriment dels altres aspectes, el del foment de la creativitat i l'alta cultura i el de les infraestructures. Els Pressupostos ho reflecteixen de manera inequívoca. Per a vostès massa sovint «difusió i promoció cultural» són sinònims de «clientelisme» o de «propaganda». Es despenen els diners d'aquest capítol al servei d'una concepció cultural massa immediatista. En el número del mes de desembre de la revista *Catalunya Música*, revista musical catalana, el gran violinista Fèlix Ayo en referir-se a la manca de suport institucional que té la formació de músics, diu: «Ara, la qüestió política; no hi ha res a fer, perquè cap polí-

tic no està disposat a treballar perquè algú —no se sap qui— reculli al cap de deu anys els fruits.» Resumeix amb precisió l'eix central de la meua intervenció d'avui: «cal mirar el futur i donar suport a aquells que tenen a les seves mans la possibilitat d'ésser-ne els motors en el camp de la recerca, de l'estudi i de la creativitat culturals.» I per acabar ja, deixin-me assenyalar algunes mancances que bàsicament gairebé només en el camp al qual avui m'he referit de manera preferent trobo a faltar en els Pressupostos del Departament de Cultura per a l'any 1992. En fer-ho estic indicant també alguns d'aquells trets que, a criteri del meu Grup, constituïrien aspectes d'un programa de Govern alternatiu.

Aquest Pressupost: U. No fomenta prou el lliure desenvolupament de les capacitats creatives i expressives dels ciutadans i no impulsa la capacitat d'iniciativa d'aquests creadors.

Dos. No dona suport a les publicacions periòdiques de pensament i de cultura.

Tres. No ajuda de manera decidida a potenciar la tasca científica i acadèmica de l'Institut d'Estudis Catalans, malgrat que s'han produït avenços notables en aquest aspecte.

Quatre. No potencia la creació artística intel·lectual com a eix essencial per a la vertebració i la renovació del fet cultural català.

Cinc. No impulsa la renovació pedagògica de l'ensenyament musical.

Sis. No dona suport a la creació musical i a la recuperació del patrimoni musical, històric de Catalunya, a través de la potenciació del Centre de Documentació Musical de Catalunya, ja existent.

Set. No impulsa la creació d'una escola de cinema.

Vuit. No protegeix, conserva i restaura de manera decidida, de manera més massiva, el patrimoni artístic monumental, arqueològic i històric de Catalunya.

Nou. No dona suport, a través de borses i d'ajuts, als artistes joves, a la creació i al desenvolupament de l'activitat artística i cultural.

Deu. No impulsa de manera satisfactòria el desenvolupament i la promoció de les lletres catalanes ni incentiva la creació literària en llengua catalana.

Onze. No dona tampoc prou suport als centres d'estudi d'àmbit local, distribuïts arreu de Catalunya i als quals m'he referit abans.

Dotze. No millora i incrementa els ajuts a l'edició de llibres literaris i científics sobre temes culturals.

Tretze. No dona prou suport als diaris i periòdics escrits en llengua catalana, com han posat de relleu altres intervencions del meu Grup al llarg d'aquest debat pressupostari.

Catorze. No dona suport a la realització rigorosa d'un inventari del patrimoni cultural català.

Quinze. No impulsa l'elaboració d'un Pla de recerca arqueològica en col·laboració amb l'estament científic i amb l'estament universitari.

Setze. No impulsa la investigació científica i la recuperació de les formes de vida en el món rural i en el món urbà.

Disset. No contribueix a vigoritzar el Centre de Documentació i Recerca de la Cultura Tradicional i Popular.

Divuit. No ajuda a accelerar el programa d'ordenació, classificació i informatització del patrimoni documental arxivístic de Catalunya.

(*Se senten veus de «dinou».*) Tampoc, malgrat l'avenç, no destina els recursos suficients per convertir la Biblioteca Nacional de Catalunya en un centre modern a l'alçada de les necessitats del país.

(*Se senten veus de «vint».*) No hi ha 20, senyor Camps. (*Rialles.*)

Quant a la normalització lingüística, les mancances que aconsellen retornar el Pressupost al Govern fan referència als àmbits de l'educació: major suport als cursos de català per a tota la població i més recursos per al sistema d'ensenyament de català en els mitjans de comunicació —ens hi hem referit sovint al llarg d'aquest debat pressupostari, no cal insistir-hi— i a la normalització en l'àmbit socio-econòmic i socio-cultural; fomentar la normalització de l'ús del català en les activitats mercantils, publicitàries, culturals, associatives, esportives i de qualsevol altre tipus; com hauria, així mateix, de destinar recursos que fessin possible d'establir programes de cooperació cultural: edicions, teatre, cançó, literatura, recerca..., amb les comunitats autònomes dels Països Catalans i de l'Aragó.

I acabo. De raons serioses, doncs, per retornar aquests Pressupostos al Govern, en tot allò que fa referència a l'àmbit cultural, no en manquen, senyores i senyors diputats. Que els membres de la majoria així ho entenguin és, però, tota una altra qüestió.

Moltes gràcies, senyor President, senyories.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequès. Torn en contra. Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors diputats, he escoltat el contingut de les sis —em sembla que queden, esmenes, no? o cinc... (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Sis...

El Sr. COLOMINES: Sis...

El Sr. PRESIDENT: Són sis...

El Sr. COLOMINES: Si que comencem bé, si comencem rient...

El Sr. PRESIDENT: Sis, i li correspondrien quaranta-cinc minuts.

El Sr. COLOMINES: Molt bé. Seré més breu, senyor President. Bé, jo he escoltat el contingut d'aquestes sis esmenes a la totalitat, al Departament de Cultura, a la Institució de les Lletres Catalanes, al Museu de la Ciència i a l'Ens Autònom d'Organització d'Espectacles i Festes. Totes aquestes intervencions han tingut, en general, un caràcter eminentment polític, vostès ja se n'han adonat, cosa que celebro, cosa que celebro molt, però les intervencions tant del senyor Casanovas com la que acaba de fer ara el senyor Sobrequès, m'obliguen, abans de passar a coses més concretes, a improvisar uns mots sobre la cultura i sobre la política cultural, donat que ell sobre aquest terreny s'ha estès molt en l'inici de la seva intervenció. Em sembla que és millor improvisar, encara que no quedi prou rodó, senyor Sobrequès, perquè es mereix que la seva intervenció tingui una resposta.

No recordo quan va ser, perquè és clar, això no ho tenia preparat, però no fa massa dies —i vostè ho deu haver llegit—, perquè ho llegeix tot, fins i tot els Pressupostos, un professor de comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona parlava de la cultura i deia, més o menys, que —li dic que improviso, eh?— l'anomenat estat del benestar no sap què fer amb la cultura. Una mica m'ho ha suggerit la seva intervenció, això.

La cultura per a molts és una mena de pou residual, de peces rares, de peces perdudes, de monuments, d'arxius, de ruïnes, de museus, d'excavacions, etcètera, etcètera, de patrimoni, d'història, història... que simplement legitimen l'assignació d'uns pressupostos —mira si és senzill això. A mi em sembla que aquest professor, entre altres coses que després comentaré, deia que hi ha activitats, com la sanitat, per exemple, com l'ensenyament o com fer carreteres que mereixen —sense discussió— possibles grans inversions, perquè no són considerades culturals. Jo no hi estic d'acord amb la qüestió de l'ensenyament, però aquest professor recordo que ho deia, i això em va quedar molt gravat.

La gent pot viure sense cultura, la gent pot viure sense cultura, però no pot viure sense feina, no pot viure sense cotxe, no pot viure sense televisió o no pot viure sense vacances pagades, per exemple. I, analitzant això, aquest professor es preguntava què entén cada Estat per la política cultural, que és el que vostè m'ha suggerit; és a dir, com entén vostè la política cultural.

És evident que si les polítiques culturals, a més de ser uns camins —per a això que vostè ha dit— de la recerca interior —i això també ho ha dit el senyor Casanovas— humana cap al descobriment de la seva pròpia identitat, són un factor determinant de la identitat col·lectiva, les maneres d'entendre la cultura, la política cultural, podrien ser molt, molt diferents.

Sospito que Europa ho tindrà difícil si intenta una política cultural comuna; els patrimonis culturals europeus són ben diversos i han actuat i actuen com a elements identificadors dels pobles que integren aquesta Europa comunitària. Seria un error —em sembla— que Europa no intentés la salvaguarda d'aquests elements identificadors. I ara veuran perquè ho dic això. Som ara en aquest moment, un bon moment, per fer-ho abans que no creem el mite de la cultura europea. La veritat és que si contemplem els seus estats comunitaris la Il·líç no hauria de ser desaprovada. Per exemple, reconeixent que l'Estat espanyol ha fet un esforç molt notable, en aquest sentit, el mite Espanya, per exemple, pesa i dificulta, encara que estigui i vagi de baixa, donada l'evident frustració de la suposada identitat col·lectiva espanyola, com deia fa quatre dies l'actual Ministre de Cultura espanyol, no sé si per justificar la menor inversió en els pressupostos de cultura de l'Estat, que ens afecta —que ens afecta—, o bé dolent-se d'aquesta frustració que pot afectar, a la llarga, la remodelació o la desaparició del Ministeri de Cultura. I és que no hi pot haver, no hi pot haver un model de política cultural, per exemple, doncs, d'aquest tipus, espanyola; ha de ser molt pròpia de cada lloc. I que aquesta política cultural, en tot cas, no sigui l'addició de les cultures nacionals existents a l'Estat, entre elles la catalana. Creure en una política cultural espanyola és ancorar-se en un terreny molt fangós i, a més a més, és voler revivir una situació del tot depassada pel progrés i per la sensibilitat humana, que també progressa. (*Remor de veus.*) La cultura castellana és una gran —això ho dic jo, no ho diu vostè...

El Sr. PRESIDENT: Silenci...

El Sr. COLOMINES: ...la cultura —ara miraré a una altra banda— (*Rialles.*), la cultura castellana és una gran cultura, la cultura...

El Sr. PRESIDENT: La Presidència empara a més de la llibertat d'expressió, la llibertat de mirada... (*Rialles.*)

El Sr. COLOMINES: És clar... Oh, jo un dia li vaig haver de dir a la senyora Fabian —ara, ella ho recorda això, no?—, que em

mirava molt fixament i em va posar molt nerviós (*Rialles.*) Però, és clar, la mirada de la senyora Fabian o la mirada del senyor Sobrequés... (*Rialles.*)

Bé, doncs, tornem-hi. La cultura castellana és una gran cultura. Ara miraré el senyor Camps. (*Rialles.*) Bé, la cultura gallega també, i la basca, també, malgrat les seves dificultats i també ho és la catalana. I l'amalgama de cultures en castellà de la resta de l'Estat, doncs, també. Però —i ara no vull mirar ningú—, però la cultura espanyola no és res; no és res si no es conforma a ser la suma de les grans cultures nacionals existents. El Diputat que els parla, que sempre ha tingut i té un gran respecte per aquesta Cambra i per les senyores i els senyors diputats que integren els diferents grups parlamentaris, inclosos els del mateix Grup —ara que es fan llistes i tot això— (*rialles*), entén la cultura catalana com una manera de ser, d'identificació personal i col·lectiva. I sota aquest criteri ho entén i si s'equivoca, que el senyor President el corregeixi, que a través de les esmenes parcials i de la totalitat que s'han presentat en aquest Parlament, ningú no ha posat en dubte o en qüestió el sentit nacional de la política cultural que expressen aquests pressupostos de cultura.

I és aquí on volia arribar com a primera part. Hi pot haver criteris de gestió diferents lligats a interessos socials, a interessos econòmics, a interessos polítics, ideològics; però l'interès nacional que revelen aquests pressupostos que ara estem estudiant, almenys explícitament no he sentit que ningú, que ningú els posés en dubte. La veritat és que eliminada, eliminada aquesta qüestió prèvia, els Pressupostos de 1992 són uns pressupostos en els quals ens podem entretenir.

Un estudi acurat dels Pressupostos de 1992 fa l'efecte com si Catalunya hagués arribat a la cobertura de la seva indispensable infraestructura cultural, aquella infraestructura de què el senyor Sobrequés parlava; una infraestructura que s'ha fet en una dotzena d'anys a través de quatre equips de gestió distints, però amb una mateixa línia nacional de política cultural; una infraestructura que, assumida per la majoria de la gent, ve encara de més lluny en l'essencial; és el gran sentit de la continuïtat de l'acumulament tan propi dels catalans. Només com a simple memòria històrica, deixin-me dir, amb una cosa que molts dels que som aquí —a les catacombes aleshores era—, doncs, vam intervenir quan el Congrés de Cultura Catalana, l'any 1975, que no s'entretingué en qüestions de definicions ni en qüestions de detalls, sinó que s'entretingué a com assolir el protagonisme de la societat i com fer que aquesta societat, en el procés cultural de Catalunya, s'hi interessés i hi participés. I com fer propostes de gestió de la cultura per consolidar-la en uns moments que eren difícils per a la cultura nacional. I això és el que hi ha en aquesta línia d'argumentació política d'aquests Pressupostos. Jo penso que no és ni l'originalitat dels elements de la cultura el que caracteritza una cultura nacional, sinó originalitat en el seu procés històric, en la seva dinàmica interna, en la seva continuïtat i en la seva, sobretot, conceptualitat. Això es deia amb clariïtat.

Des de fa dotze anys la política cultural a Catalunya ha continuat seguint la línia de la coherent continuïtat i dels interessos de la nació catalana. Un estudi dels pressupostos de cultura de l'any 80 al 91 són molt alligonadors —els recomano que ho facin— molts dels quals vostès saben que he tingut l'honor de defensar. El gran pas dels Pressupostos d'aquest any,

majoritàriament coberta ja la infraestructura, és l'intent dinamitzador dels personatges i dels projectes culturals de Catalunya. Vegem com podem llegir això, llegim els Pressupostos, traduïm aquests Pressupostos en aquest concepte de dinamització; hi ha un fort increment en aquests pressupostos de les subvencions per al capítol 4, que són pagaments efectuats per la Generalitat i les seves entitats autònomes sobre..., sense cap mena de contrapartida, destinats a finançar operacions corrents, operacions d'organismes autònoms, administratius, siguin administratius, siguin comercials, siguin culturals, entitats territorials, empreses comercials, a institucions sense afany de lucre...

Bé, doncs, això, aquest increment d'aquestes subvencions al capítol 4, aquest any s'incrementen d'un 29% en relació amb el 1991. I això va destinat, doncs, a l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes, a les corporacions locals, a les institucions culturals, als casals, als ateneus, a les entitats territorials per a la promoció de la cultura, a la promoció del llibre, a la promoció del cinema, del teatre, del vídeo i a la normalització lingüística. També hi ha un increment d'una altra mena d'inversions que hi ha, que són les inversions en tercers i que hi ha un increment molt important del 35%: al Museu de la Ciència i de la Tècnica, a la Biblioteca Nacional de Catalunya, al Consorci del Museu d'Art de Catalunya i als arxius de Catalunya. En canvi, fixin-se com han baixat, com han baixat les inversions pròpies –han baixat d'un 4%– i que els capítols de personal i els de despeses de funcionament, etcètera, segueixen el que és normal en una cultura normal i dinamitzada com és Catalunya. El Capítol primer puja d'un 8%, més o menys, i el capítol segon, d'un 2%, més o menys. És a dir que la gran, la gran cosa és la inversió d'aquests dos capítols.

Dit això, és clar, hauria de dir unes paraules sobre algunes de les qüestions que s'han dit aquí. El senyor Riera s'ha excusat perquè s'ha vist obligat a marxar ara; és a dir, que entenc molt bé això i després, doncs, ja en parlarem amb ell, però com que ell n'ha parlat aquí, deixin-me dir-los que, a part de les rectificacions que ell ha fet sobre els Pressupostos de l'any passat, a part de la satisfacció per la col·laboració amb els ajuntaments sobre la política de subvencions, aquesta mena de malestar que ell deia, aquesta mena de falta de prioritització, aquesta mena de malestar pels diferents camins que hi puguin haver de subvencions, bé això és una qüestió que a mi em sembla que entra de ple dintre d'això que jo he dit, que aquest any hi ha aquesta intenció, precisament, de potenciar aquest camp.

Sobre la normalització lingüística, ell està d'acord amb la Direcció General de Política Lingüística, amb la normalització, cosa que ens satisfà. També he de dir, amb tota satisfacció, que cap any, cap any, cap any als Pressupostos s'ha presentat cap esmena a la totalitat a la Direcció General de Política Lingüística –una cosa que em penso que això és important; la gent entén que aquest és un tema en què hem d'anar molt junts–; em penso que el creixement de la quantitat que representa per al Consorci..., tothom, doncs, el veu –el Consorci per a la Normalització–, una cosa molt important, que 33, entre ajuntaments i alguna diputació, etcètera, es posin junts per promocionar la política lingüística; això és important.

La quantia? Home, en aquest moment estem en una situació de l'extensió de l'ús del català, que si això no ho fem entre tots plegats i des de les bases –diguem-ne–, això no servirà de res; és més important això que no pas qualsevol subvenció econò-

mica, tot i que la subvenció econòmica aquest any per a la Direcció General de Política Lingüística, doncs, bé, és una subvenció jo crec, jo crec que molt i molt important; en parlarem, en parlarem després; una subvenció que arriba fins a 1.916 milions, dels quals 1.156 van al Consorci –efectivament, com deia el senyor Ignasi Riera–; 100 milions van a les corporacions locals i 10 milions van per al foment de l'aranès; és a dir, amb 39 milions més que els de l'any passat.

El senyor Casanovas parlava de la necessitat d'una certa contenció. En aquest moment en què ens trobem, escolti, com més millor; com més puguem fomentar millor; com més puguem estimular millor, sempre i quan això sigui ben orientat. Penso que això s'estudia i es fa, no és dona perquè sí; però jo penso que estem en un moment en què necessitem aquesta dinamització de la societat.

L'increment demanat a les corporacions locals; home, escolti, miri, ja ha vist això del Consorci i, a més a més, a part d'això hi ha 100 milions a les corporacions locals. Però ell ens ha dit una cosa que... –i és molt important–; ell ha dit que ell tenia una altra visió de la política cultural; és tenir una altra visió política d'aquesta cultura, i això és molt natural; per això ell està en un grup determinat, que impulsa això, i per això nosaltres estem en aquest altre Grup.

Jo diria que la resposta global a tot això hauria de ser la següent: és evident que hi ha una decisió política clara, la de propiciar la dinamització cultural d'aquesta societat catalana a través de l'entramat associatiu, cultural de Catalunya i a través de l'esforç de la participació empresarial a través dels consorcis i de l'esponsorització que el Govern de Catalunya en aquest moment està duent a terme; és a dir, hi ha la voluntat política del Govern de prioritzar la concertació amb els sectors culturals, privats i públics en lloc d'incentivar les activitats pròpies. Però no és que renunciï a les activitats pròpies que li són pròpies i que han de ser per a elles, sinó que el que vol és estimular això. I no hi renuncia quan adopta altres conceptes d'inversió que també signifiquen inversió pròpia, però que estimula la inversió de tercers, que és, per exemple –un cas molt concret– el cas de l'autorització de l'endeutament del consorci del Museu d'Art de Catalunya, que obliga també a una inversió, i el Museu d'Art Contemporani, que han estat avalats per la Generalitat.

I les aportacions dels *sponsors*, per exemple, en tot el que és la remodelació de les basíliques de Sant Cugat –estic buscant el senyor Aymerich–, o bé la de Montserrat, o bé la de Vallbona de les Monges; tot això són aportacions que, a més a més, el Departament ha de completar.

Jo voldria remarcar dos aspectes rellevants d'aquests Pressupostos de 1992: primer, el de la cooperació amb les corporacions, com ja ha dit el senyor Riera, per subvenció directa o per consorcis, o per convenis; tot això 6.000 milions de pessetes. I les accions a l'àmbit de la catalanització; aquest és un tema molt important.

El senyor President em permetrà que parli una mica d'aquest tema i em servirà per anar acabant ja aquesta explicació. I després els diré què farem amb les esmenes a la totalitat. (*Rialles.*)

Fomentar l'oferta cultural en llengua catalana ha estat de veritat un gran esforç amb les actuacions en política lingüística, a la Direcció General, al Consorci per a la Normalització, que ja he esmentat, i al Consell Social de la Llengua; les grans novetats d'aquesta legislatura. O bé el foment del teatre, de la litera-

tura, del cinema, del vídeo, de la premsa, dels llibres, de música –en llengua catalana, és clar. Amb el foment de la cultura i de la història de Catalunya; això també és una altra innovació important. Tot això, a tot això es destinen, també, 6.000 milions de pessetes. A la Direcció General de Política Lingüística –ja els ho he dit, això–, 39 milions més que l'any passat, i aquests 1.916 milions no és una xifra menuda per a la llengua catalana, perquè és una inversió necessària en aquesta etapa de l'increment de l'ús.

Jo els puc assegurar –n'estic plenament segur– que aquesta fase d'ús serà una fase tremendament difícil, molt difícil. I no hi podem esmerçar poca cosa; hem de fer tots els possibles perquè això sigui i hem de mobilitzar com més gent millor perquè l'increment de l'ús del català sigui una realitat. Ho hem de fer tots, perquè la llengua és expressió de poder. Fixin-se que això sembla una frase molt bonica, però té un contingut polític molt fort. Gairebé totes les nacions-estat s'han expressat majorment i tossudament en la seva llengua pròpia. Fins i tot hi ha hagut estats que no han tingut llengua pròpia, que l'han manllevat i que després, fins i tot, han intentat imposar-la, tot i no ser pròpia. Una llengua que no és pròpia, també, quina força té, quan un Estat se la fa seva? Però jo penso que, sense arribar a aquestes qüestions –que ja són d'una política, doncs, d'alta volada–, fonamentalment, la llengua, per a mi és l'expressió viva d'una personalitat: de la nostra pròpia personalitat. És un gest, un gest psicològic, fisiològic, com vulguin dir-li, molt identificador. Molt identificador: des del timbre, des de la modulació, des de la riquesa o la pobresa del lèxic, i fins des de l'expressivitat personal que el seu ús comporta, resulta l'expressió més íntima i subtil de la nostra pròpia personalitat i dels nostres sentiments.

La llengua a Catalunya no tenia perquè restar al marge de tota aquesta qüestió, d'aquest fenomen col·lectiu. La llengua catalana ha estat expressió de poder durant molts anys i molts segles; ha estat expressió reivindicativa durant molt de temps. Ha estat sempre un signe d'identitat personal i col·lectiva i ha estat la generadora de la nostra consciència nacional. Va néixer com les que eren les llengües europees; va viure com van viure els comtats i els reialmes europeus, i durant segles es consolidà al si del poble, sense i amb independència de les vives lluites de classe que hi hagués, i de tota mena d'ideologies. La llengua catalana no es va alçar mai bel·licosa, i el que ara vol només és recuperar el seu poder i incrementar l'ús d'aquesta mateixa llengua.

Jo celebri molt que Iniciativa per Catalunya estigui d'acord amb la política de normalització del Departament de Cultura. Entenc que, a més a més, demani més recursos. Estic segur que el Director General, doncs, també els acceptaria, aquests recursos, però com els he dit abans, jo penso que el camí que cal buscar són noves fórmules de participació econòmica i social. Sóc del parer que es pot fer més amb el suport social que amb l'economia. El Consell Social de la Llengua i el Consorci per a la Normalització Lingüística poden estalviar molts i molts diners a la societat catalana que és, en definitiva, qui ho paga tot. I crec que aquests col·lectius han de jugar un gran paper en la normalització, com l'han jugat el Parlament de Catalunya, per exemple. Gràcies a la Direcció d'Estudis Parlamentaris del Servei de Documentació, Biblioteca i Arxiu del nostre Parlament, tots vostès rebran –d'aquí a uns quants dies– un recull de dades sobre la llengua, que s'han tramitat en aquest Ple i en la Comis-

sió de Política Cultural. Jo crec, vaja, estic segur que no hi ha cap altra Cambra com aquesta, que tingui una major dèria per la seva llengua pròpia. Tota aquesta inquietud justifica aquestes aportacions econòmiques a la Direcció General de Política Lingüística i a molts altres serveis per tal d'incrementar aquesta participació social.

Acabo ara, senyor President, només donant dues dades de reflexió de l'actual situació lingüística dintre d'aquest marc cultural dels Pressupostos del 1992. Vostès han rebut un llibre molt interessant de la Direcció General de Joventut que es diu *Enquesta de la joventut de Catalunya, 1990*. Vostès agafin el capítol que es diu «Els joves i la llengua», i analitzin-lo, aquest capítol. I és molt interessant veure com es comporten els joves de 15 a 21 anys, dels quals el 95% han declarat tenir un bon coneixement del català, encara que ells també han declarat que només el 60% usa habitualment aquesta llengua. És la primera vegada que es fa una enquesta en què l'ús no és possibilitat de parlar, sinó que és tant per cent de com es parla. Per tant, aquest és el problema, la situació és aquesta, la que cal afrontar. Aquest 35% és el que cal interessar, i els prego que considerin això i que donin el seu vot favorable, (*remor de veus*) evitant el retorn d'aquestes esmenes al Govern. Estic absolutament segur que la majoria de la Cambra ho farà i per això jo els demano a tots vostès que reconsiderin aquestes esmenes a la totalitat i veguin si poden retirar-les.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colomines.

(*L'I. Sr. Sobrequés demana per parlar.*) El senyor Sobrequés, per què demana la paraula?

El Sr. SOBREQUÉS: No s'espanti, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: No, no s'espanta, aquest President.

El Sr. SOBREQUÉS: ... que no parlaré de les males mirades que m'ha fet el senyor Colomines quan parlava de no se què de la cultura *española* i no sé què. Simplement és per anunciar-li la retirada de l'esmena 383.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. (*Remor de veus.*)

Passem al Departament de Sanitat i Seguretat Social... (*Pausa. Remor de veus.*) Sembla que hi ha desitjos de votar aquest Departament; doncs, no seran decebuts. En una sola votació votarem totes les esmenes a la totalitat, de retorn, d'aquest Departament de Cultura, inclòs Institució de les Lletres Catalanes, Museu..., no, el Museu de la Ciència ja no en té cap, i l'Organització d'Espectacles i Festes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'estat de despeses del Departament de Cultura.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'estat de despeses del Departament de Cultura ha quedat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Departament de Sanitat i Seguretat Social, esmena 386, del Grup Mixt. Sí? Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, defensaré la 386, la 390, i la 393.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, faré una defensa global de les tres esmenes que, d'una manera o d'una altra, aborden temes de sanitat, perquè estem convençuts que parlar de la Conselleria de Sanitat és parlar en bona mesura de l'Institut i del Servei Català. I això no és casualitat, ja que, del total del pressupost de la Conselleria —435.000 milions de pessetes—, 426 milions corresponen a transferència al Servei, a l'Institut i, per tant, necessàriament s'ha de parlar d'aquests dos Instituts i el Servei. Perquè, si no, no parlem de la Conselleria. De tota manera, crec que és important plantejar una idea, i és que aquest Parlament va aprovar una llei, va aprovar la Llei sobre els temes de sanitat, i és curiós que en aquesta Llei hi havia dues idees bàsiques que van ser aprovades amb molta claredat. Primer, el tema de les àrees bàsiques de salut i, per una altra part, el tema de la universalització de la sanitat a Catalunya. I el cert és que partides pressupostàries suficients per resoldre aquests temes no existeixen. I per tant, crec que en aquest pressupost el que es fa és vulnerar d'una manera clara un dels acords d'aquest mateix Parlament: que aprovem una llei; que diem que farem una sèrie de coses; i que el Govern, quan presenta el seu pressupost, el que fa és no plantejar amb claredat que amb aquests diners farà dos dels temes essencials que van ser aprovats en aquesta Llei. I és de recordar que el Partit dels Comunistes de Catalunya va votar en contra d'aquesta Llei, juntament amb altres grups parlamentaris d'aquesta Cambra.

Un altre tema important —que jo crec que és necessari seguir plantejant amb força—: el Govern de la Generalitat, si explicita amb més claredat, des del nostre punt de vista, una actitud de dretes, és precisament en sanitat i en ensenyament, perquè tant en una activitat com en l'altra hi ha una actitud de privatització brutal —brutal. I avui es pot plantejar amb claredat que el pressupost..., a Catalunya, els diners que vénen de Madrid a Catalunya, s'utilitzen per privatitzar la sanitat. I això està intervenint d'una forma molt clara en el conjunt de la societat catalana, sobretot tenint present que hi ha bosses importants que tenen dificultats greus per accedir a una salut en condicions.

Hi ha un altre tema que és important plantejar, i és la necessitat de renegociar les condicions en què van ser transferides les competències de l'INSALUD. Segurament, aquesta és una idea que molta gent planteja però a l'hora de la veritat no es fa; i després es té el recurs fàcil de dir que els problemes no estan resolts. Però la veritat és que el Govern de Convergència i Unió sembla que està ben situat en aquesta posició de dir que no té diners, però no planteja amb claredat que no fa el necessari per tenir aquests diners. I un altre problema és el que faria amb aquests diners. Però, és clar, si té més diners per privatitzar més la salut pública, doncs, com deia aquest company, *para ese viaje no necesitamos alforja*. Però el cert és això.

Hi ha un altre tema important —al qual ja he fet referència— però crec que és imprescindible tornar-ne a parlar, i és la XHUP. Aquest ja va ser un element important de discussió quan va aparèixer la Llei en aquest Parlament, però crec que és important tornar a dir amb molta claredat que si un govern explicita la seva voluntat de defensar els interessos de la majoria de la població, això s'explicita amb si defensa la sanitat pública

o no. I la tendència en aquest Pressupost és la consolidació i ampliació de la XHUP; no la d'invertir aquesta tendència per fer un procés d'incorporació a la xarxa pública. I no estem plantejant el blanc o el negre; estem plantejant en quina tendència treballa el Consell Executiu de la Generalitat: si treballa en la tendència de fer públic el que en aquest moment és privat o si la tendència és treballar en el que és en aquest moment públic perquè sigui privat.

I per últim, voldria plantejar una idea, que crec que és important per al coneixement dels senyors i senyores diputats però, fonamentalment, per als ciutadans de Catalunya. Els problemes de la sanitat, els problemes de l'ensenyament i molts de problemes que té la societat catalana solament podran ser resolts si és modificada la composició d'aquest Parlament. És necessària —és necessària— una nova concessió de les coses per fer pressupostos diferents, perquè hem discutit molt de pressupostos, i si el Govern segueix sent de Convergència i Unió seguirem discutint els mateixos pressupostos, i per tant, crec que és important transmetre al conjunt de la societat catalana si és necessari aturar el procés de privatització de la Seguretat Social, si és necessari aturar el procés de privatització de l'ensenyament, és necessari un canvi de Govern, és necessari un govern d'esqueres.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Esmena 387, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa té la paraula la il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Acumulària en aquest torn l'esmena a la totalitat al Departament de Sanitat, al Servei Català de la Salut, a l'ICS, i a l'Institut d'Estudis de la Salut.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

La Sra. FABIAN: Gràcies. Senyores, senyors diputats, cada vegada que analitzem els pressupostos del Departament de Sanitat hem de reflexionar —i ho fem en veu alta— sobre els diners que l'Estat espanyol dedica a la sanitat, des del nostre parer molt insuficients, i les dades de l'OCDE així ens ho corroboren quan ens diuen que Espanya és un dels països d'Europa amb una relació més baixa entre despesa sanitària i producte interior brut per habitant. Només tenim per sota Irlanda, Portugal i Grècia. I hem de reflexionar també sobre la forma en què condiciona les comunitats autònomes l'actual model de finançament. Hem de dir que a les comunitats autònomes amb un important àmbit de competències de protecció social transferides es produeix una distorsió greu motivada pel fet que l'Administració que gestiona les prestacions, la comunitat autònoma, no té cap instrument d'intervenció en la recaptació dels fons del seu finançament ni en l'ordre de prioritats de la despesa, que són marcades pels Pressupostos Generals de l'Estat.

Per tant, la dependència de les comunitats autònomes dels pressupostos globals del Ministerio de Sanidad és total. La tendència a elaborar pressupostos a la baixa, amb desviacions de la seva execució properes al 20%, la manca d'instruments àgils en l'actualització d'aquests pressupostos, són altres dels greus problemes d'aquest model de finançament. En aquest sector l'escassa despesa sanitària i un deficient sistema de finançament autonòmic ocasionen greus problemes de gestió. Any rere any hem de començar el debat dels Pressupostos amb aquest preàmbul, així com també, any rere any, quan el Conseller Trias pre-

senta l'avantprojecte als mitjans de comunicació, llegim les seves queixes cada vegada més dramàtiques i aquest any, fins i tot, dient que no està segur de poder complir els seus compromisos, però també queixes cada vegada més inútils.

Sort encara que cada any surt a aquesta tribuna l'illustre Diputat senyor Colomines i ens diu que tot va molt bé respecte a la sanitat del nostre país. Suposo que més que convèncer-nos a nosaltres el que vol i el que pretén és donar coratge al seu Conseller, que —com dèiem— cada any plora a Madrid, i aquest any, a més, sembla que aquestes hores està a Madrid, i cada any els seus gemecs són una mica més forts. Però cada any també els hem de dir que el seu Govern, el de Convergència i Unió, és corresponsable d'aquest finançament, perquè vostès signen els acords a Madrid. Aquest any, doncs, tot ha seguit el seu curs natural i també l'elaboració dels Pressupostos de l'any 92 ha seguit la mateixa línia utilitzant l'estratègia d'elaborar uns pressupostos insuficients i la tàctica de no complir-los. Agafem com a exemple del que acabem de dir el capítol 6 del Pressupost del 91: pressupost inicial que vam aprovar en aquesta Cambra, 11.889 milions de pessetes d'aquest capítol 6; pressupost modificat, 18.809 milions de pessetes; estat d'execució del pressupost el 30 de juny del 91, 1.497 milions. Només l'execució del pressupost de sanitat a 30 de juny, del capítol 6, era del 7,96%. La insuficiència del pressupost es fa crònica perquè s'elabora agafant com a punt de partida els inicials de l'any anterior i no la despesa real consolidada. Així, senyors i senyores diputats, no hi ha manera de discutir el veritable pressupost, i només per aquesta raó ja hauríem de fer, ja hauríem de demanar des d'aquesta tribuna el seu vot favorable de l'esmena de retorn d'aquest Departament, perquè el Parlament ha de discutir els pressupostos autèntics, no uns pressupostos maquillats —en paraules textuales del senyor Trias— l'any passat: el contrari és una befa a la democràcia, al Legislatiu i, per tant, a l'Estat de dret.

Així mateix, continuem amb el descontrol total de la despesa en les partides de més incidència, com ara els concerts amb laboratoris i radiologia i, sobretot, farmàcia. En els primers sis mesos del 91, existeix ja un desviament en despesa farmacèutica del 20-30%. D'altra banda, des de l'any 90 els pressupostos del Departament haurien d'haver estat afectats en positiu per la necessitat del desenvolupament de la Llei d'Ordenació Sanitària, però una cosa ha estat la lletra de la Llei i una altra de molt diferent la interpretació que ha donat el Govern de Convergència i Unió.

Per a l'any 91 el Grup d'Iniciativa per Catalunya demanava la dotació pressupostària necessària per dur a terme la universalització de l'assistència sanitària que vam pactar amb vostès quan aprovàrem la Llei d'Ordenació Sanitària. En lloc de fer aquesta previsió, el Govern ho ha resolt fent pagar els serveis a tot aquell ciutadà o ciutadana que no tingui cap tipus d'assegurança i cobri per sobre del salari mínim interprofessional. El senyor Conseller em deia l'altre dia, en resposta a una interpellació que li feia, que ell volia fer pagar els rics. Senyors i senyores diputades, els vull dir que el salari mínim interprofessional és de 56.000 pessetes; això, des del nostre posicionament, no és fer pagar els rics. Amb 56.000 pessetes, avui, es pot viure amb moltes dificultats.

Li dèiem també en aquesta interpellació que acabo de citar que el procés de reforma de l'assistència primària, que començà l'any 85, està cada cop més endarrerit, reflex que la minsa pre-

visió pressupostària d'inversions no s'acompleix any rere any, en la línia del Departament de fer servir la previsió d'inversió per cobrir dèficits d'altres partides, especialment, farmàcia.

El mateix cas tenim amb la xarxa d'assistència socio-sanitària, que, malgrat el reconeixement de la necessitat de 14.000 llits fins l'any 2000, per part del Departament de Benestar Social —són dades del Pla Integral de la Gent Gran—, la postura del Govern de Convergència i Unió és no construir cap residència d'avis ni cap centre socio-sanitari propis.

Pel que fa a la salut mental i bucodental, no s'ha donat cap pas en positiu, i del tema de la planificació familiar, llevat d'un decret amb bones intencions, no han anat més enllà. Les previsions del Departament en el Pressupost del 92 no canvien les línies seguides fins ara; en tot cas, encara es veuen agreujades, excepció feta d'un tímid intent en el capítol de concerts de concretar una quantitat finalista destinada a l'equiparació salarial dels treballadors i treballadores de la XHUP amb els treballadors de l'ICS, mandat de la Llei d'Ordenació Sanitària que també el nostre Grup d'Iniciativa per Catalunya va pactar en el moment d'aprovar la Llei. Així mateix es preveu un augment general del 7,03% que considerem insuficient per les següents raons: només cobrirà —i ben just— l'augment de l'increment del cost de la vida, per la qual cosa continuaran —continuarem— arrossegant els dèficits acumulats; no es preveu la incorporació dels nous beneficiaris a la universalització de l'assistència sanitària; s'agreujarà l'endarreriment de la reforma de l'assistència primària; s'agreujaran els dèficits d'infraestructura i descapitalització acumulada d'exercicis anteriors; un descens del 6% en la partida de pròtesi, que endarrerirà encara més l'abonament de les pròtesis als usuaris que han avançat els diners; manca de realisme total i absolut en la previsió de la despesa farmacèutica, que augmenta el descontrol de la despesa global; insuficiència greu en la partida d'inversions en què es proposen tres punts menys que l'any passat en el total, i escoltin bé: deu punts menys a l'atenció primària, sense cap referència a la xarxa socio-sanitària.

Qualifiquem, doncs, aquest Pressupost de clarament regressiu i que posa en evidència, un cop més, que es va agreujant la hipocresia del Govern de Convergència i Unió constatant les diferències entre allò que anuncia a la premsa utilitzant diners públics i el que realment està disposat a fer.

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya el pressupost del Departament de Sanitat hauria de contemplar un augment superior en la previsió d'inversions per tal de recuperar el deteriorament i la descapitalització dels edificis propis, complir el calendari de la reforma de l'assistència primària, dotar el programa «Vida als Anys» de les places socio-sanitàries necessàries, equilibrar territorialment l'oferta de serveis, i hauria de contemplar també una proposta realista de la despesa en les partides de farmàcia, pròtesis i desplaçaments, i la utilització de mètodes adequats de gestió i control de la despesa que fessin possible el compliment al cent per cent del pressupost d'inversions l'any 92 i el manteniment del crèdit aprovat l'any 91 i no disposat. Totes aquestes propostes haurien de fer possible que el Pressupost fos el que ha de ser: un instrument vàlid per dur a terme una política sanitària, universal, integrada, de qualitat i de finançament públic.

En tant que entenem que el Pressupost que estem discutint no compleix aquests objectius, presentem aquestes esmenes a la totalitat i els hi demanem el seu vot favorable.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian.

Esmenes socialistes a aquest Departament. Per a la seva defensa té la paraula el senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. És per defensar l'esmena 388, de retorn del pressupost del Departament de Sanitat. No els cansaré massa, però potser prèviament fer notar que el Conseller de Sanitat no és a la sala. Jo ara tinc un problema de saber a qui he de mirar; per tant, el que faré és mirar el doctor Colomines, que és qui ens sembla que ens respondrà, i que avui acumula intervencions.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Fabian ja ha dit que era a Madrid, el Conseller.

El Sr. FONT: És a Madrid. Entesos. Doncs, gràcies, senyor President. Diré, en primer lloc, que tots els pressupostos —i també el de Sanitat— tenen aspectes que són positius, i que aquest enguany també els té, però que potser no és tant la nostra responsabilitat la d'analitzar aquests aspectes, ja que el portaveu del Grup del Govern, doncs, probablement després, amb una intervenció, ens els mostrarà a bastament. La nostra obligació —crec jo— és més aviat de mirar de posar de manifest els aspectes polèmics, les contradiccions, les absències o els excessos del Pressupost. Hem presentat aquesta esmena a la totalitat amb uns motius bàsics, que els els relaciono ràpidament. En primer lloc, que es reproduïen les tendències tradicionals de despesa, com hem dit altres vegades, en els seus punts més conflictius. Per exemple, en matèria de personal —malgrat que aquest any hi ha un cert ajust—, en farmàcia, en subministraments, en acció concertada, en manteniment, etcètera, hem vist que hi ha unes sèries temporals que es reproduïen interanualment, i que també es reproduïen aquest any 92, i que hauríem volgut copsar una dinàmica d'ajustament, de millora dels estàndards, d'inflexió d'aquestes tendències, i que el Pressupost marca, essencialment, doncs, un règim de continuïtat i de consolidació d'aquest moviment, d'aquest camí que any rere any hem vist que s'anava produint en el terreny de la sanitat catalana.

De nou hem de dir, en segon lloc, un altre aspecte que ens preocupa —i que crec que també he sentit dir en alguna ocasió que preocupa el doctor Colomines—, que és l'absència o la inexistència de dades suficients per correlacionar de manera clara o significativa la despesa, el Pressupost, amb el que es fa, és a dir, amb les activitats generades, que és un requisit obligatori del pressupost per programes. Hem sentit recentment, a la Conselleria, en diferents presentacions fetes pressupost, parlar del *management by objectives*, és a dir, la determinació d'uns objectius i d'unes anualitats per arribar a aconseguir aquests objectius. Bé. Diem nosaltres que la necessària correlació entre les despeses i allò que es fa és una cosa que trobem a faltar. Falta un quadre de govern —en argot del ram sanitari—, en la línia que es ve produint en diferents departaments; fa falta innovar gestió, també en la línia que, d'alguna manera i de la mà del mateix Govern de la Generalitat, ha estat ensenyada o agitada en això que s'ha anomenat l'informe Abril, on es determinen tota una sèrie de requisits i de formes de gestió que es recomanen per imbuir la gestió en el món sanitari.

Consegüentment, no podem saber l'evolució d'allò que en diem l'«eficàcia», si les decisions pressupostàries són racionals o no ho són, i consegüentment, aquest és el segon motiu de preocupació pel qual pensem que valia la pena presentar l'es-

mena a la totalitat. El Pressupost d'enguany expressa una política de creixement relatiu que suposa un 15,9 d'increment en relació amb el 91, i, independentment de dir que aquest increment pot ser bo o dolent en relació amb una valoració que es faci de política general sobre contenció de despeses, hem de dir que, en principi, seria bo si el creixement respongués i s'apliqués fonamentalment a despesa productiva, és a dir, a fer coses. Però ens sembla a nosaltres, després de l'anàlisi que hem aplicat, que essencialment el Pressupost va destinat, com deia al començament, a la consolidació de la despesa fixa i de les tendències tradicionals de despesa. Per exemple, en béns i serveis hi ha un increment d'un 36,3, sense saber en aquests moments si realment hi ha una compensació, també, d'un 36,3% d'increment d'activitat, cosa que en aquests moments no podem saber i que a nosaltres ens preocupa. On va a parar, la despesa? És a dir, aquest increment que es pressuposta, on va a parar? Doncs, jo els ho diré: va, en primer lloc, a política de concertació. És a dir, a pagar concerts, i nosaltres hem de dir, en relació amb aquest tema, que estem d'acord amb la política del Departament, de concertar ens privats, ens municipals, i també els hospitals propis; és a dir, la política aquesta d'exigibilitat de rendiments i resultats a finals d'any, i en aquest sentit dir també que trobem una certa mancança en el sentit que hauríem volgut veure en el Pressupost d'enguany alguna empresa pública de les promeses; per exemple, alguna cosa que es digués «societat anònima pública de la Vall d'Hebron», o «de Bellvitge», cosa que és absent a excepció feta d'unes petites iniciatives preses en matèria de ressonàncies magnètiques i algun altre pressupost que ha aparegut enguany. Fa falta que allò que es diu que es farà en matèria d'innovació de gestió, s'apliqui i se'n vegi la traducció pressupostària. També en matèria de concertació donar alguna pista sobre alguns aspectes de poca claredat o de poca transparència. Només citaré la pista —cosa que s'hauria d'investigar i seguir acuradament— dels 7.021 milions destinats a serveis d'hemodiàlisi. La seva anàlisi en relació amb els serveis existents als hospitals públics, el motiu de la concertació d'aquests serveis i sobretot a qui es concerta. Aquí hi ha una via que, el dia que hi hagi el Conseller, li recomanarem que indagui, que estiri el fil. S'aplica a personal, la despesa, també. Aquest any hi ha un increment semblant a l'any 91, entorn de l'11 al 12%, i ens sembla a nosaltres que hem de dir, reiterar aquí que continuem dient que hi ha excés de personal als hospitals propis; hi ha un índex de personal per sobre de dos persones/llit, i que també el personal s'hauria de reordenar en benefici del creixement d'altres nivells d'atenció, com l'atenció primària. Per exemple, hi ha també 23.000 milions pressupostats per a concerts d'atenció primària, i pensem que potser ens els podríem estalviar —i també aquests increments de nòmina— si realment hi hagués una voluntat més clara de reordenar les plantilles, de reordenar la despesa de personal. Sabem que és difícil, hi ha unes resistències, però també sabem que és possible. Vegem, si no, allò fet en aquest terreny a l'IMAS —l'Institut Municipal d'Assistència Sanitària de Barcelona—, on, d'una plantilla funcional, gaudeixen ara d'una plantilla laboralitzada, amb tota una sèrie de beneficis, a través d'un camí que han fet que ens sembla prou encertat i que segurament seria reproducible a nivell de sistema sanitari a Catalunya.

Es gasta en subministraments l'increment; hem dit que hi ha un increment molt fort. Aquí podríem argumentar sobre els

preus dels subministraments, malgrat que se'ns dirà: «Escolti, és que ens veiem obligats a ajornar els pagaments i això té un cost financer», però segurament el cost financer no justifica xifres del 200 i del 250% per sobre del cost de mercat, i probablement aquí hi ha una gestió a fer, també, que ens inquieta. No veiem una anàlisi clara en el pressupost, i quant a inversions direm que, en els 21.000 milions que es pressuposten enguany subsisteix una lògica de no existència d'annualitats definides, que sens dubte deuen estar al cap d'algú, que és qui determina el Pressupost, però que no queden explicitades en el mateix Pressupost. Continuem a més de cinc punts de la relació 1/10 que hem dit altres vegades que és considera normal en la relació despesa corrent-despesa d'inversió, encara que hem millorat una mica, certament, hem pujat una dècima amb dos més que l'any passat, però continuem a més de cinc punts de l'òptim. Cal dir que en les xifres d'inversió cal posar un parèntesi, també, per al nivell —incert de vegades— de realització que plantegen.

I, finalment, dir una cosa respecte al Pressupost que ens han presentat, que és que no tenim la seguretat que el Pressupost d'enguany destini els fons necessaris als programes prioritaris i estratègics de la sanitat que considerem més importants o que aquest Parlament ha considerat més importants durant els quatre darrers anys.

No està clar que estiguin inclosos —o no suficientment. En primer lloc, i en la línia que ha explicat la Diputada Fabian, l'atenció primària —on estem encara al 29% de cobertura, segons dades del Departament, al 33—, que no resisteix cap anàlisi comparativa amb els nostres veïns valencians, posem per cas, i que és inexplicable que no hi hagi una voluntat de córrer més en aquest terreny, de normalitzar l'atenció primària pel gran impacte que té sobre el sistema sanitari.

En segon lloc, direm que un segon eix és l'atenció socio-sanitària, on hi un compromís del Parlament d'incrementar de 4.000 llits més el 90 i el 91, una nova moció que es va aprovar i que hauria de reflectir-se en aquest Pressupost del 92; és probable que hi sigui, nosaltres no ho hem trobat, perquè les despeses en atenció socio-sanitària incrementen un 9% i, per tant, no veiem on puguin estar aquests 4.000 llits més, però hi ha l'obligació política —perquè així s'ha aprovat per la Cambra— que això es faci, i consegüentment ens ha semblat que també aquí hi havia un interrogant, en aquest sector de futur tan important que és l'atenció socio-sanitària.

Finalment, com a tercer gran objectiu —que també tenim els nostres dubtes que estigui adequadament inclòs—, és la universalització, també comentada per la senyora Fabian, el 2,5 d'impacte en termes de despesa que suposa la universalització. Hi ha hagut un decret, a l'octubre, hi ha hagut un decret que nosaltres considerem relativament incert i evasiu; és a dir, no fa la identificació, per exemple, Document Nacional d'Identitat i beneficiari de la Seguretat Social, o similar, sinó que continua amb una sèrie de components, d'incerteses, que evadeix la resolució del problema. Suposem que aquest 2,5 d'impacte està en el 15,9 d'increment, però no és clar, tampoc, no ho sabem amb seguretat. Consegüentment, ens preocupa.

Hem de dir, per acabar, que segurament en el futur caldrà més fons en relació amb el PIB català, per a la Sanitat; és ben segur que això haurà de tendir a créixer a causa del creixement de les necessitats, i del creixement de les necessitats en matèria de serveis. També hem de dir que el Conseller disposa d'un

gran marge de maniobra, de molts fons —437.000 milions aquest any—, la qual cosa ens porta a la consideració que els problemes de gestió de la sanitat catalana —com ja hem dit algun altre cop— se situen fonamentalment en el cantó de l'ordenació de la despesa; també en el cantó del finançament, però fonamentalment en el de la despesa, no només a Catalunya, sinó en general, també a Espanya i a Europa. És un problema de control de despesa, de fer més eficient la despesa, i en aquest sentit hauríem volgut veure uns indicis clars de reordenació d'aquestes tendències de despesa en la línia que és exigible no només a Catalunya, sinó també a Espanya, en el conjunt europeu. És un pressupost gran, 437.000 milions, 15,9 d'increment, és una tercera part del Pressupost de la Generalitat i, per tant, com dèiem, suposa un gran marge de maniobra que amb una gestió decidida, amb una gestió agosarada, en la línia que se'ns està agitant dia sí i dia també respecte a la necessitat d'innovar formes de gestió, capacitat de gestió, en la línia aquesta que es deia, i que el Conseller no es cansa de predicar, i que està contingut en això que se n'ha dit, com dèiem, l'informe Abril, hauríem volgut veure una mica reflectits sobre aquest Pressupost aquests indicis que estàvem en la bona via.

Essent que els interrogants aquests subsisteixen, i que a nosaltres ens preocupen, per tot hem presentat l'esmena de retorn i demanem a la Cambra una votació favorable.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font.

De les esmenes 391 i 395, se'n fa càrrec el senyor Brunet. Té la paraula.

El Sr. BRUNET: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, breument els referiré els aspectes que motiven la petició de retorn del Servei Català de la Salut i l'Institut Català de la Salut —esmenes 392 i 395, senyor President. Intentaré fer-ho d'una manera breu i sobretot posant alguns indicadors per tal que el doctor Colomines i els diputats de la majoria i tots els diputats de la Cambra puguin seguir, conèixer una mica més amb detall la importància d'aquest Servei Català de la Salut que, sens dubte, és la primera empresa pública de Catalunya i primera empresa de Catalunya. Parlaré de quatre temes. El primer d'ells, faré un balanç del quadrienni que estem acabant; en segon lloc, faré una anàlisi breu d'algunes magnituds del Pressupost que considerem, o del Projecte de Pressupost que vostès ens proposen, senyors de la majoria; en tercer lloc, analitzaré breument el contingut sanitari del Pressupost i, finalment, explicaré amb brevetat i amb la generositat —ho espero— del senyor President els motius que motiven —valgui la redundància— el retorn, la petició de retorn, i els criteris que inspirarien o que inspiraran —si accepten la nostra petició— la redacció del nou Pressupost.

Balanç del quadrienni. El Pressupost global de la Generalitat, en el període 88-92 s'ha incrementat el 99%. El pressupost del conjunt Servei Català de la Salut-Institut Català de la Salut ha crescut el 89%; és a dir, deu punts menys. Això no obstant, si analitzem les despeses corrents del Servei Català de la Salut, globalment parlant, aquestes han crescut dos punts per sobre de les despeses corrents de la Generalitat, la qual cosa vol dir que, sumats els dos factors, ens trobem que hi ha hagut un creixement incontrolat de la despesa en el quadrienni per part de l'autoritat que ha dirigit el conjunt Servei Català de la Salut-Institut Català de la Salut.

Quins han estat els motors d'aquest creixement incontrolat de la despesa? Bàsicament dos, senyors de la majoria. El primer d'ells és l'apartat «béns i serveis» de l'Institut Català de la Salut, que ha crescut un 139%, més del doble, molt més del doble, i la partida de concerts ha crescut també per sobre del doble, un 118%. Aquestes han estat les locomotores d'aquest creixement incontrolat de la despesa, que ha fet que, si sumem el fet que les despeses de capital —si bé pressupostàriament eren de l'ordre del doble, com ha explicat la senyora Diputada Rosa Fabian— la realització pràctica d'aquestes han estat magnituds inferiors a la meitat, han fet que no s'hagi a penes invertit tal com s'havia proposat i s'havia aprovat per aquest Parlament.

Quines altres característiques han presidit els pressupostos durant quatre anys? Reiteradament s'ha infravalorat la partida de farmàcia. Vull citar les infravaloracions en el 89, 90, 91, 92 que són: menys 35%, respecte al tancament o projecte de tancament de l'any anterior, el 89; menys 17%, el 90; menys 18%, el 91 i menys —perdó!— un 12% al Pressupost d'aquest any.

Per tant, sempre, la farmàcia ha estat infravalorada. Si sumem que, també, durant tres anys d'aquest període, les quotes patronals han estat infravalorades, ha estat una manera d'encobrir un dèficit que s'ha produït durant tots els anys.

Un altre element ha estat que a la partida d'ingressos, sistemàticament, vostès han pressupostat per sobre les previsions de transferència per part de l'INSALUD, alegant sempre que era per preveure la participació en la liquidació dels pressupostos de l'INSALUD, cosa que fent una anàlisi comparativa s'ha vist que sempre aquesta previsió ha estat per sota de la previsió que vostès havien fet a la partida d'ingressos.

I, finalment, per no cansar en aquest apartat del balanç del quadrienni, sistemàticament —ja s'ha dit—, han realitzat menys de la meitat del que havien dit que invertirien.

Des d'un punt de vista sanitari, quin és el balanç que fem del quadrienni? Hi ha dos aspectes positius: el primer d'ells és que, encara que l'any 90 —és a dir, a final del mateix any— es va aprovar la Llei d'Ordenació Sanitària que establia el Servei Català de la Salut, això té globalment un aspecte positiu, si bé ja en el debat corresponent vam formular les nostres matisacions; el segon d'ells ha estat que s'ha consolidat la modernització dels hospitals i centres sanitaris depenents del món local català.

Per tant, podem afirmar que s'ha consolidat el bagatge, el capital de modernització d'uns serveis públics per part del sector públic local català, des de l'Ajuntament de Barcelona, passant per les diputacions, fins a anar a poblacions mitjanes com poden ser Olot, Palamós, Figueres, per posar uns exemples.

Això ha estat molt important i contrasta, lògicament, amb les mancances que trobem, des del punt de vista sanitari, del quadrienni: absència de pla de salut —acabem el quadrienni després d'una tercera legislatura de Govern de vostès i no hi ha un pla de salut—; no hi ha un protocol, un acord de col·laboració en l'exercici de les competències municipals en salut pública, que es podria manifestar amb un pla de sanitat ambiental i de salut pública; les urgències hospitalàries a l'hivern continuen col·lapsades i han incomplert, per exemple, la construcció d'uns centres extrahospitalaris d'urgències que estaven promesos en el programa electoral que vostès van presentar les darreres eleccions, l'any 88; la reforma de l'atenció primària ha estat ralentida, si no congelada; l'índex de cobertura dels nostres estudis

està a prop del 29% i la satisfacció dels usuaris, tant la via directa de les enquestes com la via indirecta de les llistes d'espera revelen que continua una insatisfacció dels usuaris dels serveis públics de salut.

Permetin-me ara passar al segon nivell d'anàlisi —breument— del Pressupost, del Projecte de Pressupost que vostès ens presenten. A l'estructura d'ingressos, aquest any hi ha una novetat. Com vostès saben, està finançada en un 1,26% per la venda de béns i serveis; en un 0,85% per transferència de la Diputació per finançar salut mental, de les diputacions catalanes; en un 96%, aproximadament, recursos de la Seguretat Social i l'any passat —i aquesta és la novetat que hi ha respecte a aquest any— no hi havia cap transferència dels fons propis de la Generalitat, aquest any n'hi ha una que puja 3.100 milions de pessetes que representen només el 0,71%. Aquesta és una novetat, petita, que cal significar respecte a l'any passat.

I, ja ho he insinuat abans, hi ha un increment de pressupost d'ingressos per sobre de les transferències que preveu l'INSALUD de l'ordre de 53.000 milions de pessetes. Un ordre de magnitud que supera la suma de diversos departaments del Govern de la Generalitat.

Si analitzem, passant a la part de despeses, el Servei Català de la Salut sense consolidar —ho analitzaré breument—, després l'Institut Català de la Salut i després, globalment, el conjunt o bloc Servei Català de la Salut-Institut Català.

Analitzant solament Servei Català de la Salut, té un creixement global de l'ordre del 13%. Què ha crescut i què proposen vostès que creixi per sobre d'aquest 13%?: la farmàcia creixerà en un 23% i els concerts hospitalaris en un 18%.

Què creixerà per sota? No ho diré tot. En diré uns quants exemples: el programa «Vida als Anys», per a l'atenció socio-sanitària bàsicament a la gent gran i malalties cròniques, creix per sota del 13%, el 9% només; els concerts en salut mental només creixen el 3,35%; i els desplaçaments, per posar un exemple, només el 4%, i les transferències corrents de l'Institut Català de la Salut, només un 8%.

Hi ha partides que disminueixen. Quines? Les pròtesis disminueixen un 6%; els programes sanitaris que el Departament de Sanitat ha de fer amb els altres departaments disminueixen un 63%. Senyors de la majoria, especialment, els experts sanitaris, 63%! La col·laboració del conjunt de departaments en matèries de Sanitat i les transferències de capital a l'Institut Català de la Salut disminueixen un 67,49%. I, finalment, hi ha unes partides que apareixen de nou, al Servei Català de la Salut, com és la d'inversions. Per primera vegada, a diferència del 91, el Servei Català de la Salut invertirà directament. Aquestes són unes breus consideracions de la despesa del Servei Català de la Salut.

Anem a analitzar breument les despeses de l'Institut Català de la Salut. Creixen, només, un 8,1%, sensiblement per sota del conjunt o del Servei Català de la Salut. En la primària creixen... l'activitat primària de l'Institut Català de la Salut només creix un 7,9 —inferior al creixement global de l'Institut—; l'especialitzada, un 9,2; l'administració general disminueix un 5,2, i les operacions de capital disminueixen un 36,03. Què vol dir, això? Vol dir que es produeix un procés de desinversió de l'Institut Català de la Salut i que vostès aposten per no modernitzar l'Institut Català de la Salut, abdiquen de modernitzar el sector sanitari que depèn directament del Govern de la Generalitat.

Tanmateix, vostès proclamen i mostren amb els números com l'atenció primària creix menys que l'assistència hospitalària. Un exemple manifest és que, per exemple, en la partida de béns i serveis, per part del que es preveu de creixement per part de la primària de l'Institut Català de la Salut és un 4,5%, inferior al dels hospitals, d'un 5,6%, i molt inferior al creixement dels béns i serveis d'administració i de control general de l'Institut Català de la Salut, que creix un 300,12%.

Per tant, veiem amb aquestes breus consideracions que globalment l'Institut Català de la Salut creix per sota i l'assistència primària per sota, dintre del mateix Institut.

Quin comportament global, per tant, té el conjunt Servei Català de la Salut-Institut Català de la Salut? Té una continuïtat respecte a l'any passat: la primària creix un 0,7% respecte al 15,1 que tenia l'any passat, el 91; l'especialitzada es manté al 15,11% i manté l'índex de creixement global del 15,12; l'administració disminueix el 8,3 i la formació personal el 16,14. Per tant, mantenen les tendències i significa que apareix una altra dada: una despesa «hospitalo-cèntrica» en el conjunt del sistema.

En el capítol 2, fent la consolidació d'allò que va dedicat a primària i allò que va dedicat a hospitals, la primària amb béns i serveis creix el 17% i hospitals, el 75,56%. Per tant, vol dir que continua havent-hi un model de desenvolupament «hospitalo-centrista».

Quant a increment d'operacions de capital global del conjunt, l'atenció primària creix un 6%; l'atenció hospitalària, el 22%, i l'administració i serveis generals, un 300,12%. Per tant, ens trobem abocats a considerar quines funcions sanitàries pot realitzar aquest bloc: Servei Català de la Salut.

A nivell d'atenció primària, lògicament no es pot fer l'avenç important que cal fer fins a arribar a un índex de cobertura total. Vostès parteixen d'un índex de cobertura a penes del 29% i pressuposen un índex de cobertura molt superior —ho manifesten en la memòria— a l'increment real de despeses i d'inversions per tal de dedicar a la primària, la qual cosa vol dir que pressupostàriament és impossible i pressupostàriament és el que compta perquè són els diners.

De la integració d'especialistes, ni en parlen, senyors de la majoria; de la partida de concerts que puja, de primària, 23.000 milions de pessetes, no en diuen la composició, a quan es destina el transport sanitari —és que està a dintre d'aquest conjunt—, a la rehabilitació, quina distribució territorial té? Per tant, no ho sabem, senyor Colomines, desitjo amb tot cor que la seva resposta pugui il·luminar aquest modest Diputat amb aquesta informació que no trobem en la memòria sobre el tema de primària.

«Vida als Anys», és a dir, atenció sòcio-sanitària: malalties terminals, gent gran; creix només el 9,3%; en la memòria hi dediquen exactament vuit línies, hi dediquen 7.000 milions de pessetes, com ha dit el senyor Font. Díficilment es podrà fer front, per exemple, a un gran dèficit que hi ha com és, en l'assistència psicogeriatrica, el tema de la demència senil; aquí hi ha un gran problema i lògicament, amb aquests increments no es pot fer front seriosament a l'esperança que tenen molts catalans que es troben o bé amb una malaltia terminal o bé són gent gran.

Quant a salut mental, breument, per recordar-los unes quantes pinzellades, creix només el 3,5% l'atenció, una atenció clarament deficitària. La diputació aporta un 5% d'increment —el

conjunt de les diputacions, dels seus pressupostos—, vostès rebaixen el programa de salut mental, i en la memòria hi dediquen exactament cinc línies, com a mínim, el que no arregla la pressupostació ho podria arreglar l'explicació, la memòria, l'explicació dels perquès.

En assistència hospitalària, que puja 138.000 milions de pessetes, no ens diuen la distribució d'aquests concerts ni territorialment ni per tipus de proveïdors, no ens expliquen com, ni perquè, ni quina anàlisi, quants beneficis pot aplicar als mateixos comparativament amb els hospitals propis de l'Institut Català de la Salut per saber si és la distribució òptima del conjunt de la despesa hospitalària.

I, finalment, senyor..., respecte a aquest tema, senyor Colomines, en la memòria hi ha un indicador, un objectiu que es diu: «Increment de l'activitat alternativa a l'hospitalització»; i és l'únic objectiu que no està quantificat. És un oblit del redactor o és que no ho saben o és que no ho havien decidit quan van entrar el Pressupost de la Generalitat?

Farmàcia: hi ha un descontrol de la factura farmacèutica. La desviació de l'any 90 va ser el 36%; el 91, amb dades seves, del 42%, i en el Pressupost que ens presenten a consideració, ja pressuposten 10.500 milions per sota la previsió de tancament de l'any 91.

Pla de Salut: ja he comentat que no n'hi havia. Continua no havent-n'hi aquest any. Pla de Sanitat Ambiental i Salut Pública, tampoc.

I, finalment, passo —amb la generositat del senyor President— a considerar les línies que inspirarien, i per les quals demanem el retorn del seu Projecte de Pressupost, el nou Projecte que s'hauria de presentar a aquesta Cambra.

La primera d'elles és, definitivament, fer un pacte amb les administracions públiques catalanes, bàsicament ajuntaments i Departament de Sanitat, també els consells comarcals, per tal de posar en marxa el govern del Servei Català de la Salut, a nivell central, a nivell territorial la..., si els ajuntaments —com he dit abans— han sigut capaços de modernitzar el sector públic local sanitari que constitueix l'autèntic capital que aquí a Catalunya tenim de maneres i sistemes de transformar i de modernitzar, i no necessitem informes Abril Martorell per fer-ho. Aquí tenim a casa nostra tradició per poder-ho fer, nosaltres ho fariem i ho posaríem en marxa immediatament.

Immediatament fariem el Pla de Salut i el Pla de Sanitat Ambiental amb la qual cosa totes les administracions en el territori col·laborarien en l'actuació sanitària en la línia aquesta marcada pel Pla.

Quant a l'atenció primària, acceleraríem, en la mesura del possible, l'extensió de la cobertura a tota la població i intentaríem l'any 92 complir el 25% del que queda per recórrer fins al total; universalitzaríem i després discutiríem quina manera o quina política tenim per obtenir un increment en la partida d'ingressos de la venda dels serveis que presten les administracions públiques, Institut Català de la Salut.

Quant al programa «Vida als Anys», fariem un esforç importantíssim d'avançar amb unes dues mil places pel que fa referència a «Vida als Anys» l'any 92. Negociaríem amb el conjunt de comunitats autònomes un increment dels ingressos dedicats a la Sanitat i un nou sistema de repartiment i, finalment lògicament, això s'hauria de fer a través d'instruments modernitzats que permetessin una gestió capaç de fer tot això, que no és difí-

cil. Això s'ha fet per part del sector públic local i consistiria –resumit, dit ràpidament– en endegar una política empresarial sanitària, tant pública com de col·laboració amb el sector privat, decidida, seriosa i sòlida, i col·laborar d'una manera clara amb aquelles iniciatives que entressin i fossin necessàries per resoldre els objectius que sortirien en el Pla de Salut i que assenyalarien els dèficits que es presentessin en les diverses comarques, sectors sanitaris, de Catalunya.

Finalment ja, senyor President, senyores i senyors diputats, aquests són els criteris que inspirarien –i creiem que vostès així ens donaran l'oportunitat de poder-ho fer– un pressupost alternatiu que canviés radicalment la marxa dels serveis de salut pública a Catalunya i que respongués a la gran esperança que constituïa, i que no ha estat aprofitada fins ara, la creació del Servei Català de la Salut.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Brunet. Torn en contra. El senyor Colomines té la paraula.

El Sr. COLOMINES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, abans de començar, encara que ja ha estat dit aquí, voldria tornar-ho a repetir, sobretot perquè quedés constància abans de la meua intervenció en el *Diari de Sessions*, que és que l'absència del Conseller de Sanitat es deu a la seva presència al Consell Interterritorial que s'està celebrant en aquest moment amb tots els consellers de les comunitats autònomes. És possible que arribi, potser, abans d'acabar aquesta intervenció, perquè tenia molt d'interès a fer-ho, però que quedi constància d'aquesta voluntat i de la justificació de la seva absència.

Els deia l'any passat que el panorama mundial de la sanitat no era gaire optimista i que requeria una reconversió basada en una política de contenció de costos, com aquí també s'està demanant, i de racionalització de la despesa. I els anunciava, l'any passat, que les senyores i els senyors diputats no havien de considerar el sector sanitari, només, únicament com un sector de despeses per lamentar-se'n sobretot, sinó que l'havien de considerar com un sector creador de riquesa. La vida, l'energia, l'ajuda al limitat, la qualitat del viure no tenen preu, i sobretot en segons quins moments.

Doncs bé, això que s'insinuava l'any passat i que a Catalunya i a l'àmbit sanitari ja n'havíem parlat tantes vegades, ara al món és en plena efervescència: sanitaris, economistes, empresaris, gestors, tècnics i polítics de la sanitat fan, i tornen a fer, reflexions col·lectives sobre aquestes qüestions. S'ha deixat, ja, una mica apartat l'àmbit estrictament econòmic. A vegades un àmbit estrictament econòmic que es contraposava profundament a l'àmbit social, i s'analitza ara la sanitat jo penso que més profundament, i es va, sobretot, a la recerca d'una sortida favorable a una situació de la qual ningú ni pretén, ni vol fer marxa enrere, però que cal dotar-la d'una concepció, d'una gestió i d'un finançament diferents.

Què és la sanitat vista des d'aquesta perspectiva actual i nova? És un sector i un factor de benestar. Això és el primer que hem d'entendre. Un factor que incrementa la capacitat del viure i, a més a més, incrementa la capacitat de treball dels ciutadans. És –i això potser sortirà molt prosaïc, però és així–, de veritat, una mena de fàbrica de salut. És la primera indústria del món; la que té més inversions a tot arreu; la que té més llocs de treball –d'aquí molts dels problemes que se'n deriven–, llocs de treballs cada cop més especialitzats –vol dir que es doblen mol-

tes vegades, perquè una persona no fa de tot, sinó que fa coses ja molt concretes–; i és la que genera més il·lusions i desitjos –el malalt quan es troba bé o quan surt d'aquella situació, doncs, té una altra manera de viure el món–; és la que genera, també, més capacitat tecnològica i experimental. I és, en definitiva, un dels factors fonamentals del món modern, que és capaç, fins i tot, de modificar sistemes del viure.

Aquests conceptes moderns van fer canviar, de mica en mica, els esquemes clàssics de la gestió sanitària. Per exemple, aquell duel que teníem amb el senyor Espasa, tan pronunciat, sobre el sector públic i el sector privat, això s'està acabant –aquí i a Ucraïna– (*remor de veus i rialles*) i s'ha anat substituint pels de la qualitat i pels de l'eficàcia vinguin d'on vinguin.

El concepte d'excés de la despesa, per exemple, s'ha anat substituint pel de la inversió suficient. I des de la fe cega en el sector públic, que està molt bé –que està molt bé–, però s'ha anat imposant la necessitat d'una real reconversió d'aquest sector i, a més a més, amb l'addició de tots els recursos possibles i disponibles. Aquests són els canvis fonamentals. El servei sanitari sempre és i serà una activitat social, tant si es fa des de l'angle privat com si es fa des de l'angle públic.

Aquest avenç s'ha produït perquè sanitaris de totes les condicions s'ho han proposat; però aquest avenç no troba –i això sí que és veritat– encara la seva solució financera, perquè aquesta solució passa per una correcta gestió i, sobretot, per una correcta acreditació d'aquesta gestió. Aquest concepte, avui dia, de tal com veiem la sanitat i amb la seva amplitud fa que el seu volum del seu finançament, realment, sigui terrible, molt gran. Però si aquest volum de finançament és avalat per una correcta acreditació que justifiqui aquest aval, es poden aconseguir fórmules de finançament diferents a les actuals. I és aquest el camí que s'està seguint, sobretot en relació a les fonts del finançament. Jo crec que vindrà un dia, per exemple, que les caixes, a més a més de subvencionar la retransmissió de partits de futbol per la televisió, doncs, finançaran programes sanitaris: això és el que han de fer. Aquests que costen tant, que els paguin. Aquesta és una manera de fer i aquesta és... Ara, és clar, això no es farà si no hi ha, realment, una acreditació de tota aquesta gestió que faci que a les caixes, per exemple, tinguin confiança a fer aquestes inversions. I d'això n'estem absolutament convençuts, que ha de ser d'aquesta manera i en això es treballa.

Hi ha quatre qüestions que jo voldria posar a la consideració de vostès ara. Primer, la gran importància de la Seguretat Social; això és evident en l'àmbit econòmic de tots els països. Segon, que el futur de la gestió dels centres sanitaris és amb la introducció de criteris rigorosament empresarials. Tercer, que la sortida és en el camí del necessari canvi de tot allò que no funcioni, lesioni qui lesioni; absolutament canvi d'allò que no funcioni, en el creixement i dins del creixement. I, quart, amb la necessària introducció dintre de la gestió sanitària del concepte de competitivitat de la competència, que només s'aconseguirà obrint les portes a totes les participacions.

Voldria recordar a aquesta Cambra les múltiples vegades que he hagut de defensar des d'aquesta tribuna conceptes com aquest de la gestió empresarial o de la bona gestió o dels gerents, o de la descentralització o de la desconcentració o del mal finançament que hem tingut, o de la mofa de les desviacions i dels crèdits suplementaris, que en parlarem ara, per l'es-

ment que ha fet de la farmàcia el representant d'Iniciativa per Catalunya i, també, de la defensa de la sanitat privada.

L'any passat es va introduir un nou element en els pressupostos de Cultura –perdò–, de Sanitat, i fou el de la creació del Servei Català de la Salut, com ha dit molt bé el senyor Brunet, creat per la Llei d'Ordenació Sanitària que va aconseguir un saludable consens en aquesta Cambra. Recordo que els vaig demanar confiança en el desplegament de la Llei d'Ordenació Sanitària i en la consolidació gradual del Servei Català de la Salut.

Els Pressupostos de 1992 són, encara malgrat tot, uns pressupostos de transició; són uns pressupostos a compte del que s'aprovi en el nou sistema de finançament, si és que s'aprova un nou sistema de finançament, i que és indispensable d'aconseguir.

Ja saben vostès que els problemes del finançament no són, només, pel model del finançament actual, sinó pel deute que signifiquen els desviaments pressupostaris i els crèdits suplementaris, molts d'ells provinents de farmàcia i d'altres prestacions d'aquest ordre.

L'any 1990 això va significar unes ampliacions de crèdits de 27.000 milions de pessetes, que encara no s'han cobrat; 1990. I els de 1991 se suposa que arribaran a uns 400... –perdó–, uns 40.000 milions de pessetes, que, sumats als 27.000 de l'any 90, ja fan 67.000 milions de pessetes. I això ho deuen; això ho deu al Ministeri de Sanitat i ho deu al Departament de Cultura, però de fet no ho deu al Departament de Cultura, de fet ho deu a les empreses, ho deu als proveïdors, ho deu a totes aquestes persones que han contribuït que la Sanitat pogués anar endavant.

Jo penso que només que les ampliacions de crèdit es cobressin en el mateix moment que es produeixen –com els cobra l'INSALUT–, la gravetat del finançament ho seria, però no ho seria tant.

Jo crec que és evident que cal una remodelació d'aquest model sanitari i en això radica aquest, doncs, tan comentat informe Abril, que ha estat –jo crec fora de Catalunya, més que no pas a Catalunya– un dels intents més seriosos que s'han fet per diagnosticar els problemes de la sanitat pública. I dic fora de Catalunya perquè des de Catalunya fa molts anys que es camina en aquest sentit i no només en teoria; ja la Llei d'Administració Institucional de la Sanitat i dels Serveis Socials ja anava en aquest sentit i la Llei d'Ordenació Sanitària, evidentment, va en aquest sentit i tota la filosofia del creixement del Servei Català de la Salut també va en aquest sentit.

Els pressupostos tenen com a principal objectiu, els de sanitat de 1992, consolidar tots els avenços aconseguits en exercicis anteriors; aquests exercicis es van encavallant els uns amb els altres; no es fa tot en un exercici: es projecta, es comença i després es va seguint. I sobretot en els dos temes més importants, que són el de la reforma de l'assistència primària i en el de l'hospitalària.

Aquests pressupostos són un pas més cap a una assignació de recursos més eficient en el marc del procés de desenvolupament del Servei Català de la Salut, i una assignació eficient dels recursos econòmics disponibles; els mateixos que tenim, però intentant donar-los una força més important. Jo els voldria, un moment només, enumerar –i això ho haig de llegir per força– el que significa l'augment d'alguns capítols del Departament de Sanitat. Que en capítol primer, per exemple, que hi ha la crea-

ció de 35 o 40 equips d'atenció primària i la potenciació dels existents, això puja una suma important perquè cada equip d'atenció primària que es crea representa un augment d'especialitats, de persones que hi intervenen: allò que jo he dit de les especialitzacions, i no a tot ús. Una persona que és de tot ús... No, les persones cada vegada són menys de tot ús; tenen una especialitat perquè les coses funcionin bé, i tot això representa una suma d'un fort increment en els programes sanitaris, en la «Vida als Anys», en les emergències mèdiques, en l'extracció i donació de sang..., que tot això formarà part i es desplegarà en els treballs que en resultaran de tot això, el Pla de Salut de Catalunya.

Els pressupostos del 92 han d'admetre la construcció de 48 centres d'atenció primària i la consolidació de la construcció –molts d'aquests ja començats– de molts hospitals que, amb les esmenes parcials, alguns de vostès demanaven, com l'hospital de Tremp, l'hospital de Blanes, el de Vilafranca del Penedès, l'hospital de traumatologia de la Vall d'Hebron, l'hospital Joan XXIII, el Germans Trias i Pujol, el materno-infantil de la Vall d'Hebron, etcètera.

El Servei Català de la Salut ha d'assolir una eficient gestió empresarial, hem dit. I ho ha de fer des de l'angle econòmic, des de l'angle del personal, des de l'angle de l'assistència a l'usuari –ara se'n vol dir, i jo penso que ha de ser així i no s'havia d'haver perdut, això, «del client»; no s'havia d'haver perdut, això–, de la utilització de tots els recursos, de la satisfacció objectiva que aquest client tingui dels serveis, encara que no mesuri ben bé el que s'hagi fet des d'un angle estrictament sanitari –no ho pot mesurar; només, en tot cas, pot mesurar a través de la traducció en la seva situació personal de com estava i de com està després–, i amb la competència d'un mercat planificat.

Ha de ser un servei planificat, senyora Fabian, i en això li donem la raó, el problema que hi havia de la planificació. El servei tal com funciona, essent com disposa de diners públics, no tenim cap inconvenient de dir que a través del Pla de Salut de Catalunya ha de ser un servei molt ben planificat; un pla de salut que ha de ser molt participatiu, amb mecanismes de planificació dinàmica i territorial.

No sé si tinc temps, però, per llegir-los una mica l'evolució pressupostària dels capítols 6 i 7. No ho farem. (*Remor de veus.*) Jo ara beuré tranquil un moment perquè els he dispensat de tota una rècula de coses, no? Però, és clar, no són vostès els que han d'escoltar, perquè a vostès ja els ho he explicat abans per demanar-los el vot. Això ho he d'explicar a l'oposició, i són ells els que han de dir si ho volen sentir o no ho volen sentir. Què els sembla? (*Remor de veus.*)

La senyora Fabian i també el senyor Font –no sé si ha estat el senyor Font o el senyor Brunet– han parlat que no s'havien complert els terminis de la reforma primària, i el senyor Brunet..., no: el senyor Font ho comparava amb la comunitat valenciana. Jo encara diria més, encara es podria comparar més, es podria comparar amb la comunitat andalusa. Aquests han anat molt de pressa; de veritat, sí, han anat molt de pressa; han tirat pel dret. Però, és clar, no funciona res, eh?, no funciona res. És a dir, aquí, jo penso que no hi ha altra solució que anar avançant en aquesta reforma en la mesura que tot conflueixi en la possibilitat que aquesta reforma, en la mesura que avança, sigui eficaç. I això només es pot fer a través d'anar cobrint tots els

sectors que no són fàcils: hi ha el sector de personal, hi ha el sector de la reconversió de les especialitats, hi ha el sector de la consolidació d'aquests equips, de la construcció de les àrees bàsiques de salut. Tot això no es fa de qualsevol manera; si es volgués fer per a la galeria no costaria massa; només seria una qüestió de fer obres. Però això s'ha d'emplenar de contingut i nosaltres no podem tirar més endavant del que tirem fins ara.

Voldria dir també sobre els crèdits ampliables de la farmàcia el que repeteixo cada any. Vostès ja saben que aquesta és, bé, doncs, una manera que té el Ministeri de Sanitat de pressupostar un capítol de farmàcia molt per sota —molt per sota— de les necessitats. A vegades hi ha hagut anys que l'han pressupostat per sota del que ha estat la desviació i de l'ampliació de crèdit de l'any anterior; per sota, sabent que això és una cosa que, per sota, és molt difícil que hi vagi.

Clar, nosaltres tenim d'això la part que ens correspon i que ens ve donada. L'ampliem sempre; sempre l'ampliem; l'ampliem a costa de treure-ho d'altres llocs que és possible de treure-ho; l'ampliem perquè realment fa vergonya, fa vergonya saber que es pressuposta una cosa sabent que aquella cosa no arribarà a poder-se complir. Però el greu de tot és que, malgrat que les ampliacions de crèdit de Madrid, doncs, són ja unes ampliacions de crèdit que ens repercuteixen en el 17 i tant per cent que ens correspon, aquestes no es cobren a l'acte com l'INSA-LUD. Ja els ho he dit abans. Les de l'any 90 encara no s'han cobrat.

És a dir, la qüestió de l'assignació de recursos a farmàcia, nosaltres fem un esforç per no fer-la a la que ens correspon per les assignacions que arriben, perquè es necessita molta cara per poder-ho mantenir a aquest nivell; però tampoc podem fer-les al que representa la veritat. No ho podem fer perquè llavors, doncs, hauríem de treure recursos d'una altra banda.

El senyor Font parlava del creixement de la despesa corrent; la despesa corrent té un creixement del 13%, però, bé, és el que dèiem abans: la reforma de l'assistència primària, doncs, demana això. Per exemple, jo m'he fet demanar una informació sobre això, no?: pressupostos destinats a personal; l'increment percentual dels pressupostos consolidats de l'ICS i del Servei Català de la Salut, pel que fa a les despeses de capítol 1, és del 13% en relació amb el 91. Aquest increment, fixi's el que ha d'absorbir: ha d'absorbir el creixement dels sous normal, que és l'acord del pacte del Govern i dels sindicats, que és el del 6,2%; ha de cobrir els endarreriments dels triennis i reconèixer el temps de serveis prestats, inclosos els interinatges i les substitucions; ha d'assumir l'increment de la despesa recurrent de les accions endegades a finals del 91 —a finals del 91—: el cas més clar és la necessitat de preveure les suficients dotacions pressupostàries per al funcionament dels equips d'atenció primària que han d'entrar en funcionament el desembre de 1991, i després han de prevenir una altra cosa, que hi ha molts llocs que no la paguen, que és la liquidació de les quotes de la Seguretat Social, que a Catalunya es paguen i es liquiden al dia —es paguen i es liquiden al dia. Això fa un import que, sumat, és aquest 13%; no és que hi hagi un augment de personal gratuït, sinó que és el que és.

També voldria dir-los en relació amb les inversions socials que se'ns demanaven i amb allò de la «Vida als Anys». Jo he sentit que el senyor Brunet parlava de 7.000 milions de pessetes; efectivament, hi ha 7.000 milions de pessetes; no són 7.000

milions, sinó que són 7.500 milions, però són per a hospitalització —són per a hospitalització—, però després hi ha les unitats funcionals, les UFIS, que això són 130 milions de pessetes, les UFIS integrades, les cures palliatives, el PADES, els hospitals de dia... Tot això fa una suma de 9.000 milions de pessetes —9.000 milions de pessetes. És clar, aleshores, en fi, vostè diu: «jo no ho veig en els Pressupostos»; bé, s'ha de buscar i es troba, i jo bé l'he trobat.

Acabo, senyor President, i torno a dir que som en un moment crucial per a la sanitat; un moment internacional que ens ve a donar la raó de tot el que hem anat predicant i hem anat fent des de fa molts anys; un moment internacional en què la despesa pública ha passat del 10% del PIB —fixin-s'hi— al 50% a la Comunitat Econòmica Europea —al 50% a la Comunitat Econòmica Europea. Aconseguir una encertada actuació en el sector públic és un dels reptes més exigents de totes les economies occidentals. Els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya i les seves entitats autònomes per al 92 assoleixen un total consolidat d'1 bilió 414.000 milions de pessetes, la qual cosa representa un increment de, més o menys, el 30% del que tenia l'any passat. Aquest és un esforç que vostès haurien de premiar, senyores i senyors diputats, retirant —com sempre els dic, els ho aconsello; abans he tingut la sort que el senyor Sobrequès me n'ha retirat una, a veure si ara en tinc més—, retirant les seves esmenes a la totalitat. Si no ho fan, ja saben el que els passarà. (*Remor de veus.*) I a mi em sabrà greu recomanar al Grup majoritari que els votin en contra.

Em sabrà greu per molts motius, per molts. Per l'afecte que els tinc: són molts anys de conviure aquí tots plegats; amb alguns hem conviscut, doncs, des de les catacumbes, ja ho he dit abans. Em sabrà greu perquè els finals de legislatura s'han de celebrar amb il·lusió i amb l'alegria malgrat tot: és un final de legislatura. Em sabrà greu perquè tots plegats tenim molt camí per córrer i perquè el món, mentre no canviï la nostra situació, continua essent nostre, i perquè gràcies a l'avenç i al progrés de la sanitat aconseguirem viure i qui sap si morir completament sans. (*Rialles.*)

Jo li ho desitjo, senyor President... (*Rialles.*) A vostè, no!

El Sr. PRESIDENT: Que tardi molt, eh?, que tardi molt.

El Sr. COLOMINES: I sobretot ho desitjo en aquesta meua última intervenció des d'aquesta tribuna, d'aquesta legislatura, és clar. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colomines. Votarem, en primer lloc, les esmenes a la totalitat, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 19 vots a favor, 57 en contra i 1 abstenció.

A continuació es vota l'estat de despeses del Departament de Sanitat i Seguretat Social, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'estat de despeses ha quedat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Passem al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Esmena 396, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

La Sra. FABIAN: Senyor President, les esmenes d'aquest Departament les donem per defensades.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queden defensades. Les del Grup Mixt, queden decaigudes. El Grup Socialista en té una colla; el senyor Esteve Tomàs té la paraula.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors diputats, per comunicar-los en primer lloc que agruparem..., agruparé l'esmena 398, 409, 410, 412, 414 i 416.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. En quedaran dues només, eh?

El Sr. TOMÀS: En quedaran...? Quantes en quedaran? Sí, dues.

El Sr. PRESIDENT: Dues, exactament... Tres!

El Sr. TOMÀS: Crec que hem d'agrair al doctor Colomines la bona estona que ens ha fet passar en un debat feixuc, com és el debat de Pressupostos, i en tot cas el que jo intentaré és mantenir la línia d'atenció, que sempre és bo mantenir-la en els debats, i dir-los que en Política Territorial estem en un debat a la totalitat des de fa molts anys i, especialment, en l'última Legislatura, que ha estat un debat –crec jo– molt fructífer, perquè han sortit les diferents posicions, moltes vegades hem estat en total acord en moltes matèries, hem fet molta legislació, s'han produït també esquerdes en el Departament, s'ha creat un altre departament a partir del Departament de Política Territorial...

Tot això vol dir que quan se'ns va encarregar de fer l'esmena a la totalitat aquest any vàrem pensar que havíem de tenir en compte, com a mínim, si els Pressupostos del darrer any, el darrer Pressupost d'aquesta Legislatura i, per tant, davant d'una contesa electoral d'aquí a pocs mesos, si responia al compliment de l'oferta feta per l'actual majoria al llarg d'aquests quatre anys, si s'havien assolit els compromisos adquirits en aquest Parlament, bé via lleis, bé via iniciatives, interpellacions, proposicions no de llei, etcètera; en una paraula, el balanç d'aquests quatre anys.

També en aquesta esmena a la totalitat havia de reflectir, o reflectir en els Pressupostos, si el Consell Executiu havia complert amb les funcions bàsiques que, al nostre entendre, té per damunt d'altres el Departament, que és la de planificació i la de programació territorial –és a dir, en la línia d'intentar reduir els desequilibris del país– i també, com a conseqüència, la promoció d'infraestructures necessàries per al desplegament socio-econòmic de Catalunya.

Un altre element, en aquest cas potser de menys importància a l'exterior, però molt important des del punt de vista del desplegament de polítiques territorials, és a dir si l'estructura interna del Departament és la més correcta, perquè és un departament que té una funció importantíssima, que és –com he dit abans– la d'invertir; és un departament inversor; continua disposant del 48%, em sembla, aquest any del capítol 6, per tant, està invertint el 50% dels recursos que inverteix el nostre Govern i, per tant, a partir d'aquí, de dir si els diners que hem esmerçat són els millors diners en carreteres o en obres hidràuliques i si tot això és cert. Perquè tenim la sensació que s'ha abusat una mica de la propaganda, en les darreres setmanes, de dir: «aquest any el Departament fa moltes coses». Nosaltres creiem que això no és ben bé així, dissortadament, quan si fem una lectura del mateix Departament veiem que els Pressupostos de la Generalitat han crescut aquest any un 17..., o els pressupostos del Departament, un 17%, que respecte a la Generalitat

també ha crescut un 16%; per tant, no hi ha un creixement diferencial i que la relació entre pressupost-departament pressupost-Generalitat era del 6.9 l'any passat i és el 6.9 aquest any.

Per tant, no hi ha una modificació percentual; hi haurà, lògicament, més recursos perquè la Generalitat té més recursos, però no hi ha un augment percentual. I també de l'anàlisi que fem, una anàlisi de primer impacte, és que les coses que nosaltres considerem importants a resoldre aquest any estan per sota d'aquest creixement; és a dir, Política Territorial només creix un 8%; Carreteres només creix un 14%; Ports i Costes un 6%; Obres Hidràuliques, molt important, un 12%; Arquitectura i Habitatge només un 10%, i el que potser creix molt és, precisament, el Gabinet del Conseller, que creix un 29%. Urbanisme: Urbanisme també creix una mica, perquè té una assignació per a la compra de solars. Bé, encara que això sembli una «tonteria» vol dir que l'atenció del Departament no ha anat dirigida al que nosaltres entenem que havia d'haver-se incrementat de forma més important.

A partir d'aquí, dir-los que nosaltres, des del 88 fins ara, creiem que el Departament havia de complir vuit blocs més importants: el sanejament –estic parlant de temes que a la millor aquest any ja no hi són, però com que parlem d'un balanç jo sí que en vull fer una petita referència–; el sanejament –el tractament dels residus industrials–; altres polítiques mediambientals –com era tot el tema del PEIN, del litoral–; el desplegament del Pla Territorial de Catalunya; tot el tema de l'aigua –és a dir, les aigües potables, portar-les a tot el país, la qualitat d'aquestes aigües potables, la realització d'obres per a les infraestructures, etcètera–; les polítiques d'habitatge –habitatges assequibles a rendes mitjanes o baixes, dotació de sòl per edificar-los, rehabilitació d'habitatges especialment de cascs antics, rehabilitació d'habitatges rurals, etcètera–; política de carreteres –en aquests quatre anys, al nostre entendre, s'haurien hagut de culminar els grans eixos dissenyats l'any 80, portar en marxa nous eixos, la millora de la xarxa bàsica present, la millora de la senyalització i de la seguretat vial–; el setè gran bloc és el bloc de política de transport –aquest és un dels blocs més importants, especialment els Ferrocarrils de la Generalitat, el tema de les mercaderies i el tema de les infraestructures en el transport–, i finalment la dotació necessària per cobrir els serveis mínims socials, que és allò que fa possible –mínim, mínim– la igualtat de tots els ciutadans davant un servei com pugui ser rebre, tenir l'aixeta a casa, tenir aigua potable, tenir telèfon...

A partir d'aquí, dir-li que el Departament –jo no sé com expressar-ho– o bé l'han cessat, o l'han dimitit, o l'han desheretat, però el sanejament no ha estat, precisament, un dels encerts de la Direcció General..., ai!, del Departament de Política Territorial en el decurs del 88-92. I dic això perquè tots saben que hi ha hagut molts recursos; es va establir, fruit d'un acord, un cànon, per tant vol dir que el Departament ha fruit d'uns ingressos directes per a una despesa molt concreta, que no ha sabut esmerçar en aquests quatre anys, i dic que no ha sabut esmerçar perquè el nou Departament, amb el nou Conseller, i no tinc ànims de fer una comparació, sí que en la Comissió va venir fa uns dos mesos i va dir que ell en quatre anys es veia en condicions de sanejar gairebé en el seu 85% totes les aigües brutes de tots els rius del nostre país. Per tant, entenem que si des del mateix Consell Executiu això s'està mencionant, i entenem que això no s'havia fet abans, vol dir que aquí hi ha hagut un cert

fracàs o un fracàs important de la gestió del Departament de Política Territorial.

Evidentment, en el tema de residus tots sabem tot el que va passar, la necessitat de fer una nova llei, crec que en aquest cas no s'ha fet gaire cosa —en parlarem després o demà quan tractem el Departament de Medi Ambient—, però dir-los que ni ara ni abans aquest tema s'ha afrontat amb la força, amb la fermesa que calia ni tenint en compte el recolzament i el suport que el Govern tenia des de tots els grups parlamentaris, de tots els grups polítics.

Un dels altres temes que consta en el balanç, i molt negatiu, ha estat el desplegament del PEIN; el PEIN, vostès saben —s'ha dit moltes vegades, no costa res tornar-ho repetir— que neix de la Llei 12/85, dels Espais Naturals, aprovada per aquest Parlament, la qual obliga el Govern a elaborar un pla d'espais d'interès natural; aquest és un dels grans incompliments. I aquest és un pla que forma part d'aquestes dues vessants, d'atenció al medi ambient, d'atenció i de protecció a uns espais del país, i, per l'altra banda, de la planificació i programació que ha de portar endavant un departament com el que presideix el senyor Molins en aquest moment. Aquest Pla que s'havia d'aprovar fa temps no s'ha aprovat però, a més a més, hi ha un incompliment gros, perquè del debat de política territorial, que ha estat un dels molts debats que hem fet l'any 90, exactament el 12 de juny, aquest Parlament, tots, des del primer banc a l'últim va decidir que s'havia d'aprovar immediatament. És clar, d'aquest debat a avui han tornat a passar divuit mesos i el Pla d'Espais Naturals no està aprovat. Se'n parlarà segurament demà, quan parlem del tema de medi ambient, però sí que hi ha una gran responsabilitat, al nostre entendre, del Departament de Política Territorial en no haver accelerat, en no haver portat l'aprovació aquí en el Parlament d'un dels instruments més bàsics per dur el reequilibri dels nostres municipis, molt especialment de les àrees menys urbanes del país.

Ara sí que entrem, ja, en el que nosaltres considerem que és la matèria que pertoca al Departament actual, que és el Pla Territorial. Aquí jo podria començar explicant-los un conte. «Una vegada hi havia un rei que va dir, fa deu anys: "Escolti, ens cal una eina que planifiqui el país, que el reequilibri, a partir de la qual aconseguim reduir les diferències d'una banda a l'altra, que ens permeti, a partir d'aquest Pla, acoblar tota la legislació del país, que a partir d'aquest Pla puguem fer les lleis d'ordenació del territori, etcètera".» Vostès saben que s'han aprovat moltíssimes, moltíssimes mocions, interpellacions, resolucions, iniciatives, sempre favorables: sempre s'ha d'aprovar aquest Pla Territorial de forma immediata. Però el que ens sap més greu és que també en el debat de política territorial, després que s'haguessin fet manifestacions en aquest sentit per part del Govern i per part de diputats del Grup de la majoria, en el de l'any passat va dir: «escolti, aquest Pla no pot passar de deixar d'ésser aprovat abans del desembre de l'any 90». Una vegada més un incompliment; i si és un incompliment, al nostre entendre, és un fracàs, que és que el Pla Territorial no s'ha aprovat. Però si aquest Pla Territorial no és que ens hagi costat..., no ha estat un regal de cap organisme internacional, ningú ens ha regalat els recursos per fer el Pla Territorial! Crec —els meus números—, ...vol dir que portem gastats sobre uns 800 milions de pessetes només en aquest Pla Territorial sense que en tinguem coneixement —sense que en tinguem coneixement.

Però és més, és més: segurament és que les conclusions d'aquest Pla Territorial, com que es treballa amb uns paràmetres i amb unes dades que són o que es tornen obsoletes amb una certa velocitat, aquest Pla Territorial no el tindrem mai, i si en disposem alguna vegada, ja no servirà. Perquè recorde, senyores i senyors diputats, que es va dir —i està a la Llei— que totes les lleis, tots els plans, tota la legislació d'aquest Parlament s'haurà d'adequar a allò que diu el Pla Territorial; i per tant és un dels plans, és una de les creus que té clavada aquest Consell Executiu, perquè si no resol aquest Pla té un incompliment permanent —permanent— a resoldre, i que aquest incompliment l'ha de portar, lògicament, a situacions difícils de resoldre en el moment que a la millor aquest Pla es porti a aquest Parlament.

Del tema de l'aigua ja en parlarà, també, possiblement, la meua companya Rosa Martí i molt extensament, però només dir-los dues pinzellades, que també formen part d'aquesta esquinçada que no entenem gaire des del nostre Grup Parlamentari, que és com, després d'haver defensat durant molts anys el cicle complet de l'aigua, resulta que no tan sols se separa el que són aigües netes d'aigües brutes —per tant, trenquem el cicle—, sinó que, a més, una part dintre, diguem-ne, de les aigües netes, una part va a Medi Ambient i l'altra part continua estant en mans del Departament de Política Territorial, i creiem que això no és bo per al país, ni és bo per al Departament. O bé està en una banda —perquè tot això és el mateix Govern, per tant, no hi ha diferències des del nostre punt de vista—, o està en un departament o està en un altre i encara, doncs, hi han restes de competències d'aigües que estan en altres departaments, cosa que vol dir que això encara continua estant molt complicat.

Però, escolti, si visiblement s'ha trencat el cicle, si hem trencat..., per exemple, l'adequació de l'aigua depèn d'un departament, el subministrament de l'aigua depèn d'un altre departament, la qualitat o l'acidesa de l'aigua depèn d'un altre departament. Això significa, senyores i senyors diputats, que no hi ha hagut una visió, no hi ha hagut una atenció, no hi ha hagut una percepció del problema i que només ens hem quedat amb aspectes molt teòrics quan parlàvem que l'aigua era un tot, que calia tractar-la des de la perspectiva de la seva globalitat.

Vull entrar ara, també de manera molt ràpida, en el tema de la política d'habitatges. Vostès saben, senyores i senyors diputats, que hi ha hagut una caiguda enorme en la construcció dels habitatges construïts, molt gran. Que aquesta caiguda, en altres comunitats autònomes —el meu amic i company senyor Joan Oliart en parlarà més tard— ha estat en part paliada o s'ha intentat disminuir els efectes a través de l'actuació de les comunitats autònomes. I vostès saben, dissortadament, perquè s'ha dit moltes vegades, per tant no descobreixo res, que la comunitat autònoma que menys ha intervingut fins ara —fins ara— en matèria d'habitatge és la nostra, dissortadament. De tal manera que, de promoció pública —i dic una dada, perquè crec que després podem empalmar, una altra vegada—, en el darrer any només es faran 645 habitatges o que l'any 89 només es van començar i s'han acabat 215 habitatges. És a dir, xifres molt petites i molt ridícules pel que són les demandes i necessitats del nostre país.

Però també això, a més a més, ve acompanyat que no s'ha dotat de diners per comprar sòl —ja sabem que hi ha dificultats, el preu del sòl—, però no s'ha dotat de diners i, al nostre entendre, en els pressupostos d'aquest any tampoc hi ha els recursos suficients per afrontar aquesta demanda de compra de sòl. Són

molt pocs milers de pessetes, o milions de pessetes, destinats a aquesta matèria, la qual cosa ens fa veure que serà difícil que la promesa electoral feta des de les files de l'actual Consell Executiu en matèria d'habitatge es pugui portar endavant en el supòsit que aquesta responsabilitat torni a recaure en la mateixa formació política els anys de futur. També d'això en parlarem de manera més concreta, perquè mereix l'atenció, és un tema molt important, el tema de l'habitatge és un dels problemes més importants que té plantejat el país, i que s'ha de resoldre, i que mereix un tractament específic que jo no puc fer ara, entre altres raons, perquè és una matèria que està portant el senyor Oliart des de fa molts anys i molt encertadament.

Però ara parlem d'un dels altres eixos, que és el de carreteres. Jo vaig dir aquí, amb motiu de no sé quin debat, que el Departament de Política Territorial es va adormir en aquest projecte. És a dir, si l'any 82 es van invertir o pressupostar 8.000 milions de pessetes; que l'any 83 són 11.000, que el 84 són 9.700, 10.000, 12.000, 12.000, l'any 88, 13.000... I a partir del 89, és quan hi ha una recuperació en la inversió de les carreteres, amb 19.000 milions, i de ple el 90, 91 i 92 amb 27, 33, 38.000. És a dir, sí que hi ha un esforç, en aquests darrers temps, en matèria de carreteres, però és un esforç que és un esforç insuficient —al nostre entendre—; que és insuficient, i que bona part de les carreteres pressupostades en aquest capítol durant els darrers anys són carreteres que van vinculades a projectes vinculats amb el tema olímpic, cosa que a nosaltres ens alegra moltíssim, i que hi estem molt d'acord, però que, com a conseqüència del retardament d'anys anteriors i de la política —aquí s'ha dit, i no cal...— dels anys 80, 81, 82, de l'esquixada, és a dir, d'anar fent carreteres aquí i allà sense cap tipus de planificació, ens trobem que la infraestructura de carreteres és insuficient i no és bona.

Prova d'això —i que no estan acabats—, l'eix de l'Ebre, començat l'any 80; la Nacional 152, que era el paradigma del senyor Culler. L'any 83, jo recordo que la premsa deia: «En mitja hora anirem d'aquí a allà», «En mitja hora de Vic a Barcelona»... Escolti, la carretera 152 no està acabada, no està acabada; s'hi està avançant, és clar, són molts anys, són recursos, però no està acabada, i portem dotze anys fent-la. Sincerament, no és cap mèrit, ara, acabar-la. Aquesta és una carretera que s'hauria hagut d'acabar ja fa anys, fa anys.

De l'eix del Llobregat s'han acabat les variants; no entraré en la qualitat de l'obra, o els impactes mediambientals, però jo ja començo a sentir —comencem a sentir en el nostre Grup— que és una carretera que ja comença a tenir problemes pel trànsit que ha d'aguantar, i vol dir que en el futur, no sé si el disseny que es va fer, si es va fer, era l'encertat en els anys vuitanta i no sabem..., i no veiem en el pressupost actual les modificacions de millora d'aquest eix.

Però si tenim una «joia de la corona», que se'n diu, és l'eix transversal. I crec que l'eix transversal, l'eix transversal —aquest matí n'hem estat parlant amb un il·lustre diputat del Grup de la majoria— és un paradigma de com ha anat la política de carreteres des del Govern de la Generalitat, que ha estat un vertader instrument de propaganda política; carretera que «ara comencem, ara no comencem; que ara fem, que ara no fem, que començarem d'aquí a sis mesos»; i d'aquí a sis mesos: «la començarem d'aquí a sis mesos més tard», que si ara surt un anunci a la premsa, que «la començarem en tal data»; que al

cap d'uns mesos surt un altre anunci a la premsa, que «la tornarem a recomençar d'aquí a sis mesos més tard perquè hi ha hagut algunes dificultats». I l'eix transversal —que jo recordo, i crec que ho recordarem tots, perquè ha sortit moltes vegades— era la bandera, la bandera del President actual de la Generalitat, quan va ser investit l'any 80, va dir: «Escolti, aquesta carretera serà l'emblema del meu Govern; és la mostra de què és el que som capaços de fer des de Catalunya; serà la mostra inequívoca que l'autonomia és realment bona i positiva per al país.» Al país no se li pot dir amb paraules que «és bona», sinó amb fets, amb fets, senyores i senyors diputats! I, és clar, amb fets, no se n'ha fet ni un, d'eix transversal.

Però, a més a més, el llenguatge. Jo he agafat una part de la meua documentació i, com que crec que tinc temps, només faré un petit exercici de veure —i que vostès se n'adonin— aquest joc electoral, polític, de retardament de carreteres, i com ha acabat el tema de l'eix transversal. Per exemple, un mitjà de comunicació, el 18 del X del 88, no diré el nom, però si ho volen, els puc, després, dir quin és el mitjà de comunicació; són diaris tots ells molt seriosos: «s'està dissenyant una autovia lliure de peatge» —una autovia—, «que costarà, que començarà l'any 90 i que acabarà l'any 92» —això ho diu el Departament—; i que «el MOPU» —l'aleshores MOPU, *La Vanguardia*, 18 del X del 88, senyor Conseller, ve en aquest retall—, i que «el MOPU farà el tram Lleida-Cervera, que serà l'autovia, que també començaran...» Escolti, el MOPU sí que ha fet el tram o l'està fent, el tram de Cervera o de Lleida fins a Cervera. La Generalitat encara no ha començat.

La Vanguardia del 6 del XII del 88. Ara diré noms, perquè veig que se'n dubta, no? El cost de l'obra: 14.000 milions de Vic a Girona. Si anem al 19 del VII del 89, el President Pujol —*La Vanguardia*, també— es compromet que les obres comencin el 90; i el pressupost —tram Girona-Vic—, 15.000 milions de pessetes. Aquest serà el tram que farem.

En el *Diari de Barcelona* es diu: «L'obra ja no s'iniciarà fins al 92 i Molins reconeix el retard, però avança el tram de Cervera» —titular del *Diari de Barcelona*. En el *Diari de Sessions* del 7 del VI del 90, per tant, exactament, tres mesos més tard que aquesta notícia, en el *Diari de Sessions* número 65 d'aquest Parlament, pàgina 3110, per si volen fer la consulta, diu: «El Sr. Molins: Enguany s'inicia el tram Vic-Girona.» En la pàgina 3154 diu: «En el pla de carreteres, l'eix transversal es contempla com un model de carretera normal i corrent, res d'autovies». Fa quatre dies deia que era una autovia. És a dir, així va passant, així van passant els mesos i els anys, fins que al final, el 3 del VII del 91, diu: «s'inaugurarà un trosset». Començarem un trosset: és clar, vénen les eleccions, aquest tema és paradigmàtic, la carretera s'ha de començar, en farem un trosset, i aquest trosset és un trosset que va des de Santa Coloma fins a Vilobí d'Onyar, a la cruïlla amb la Nacional II, en el qual les obres duraran divuit mesos, que costaran 1.872 milions.

A *La Vanguardia*, també, perquè és un diari que va seguint aquest tema molt atentament, ho fa l'empresa Entrecanales y Tavora —suposo que ho continua fent aquesta empresa—, però que cobrarà en sis anys —en sis anys— i cobrarà el cost més els interessos; això és el que diuen els mitjans de comunicació. I aquí es torna a dir que serà una autovia —una autovia— i que el cost ara ja és de 60.000 milions; ja no eren 40.000, ja són 60.000, i que el tros Vic-Girona ja seran 17.000 i escaig.

L'última notícia és, ja, la inauguració d'aquest tram —perquè, això sí, els cartells ja estan posats, eh? Els cartells ja fa un mes que els van posar allà a Santa Coloma, això sí, això sí. «L'eix transversal» —diu l'Avui— «entre Girona i Cervera s'està acabant, s'acabarà d'aquí a cinc anys, molt abans del que es preveia». A més a més, molt abans del que es preveia; és a dir, després de dotze anys de no fer-se, ara s'acabarà molt abans del que es preveia. Segons el Conseller Molins, perquè ara ja s'han confiat les obres a GISA. Fins ara no eren competents; és a dir, fins ara, la Direcció General de Carreteres no era competent per fer aquesta carretera, però ara, que ja s'ha creat GISA, sí que és competent, i perquè «GISA» —diu el diari, no sé si vostè pot desmentir-ho— «no depèn de les anualitats pressupostàries i, per tant, és més àgil en la seva construcció». És clar, un agafa GISA, després —ahir vaig fer-hi referència—, i l'únic que ha entregat en aquest Parlament és un full, allò que es diu en anglès *From GISA to Generalitat*, 15.000 milions, cap annex, cap explicació, no sabem quines carreteres farà... Vostès sí que deuen saber-ho, però, és clar, tenen l'obligació que el pressupost de la Generalitat, el nostre pressupost, de portar aquí com a annex què és el que farà cada una de les empreses. I això no ho han fet, i això és un gran incompliment i és un greu incompliment.

Bé, no vull parlar dels altres eixos perquè ahir el senyor Escudé ens va contestar que no hi hauria la de Granollers-Mataró —va dir que «de cap manera»—; no hi hauria els eixos de la Costa Brava —ens va dir: «de cap manera»—, i que l'autovia Vilafranca-Manresa, «de cap manera», «de cap manera». Per tant, no hi ha noves obres, no hi ha noves obres.

És clar, això de GISA és preocupant, perquè és un pressupost de 15.000 milions en el qual..., és això, tot el que tenim de GISA en el pressupost és això, senyores i senyores diputats. Diu: «Recursos d'operacions d'aval, 5.000 milions» —dic els grossos, eh?; 5.900 milions—; «aportacions Generalitat de Catalunya, 5.075 milions», i no diu res més. «Pagaments d'obres en curs, 10.950 milions. Total dotacions, 15.928.» Vostès creuen que es pot venir a aquest Parlament amb un full així? Vostè ho creu, senyor Conseller? Vostè creu que nosaltres ens mereixem aquest tractament pressupostari? Jo crec que no és això. Ho hem dit molts anys, i que s'ha de mirar d'evitar, manin vostès o mani qualsevol altra força política, la meua. Al Parlament s'ha de portar la documentació completa, s'ha de tenir la suficiència en les idees per dir: «Al Parlament s'estan discutint les inversions del país i els hem d'explicar als representants del poble com es gasten els diners del poble.» I això no és presentable, és més, és més: jo crec que això s'hauria hagut de retornar, d'entrada, pel mateix Grup de la majoria, i dir-los: «Departament de Política Territorial, faci bé les coses».

Entrem en política de transports. En política de transports aquest any ens hem mirat molt atentament els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, perquè ens preocupa l'evolució del seu dèficit. Si aquest dèficit... I no ho faré, no ho faré en gran escala, però quan veiem que altres transports, que també són participats per la Generalitat, els transports municipals de Barcelona, l'Entitat Metropolitana de Transports, una figura creada per llei en el Parlament, estan reduint el seu dèficit d'explotació i veiem que els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya estan augmentant el seu dèficit d'explotació, és que aquí passa alguna cosa. Fins i tot en el supòsit que l'Entitat Metropolitana de

Transports no reduís el seu dèficit, sí que seria preocupant que els Ferrocarrils de la Generalitat augmentessin el seu dèficit. Dèficit d'explotació de l'any 90: 2.700 milions de pessetes; 91, 2.800 milions de pessetes; 92, 3.168 milions; creixement, 12%. Tenint en compte que altres anys ja vam discutir-ho, i no fem una esmena, des de la perspectiva que ens han dit: «home, no feu les esmenes, perquè els Ferrocarrils estan sofrint un procés de regulació de plantilla, hi ha una plantilla molt antiga, molt vella, que cal reestructurar, que cal modernitzar, i a més ens hem trobat l'herència dels Ferrocarrils del Tibidabo, de Sarrià, les línies molt velles, la concessió, clarament..., deixeu-nos uns anys i farem un pla de modernització». I fins ara ho hem fet. Però, és clar, resulta que el pla de reestructuració ja està fet, però puja cada any, també, molts milions de pessetes: any 92, 3.600 milions; 91, 3.619; 90, 3.252 milions. Són xifres que jo he copiat fil per randa del llibre que ens han fet arribar a nosaltres, no m'invento ni un..., exactament ni un cèntim d'aquestes xifres. Què vol dir? Que entre el dèficit d'explotació i els dèficits del pla de reestructuració, d'amortitzacions i del cost de finançament, ens n'anem que ja anem amb un acumulat de 6.774 milions. Per què el país no ho nota o per què la companyia no ho nota? Perquè aquesta empresa, aquesta empresa té la sort —que no tenen altres empreses— que tot el dèficit el paguen els Pressupostos de la Generalitat o de l'Estat. És a dir, a finals d'any això és el que queda, això és el que ens fa falta, es va a la Generalitat, una mica, una mica... —si estic equivocat, estem equivocats, ens agradaria que ens ho diguessin—, aquell estil d'empresa INI que tant hem rebutjat, que a final d'any amb tot el dèficit anaves a les arques de l'Estat a buscar els recursos, sense cap intent de modernització. És més. Això passa, passa també amb altres ferrocarrils.

També podríem parlar del funicular de Montserrat; el problema de Montserrat —aquest any hi inverteixen 158 milions—, haig de recordar que l'any del Mil·lenari: «ostres!, 9.000 milions, farem un cremallera nou, la gent podrà pujar a Montserrat la mar de bé, etcètera». Tinc tots els retalls de diaris aquí. Ha passat l'any del Mil·lenari, no hi ha cremallera, Nosaltres no érem favorables al cremallera, nosaltres pensàvem que el país tenia altres necessitats, s'havia d'invertir en altres bandes, però, és clar, va ser un any de propaganda política, també, a costa de la muntanya de Montserrat, del cremallera de Montserrat, i per tant, tenim un cremallera, a Montserrat; doncs, no el tenim. Tenim el funicular de tota la vida, que al capdavant puja amunt i avall i que ens costa 58 milions de pessetes, només.

Però, és clar, si agafem el Departament de Muntanya, que aquest any ho han separat, com que hi ha el volum, i era molt gran..., nosaltres ho agraïm, perquè l'any passat, des del punt de vista comptable, teníem vertaders problemes d'entesa. Aquest any han arreglat la vall de Núria i la Molina. Si sumem el dèficit, és clar, novament paga la Generalitat el dèficit que vagi tenint, no hi ha un pla de reestructuració: 392 milions. No, jo no dic que no hagi d'actuar la Generalitat, ni ho diem, a la Molina i a la vall de Ribes, no. El que demanem és per què es van acumulant aquests dèficits?, d'on es van generant? 392 milions de pessetes. Si agafem les inversions, 871 milions de pessetes, tot això a càrrec de l'erari públic, sense cap tipus de... i cada any més, cada any més; no, no hi ha un any que diu: «home, hi hagut la inversió i aquest any, lògicament, el dèficit ha de ser menor»; no hi és. O si agafem els ferrocarrils de muntanya que ara

són dues divisions; una és l'hotel, les instal·lacions, el restaurant, la botiga, etcètera; ens costen 95 milions de pessetes.

És clar, resulta, per exemple, que en aquest cas es fa una concessió, la Generalitat ho paga tot, i es demana un terç del que costa al senyor que explota l'hotel i els serveis d'allà dalt. Bé, escolti, és un contracte que jo no entenc gaire, eh?, si tu..., a qui jo haig de pagar 33 milions, i te'n cobro 11, no s'entén gaire; o poden portar-ho directament. No obstant, podem dir a les empreses que portin directament aquest assumpte. Llavors som favorables a crear un munt de restaurants quan els porta la família, etcètera. Però, escolti, no a costa de grans milions de pessetes. Però, per exemple, si anem a l'ermita de Sant Just o de Sant Josep, que és un altre apartat dels Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendents, resulta que ens costen 320 milions de pessetes.

Tot plegat vol dir que no sé si estem fent empreses que arribin a cobrir els seus dèficits, que funcionin, perquè el creixement d'usuaris és petit; perquè no sé si hi ha una bona línia comercial; no sé si hi ha una bona política comercial. És clar, nosaltres el que voldríem, des de la nostra perspectiva, és que aquestes empreses funcionessin, reduïssin el seu dèficit i fossin les millors empreses del país.

I finalment, el tema de la dotació de serveis mínims. En el debat de política territorial que vam tenir el juny va quedar molt clar que era una competència del Departament tot el tema d'intentar reduir els dèficits a serveis mínims. En la resposta que se'ns va donar de la resolució per part del Departament ens diu que tot això toca un altre Departament, el de Governació, a través del Pla Director d'Inversions Locals. És clar, el Pla Director d'Inversions Locals no està fet; per tant, com que no està fet no es pot complir. I, a més a més, no és culpa del Departament; és culpa d'un altre Departament.

Però, és clar, resulta, senyores i senyors diputats, que aquest és un tema molt llastimós; és a dir, tenim vertaders problemes encara amb l'aigua. Moltes poblacions no tenen aigua; el 50% dels municipis —no ho diu el Grup Socialista, eh? la reunió 27.11.90: Agrupació de Servei de l'Aigua a Catalunya; experts; jo diria que pocs d'aquests experts propers a la nostra formació política—; el 50% dels municipis no tenen aigua; el 60% dels catalans tenen aigua de poca qualitat. 2.000 masies de Catalunya no disposen d'electricitat; 2.000 masies —això els mitjans de comunicació. Tenim unes àrees deprimides molt importants. Tot això, de tot això se'n parla aquí cada dos per tres, i creiem que això pertoca al Departament i el Departament ha fet poca cosa.

Saben quina és la inversió que es fa per a l'equilibri territorial de Catalunya des de l'actual Govern de la Generalitat? Per exemple, en telèfons rurals: any 90, 19 milions de pessetes; 91, 19 milions de pessetes; any 92, 0 pessetes. És que tots els telèfons rurals estan instal·lats? Si a mi se'm diu que sí, jo retiro —diguem-ne— com a mínim aquesta part. Jo crec que no, que hi ha encara grans dèficits de telefonia rural al llarg i a l'ample de Catalunya.

Electrificació social; no ha pujat. Des de fa tres anys són els mateixos milions per a electrificació social: 180, 180, 186. I ajudes a les zones amb manca d'aigua, que és un tema molt important: any 90, 137 milions; any 91, 142 milions; any 92, 149 milions. Amb tot això vine a dir-li que tampoc hi ha hagut una política ferma, decidida, de corregir aquests dèficits; s'han fet coses —això està clar—, però que això no ens satisfà; que el ba-

lanç que es fa d'aquests quatre anys no és un balanç bo; no és un balanç optimista; no és un balanç que hauria d'haver respost a la quantitat de recursos de què disposa aquest Departament i de recursos d'inversions. Lògicament hi ha hagut diners, hi ha hagut recursos, s'han fet coses, estem contents des d'aquesta perspectiva, però no el suficient com per dir: «escolti, aquest Departament ha funcionat totalment».

Aquesta és la raó per la qual hem presentat aquesta esmena a la totalitat. Ahir, en el debat que vam tenir, a l'addicional, vaig formular al senyor Escudé una teoria...; perquè el senyor Escudé s'exclamava: «escolti, vostès volen alterar els Pressupostos a través de les addicionals; ara volen aquesta carretera, ara volen aquesta altra carretera...» Jo vaig suggerir —i crec que el senyor Molins, el Conseller Molins, l'honorable Conseller se'n recordarà—, vaig dir: «Ecoliti, fem una cosa, portem-ho a la Comissió tres o quatre mesos abans de l'aprovació dels Pressupostos. Discutim les inversions. Perquè el tema d'infraestructures és un tema molt important per al país, molt important; que aquest és un país molt petit; que les demandes d'infraestructures són molt grans i que els recursos són limitats. Anem a establir una política d'acord; una política de consens; una política que signifiqui recollir totes els suggeriments, totes les demandes que puguin aportar totes les forces polítiques, perquè ben segur que, si fem una planificació d'aquesta naturalesa, aconseguirem optimitzar els recursos, i ben segur que la xarxa de carreteres o el número d'habitatges, o les obres hidràuliques, etcètera, estarien en millors condicions que avui dia.»

I no és un tema de dir «han de fer l'esmena i...», no; és un tema molt sentit, senyor Conseller —molt sentit—, i senyores i senyors diputats de la majoria, en aquests moments.

Crec que si haguéssim procedit d'aquesta manera, avui a la millor ja hauríem modificat algun dels plans territorials parcials que estan en marxa, que creiem que són obsolets; segurament hauria estat un esforç important en aquest sentit per part de tots i tindríem un pla, un projecte que ben segur —i lògicament, acceptaríem el pes de les majories i de les minories—, però ben segur que seria un projecte i un programa que gaudiria del suport de tota la Cambra.

Jo li vull dir una cosa —i això sé que no em faran cas—; jo els demano que aquest pressupost, el d'aquest Departament, sigui retornat i els diputats del Grup Socialista estem disposats a treballar vint-i-quatre hores al dia set dies a la setmana perquè surti el pressupost de política territorial que el país necessita.

Senyor President, senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Esmena 402 a la Junta d'Aigües; la senyora Rosa Martí té la paraula. Ens farà totes les aigües? (*Rialles.*)

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor President, moltes gràcies. Té raó, ho ha endevinat; agruparé les esmenes 402, 419, 421 i 493; ho sento per les senyores i senyors diputats que estan a la Cambra i que potser és un conjunt massa important d'esmenes, però, en tot cas, aquesta és la intenció del Grup Socialista de tenir una visió global de la problemàtica de l'aigua, perquè totes quatre esmenes fan referència a un tema concret, que és l'aigua.

El President Pujol, tal com ha dit abans el senyor Esteve Tomàs, en el primer debat de política general va dir que a Catalunya hi havia dos problemes importants o n'hi havia dos que considerava que eren els grans problemes: un, ja l'ha dit el se-

nyor Esteve Tomàs, l'eix transversal, i l'altre, el problema de l'aigua.

Doncs, tots dos problemes, després de més de deu anys, no han estat pas solucionats pel Govern de Convergència i Unió a les portes de l'any 92. Nosaltres hem cregut convenient en aquest debat de Pressupostos parlar d'una forma global de l'aigua perquè creiem que s'ha de tenir en compte el cicle complet que va des de l'abastament fins al reg i fins al sanejament. Creiem que és així com cal veure aquesta problemàtica en el país i és així com es poden buscar les millors solucions.

Al llarg d'uns quants anys de govern autònom s'han fet quatre lleis que parlen d'aquest tema; dues lleis per al tema de sanejament i dues per al tema d'abastament; lleis que han estat àmpliament consensuades i a les quals els socialistes hem donat suport perquè la nostra visió, a la qual no pensem pas de moment renunciar, és creure que els problemes importants del país necessiten acords polítics, encara que, potser, renunciar-hi en algun moment ens hagués pogut portar uns resultats a curt termini molt més substancials. Però nosaltres no acceptem, ni acceptarem mai, ser una força políticament irresponsable i nosaltres no jugarem mai, en cap moment, perquè no hi hem jugat, a acusar el Govern que no neteja els rius, per exemple, i a votar en contra de l'aplicació d'un cànon; perquè nosaltres tampoc instigarem mai els ciutadans de Catalunya a un tancament de caixes i nosaltres som responsables políticament fins al punt que som incapaços de dir-li a un govern que ha de fer tot un seguit de coses i al mateix temps que ha d'abaixar els impostos perquè això no seria creïble i a més seria desestabilitzador per al sistema democràtic.

Si alguna força política que governa en alguna comunitat autònoma i és oposició al Govern de l'Estat ho fa, en tot cas és la seva responsabilitat. La nostra prudent visió dels problemes ens porta a poder denunciar amb contundència ferma la incapacitat provada d'aquest Govern de donar una solució al tema de l'aigua.

El problema de l'aigua avui a Catalunya no és un problema de lleis, perquè, com he dit abans, al llarg d'aquest temps de govern se n'han fet quatre i importants i consensuades; és un problema d'incapacitat de govern. Aquest Govern té poca visió de conjunt, perquè dos temes importants per al país com és l'habitatge i com és l'aigua —i també hi ha fet referència el senyor Esteve Tomàs— estan separats i estan dividits en dues conselleries diferents i ben separades, quan nosaltres considerem —i reiteradament s'ha dit i per part, doncs, no del Grup Socialista, sinó també d'estudiosos— que el problema de l'aigua requereix solucions unitàries i que cal un tractament de forma unitària.

I ja que som a l'última etapa d'aquesta legislatura, en la qual hi ha hagut un govern majoritari, ja vaig dir ahir que crec que és un bon exercici veure com el programa de..., el Pressupost del 92 hauria de contenir..., si el Govern de Convergència i Unió vol complir el seu programa i jo crec que està decidit a complir-lo, el Pressupost del 92 hauria de complir el que va prometre Convergència i Unió en el programa electoral, menys el que ha fet en aquests tres anys. Per tant, la diferència seria tot el que ha d'incloure en els Pressupostos del 92. Després veurem si això ha estat possible, o no, fer-ho i si en aquest Pressupost del 92 s'hi contempla.

La mateixa divisió del tema de l'aigua en dues conselleries ens fa a nosaltres, també, dividir o estudiar o emprendre l'anàli-

si d'aquesta qüestió separatament; per una part, el tema de sanejament i, per l'altra part, el tema d'abastament. En les dues parts en què ho dividirem analitzarem el que diuen vostès en el programa, el que han fet, el que preveuen en el Pressupost del 92 i, com que el President Pujol diu que els socialistes no tenim programa, explicarem el que fariem nosaltres exactament. Penseu que aquesta divisió d'aquestes quatre parts serà potser il·lustrativa i pedagògica i a la millor clarificarà les seves idees i també, doncs, les nostres.

En la pàgina 96 del seu programa electoral vostès deien textualment: «S'accelerarà l'execució del Pla de Sanejament d'Aigües que fins ara ha donat excel·lents resultats tant pel que fa a la generació de recursos i inversions com als resultats tangibles sobre les nostres costes i rius.» Això és el que vostès deien en el seu programa; anem a veure què és el que han fet. No és que no s'hagi accelerat el programa, no, és que s'ha retardat perquè porta la primera curta; és a dir, no s'ha acomplert quasi res del que preveia el programa. Per tant, aquest verb amb el qual vostès comencen l'expressió del programa està més que incomplet: «s'accelerarà» —diu. I els diré alguns exemples que ja els he dit algun altre dia en aquesta Cambra, però que jo crec que s'han de recordar, perquè, és clar, els problemes estan aquí; com que els problemes no se solucionen, són sempre els mateixos i hem de reiterar-los i hem de reiterar sobre ells.

En el seu programa del Pla de Sanejament deien: «La depuradora de Terrassa estarà feta el 86» —ara els diré les que no estan fetes, eh?, ni començades, ni res; però jo els diré el que deien—; «a Terrassa, el 86; a Sabadell, el 86; a la Garriga, el 87» —la depuradora—; «a Ripoll, el 87; a Centelles, el 87; a Salou, el 87; a la Llagosta, el 88; a Montornès, el 88; al Prat del Llobregat, el 88; a Valls, el 88; a Tarragona, el 89; a Tordera, el 89; a l'Espluga de Francolí, el 90» ...i parem, perquè n'hi ha més. Però tot això és un seguit d'incompliments; sort que vostès en el programa deien que «s'accelerarà», perquè, si no haguessin dit això, no sé, encara potser estaríem més endarrerits.

També una altra reiteració important: vostès no han posat en marxa des de la Junta de Sanejament cap servei d'inspeccions i de control d'abocament, ni pel que fa al Servei d'Inspecció de Recaptació, tampoc; ja ho hem dit moltes vegades. El que sí que han fet vostès de la Llei, que té dues parts —la Llei de Sanejament tenia, per una part, la missió de recaptar, i l'altra, d'executar obres—, vostès han complert la meitat de la Llei, és a dir, la recaptació. Això sí que s'ha fet rigorosament des que la Llei està en vigor. Vàrem començar l'any 83 amb un cànon de sanejament de 2,5 pessetes el metre cúbic l'any 83 i ens situem, ara, el 92, en els Pressupostos del 92, a 29 pessetes. És a dir, en menys de deu anys vostès han multiplicat un dels cànons —n'hi ha diversos, però aquest és el que més repercussió té—, l'han multiplicat per deu. I, a més a més que aquesta part de la Llei sí que vostès l'han complerta, l'han tirada endavant, per altra part, el Govern no ha aportat com a govern o com a pressupostos del govern ni cinc cèntims al tema de sanejament. És a dir, des de l'any 83 s'esta funcionant o el poc que s'ha fet és només a través del cànon.

Què diu el Pressupost del 92 respecte a aquest tema? És un pressupost continuista. A més a més, ens ha sorprès perquè, és clar, des d'aquest any tenim una nova conselleria i, per tant, pensàvem que això agafaria segurament aires nous i canviaria de dinàmica. Però, no, seguim amb la mateixa política d'anar

fent. És un pressupost, per al tema de la Junta de Sanejament, que nosaltres diríem que es podria qualificar amb dos adjectius: frustrant i curt. Per què és frustrant? És frustrant perquè —ho repeteixo— continuem igual i, a més a més, en una de les parts de les inversions a hores d'ara, és a dir, a finals del mes de desembre del 91, en el seu pressupost d'inversions només són capaços —o no sé quin deu ser l'impediment— d'anomenar cinc, el nom de cinc depuradores que faran l'any vinent i amb 4.000 milions de pessetes indeterminats. No se sap quines depuradores faran l'any que ve.

Per tant, seguim igual que altres anys; és a dir, 4.000 milions de pessetes que no tenen nom a desembre del 91, i això és per fer-ho el 92. Per tant, això és una situació complexa. I diem que és curt, per què? Perquè és quantitativament baixíssim. És un pressupost de 33.000 milions de pessetes amb només 7.101 milions d'inversions, i amb això no anirem enlloc.

Ho repeteixo, perquè hi ha una altra qüestió important que és la de les transferències corrents de la Generalitat de Catalunya: només hi ha una partida de 1.000 pessetes. És a dir, de nou, dels Pressupostos de la Generalitat no s'aportará res a l'any 92 a sanejament. Per tant, què vol dir això que no s'aportará res? Que el tema del sanejament continua sent per a aquest Govern, no una prioritat sinó una cosa més per anar fent. Per tant, s'opta per no invertir i anar subsistint com es pugui només amb el cànon.

Ara també opten per un altre vessant, que és el dels anuncis —també el senyor Esteve Tomàs s'hi referia abans. Aquests anuncis..., vostès ens posen anuncis dient el poc que han fet i el que faran i aquests anuncis vostès tenen —jo diria— el valor de signar-los i l'atreuiment de fer-nos-els pagar, el valor dels anuncis, a tots. Però jo crec que arribará un moment que la societat civil, jo crec que s'haurà d'imposar, s'haurà de revoltar, haurà de dir que no pot ser, això, i haurà de protestar. En aquests dies estem ja assistint i veient com les agrupacions o les entitats, les associacions de consumidors estan ja intervenint decididament en el tema, perquè evidentment és una preocupació important per al país.

Anem al que deia abans: què farem els socialistes tan bon punt governem la Generalitat, que esperem que sigui ben aviat? I ho diem perquè a mi em va causar una certa impressió que el President Pujol digués que els socialistes no tenim programa i, la veritat, em sembla greu i crec que hi ha dues oportunitats per a un polític d'explicar el seu programa. Una és en campanya electoral, evidentment quan hi ha una campanya, i l'altra, els qui estem de moment a l'oposició, la segona oportunitat que tenim és, evidentment, el moment de la discussió dels Pressupostos. Quan es discuteixen els Pressupostos és el moment que l'oposició pugui presentar el seu programa per presentar l'alternativa que, evidentment, comporta el joc democràtic.

El nostre esquema és molt senzill —no els cansaré—: és seguir sent un esquema clar, de dir: primer, que tinguem les aigües netes; després, aquestes aigües que siguin útils, i després que puguem viure de cara als rius. El nostre programa preveuria una forta inversió, una forta inversió el primer quadrienni; és a dir, fer un esforç inversor considerable de convertir en ciment i en maquinària tot el que el pla diu i que no es fa. I tot seguit i paral·lelament anar adaptant els abocaments de les aigües a la normativa europea que, evidentment, haurem de complir tot seguit.

Això és possible fer-ho i és absolutament possible tenint en compte diverses qüestions. Una de molt important, que jo crec que s'ha escapat al Govern, i em sembla que és molt greu i preocupant —jo crec que és una de les qüestions més destacades—, i és el fet que l'any 92 és el moment en el qual s'acabaran moltes de les obres olímpiques, per tant, moltes de les empreses que estan treballant al país, sobretot a Barcelona i a altres ciutats, a Banyoles i tal, que fan inversions olímpiques, jo crec que el Govern no ha estat capaç de plantejar en aquests Pressupostos una qüestió transcendental, que és saber aprofitar la força empresarial, la capacitat empresarial i, també, la capacitat tecnològica que moltes d'aquestes empreses han adquirit amb l'execució d'obres olímpiques i desviar aquests recursos i aquesta capacitat cap a les inversions de sanejament. Penso que un govern que no sigui capaç, avui, de veure això i de valorar això, és una qüestió bastant crítica i bastant preocupant i penso que no són un bon motor per a aquesta societat que en aquests moments en necessita.

Cregui'm que el que estic dient de poder reestructurar i reconduir aquest sector empresarial, per exemple, cap al tema de les inversions en sanejament, ens sembla una idea important per poder fer front a la problemàtica de sanejament del país. I crec que s'hi hauria de reflexionar, al marge de la mateixa intervenció puntual que ara puguem fer. I una segona qüestió important és, evidentment, el tema de com es financen aquestes inversions importants si s'han de fer en un termini breu. La llei ho faculta de diverses maneres. Evidentment, vostès només estan interessats, quan pugen a la tribuna o quan parlen d'aquest tema, a parlar de la qüestió del cànon respecte al tema del finançament. És evident que el cànon és una font de finançament, una bona font de finançament, però la llei ofereix moltes altres possibilitats més que van des del mateix endeutament, ja que es té un cànon i es pot fer una operació a llarg termini, i també l'aportació de recursos del mateix Govern. Això és absolutament possible i absolutament necessari. En altres qüestions que s'han declarat prioritàries per al Govern ben bé que s'han fet.

Quan hi hagi la rèplica, jo, el que no m'agradaria gens és que em diguessin que no es pot fer «perquè, és clar, el cànon i, a més a més, vostès han presentat una esmena dient que el cànon no s'apugi. Com volen dir per una part que el cànon no s'apugi i per l'altra que invertim?» No; és que es pot mantenir el cànon en una determinada quantitat i es poden habilitar altres formes de finançament, i a més a més, si es para el cànon, o si nosaltres demanem en aquests moments que el cànon no pugi més és perquè no hi ha la corresponsabilització de les inversions. Vostès només es dediquen a cobrar, i a recaptar i a apujar un tribut, però paral·lelament no es fan les inversions que requirien. Per tant, és en aquest sentit que ho diem, i per tant, aquesta és una explicació esbiaixada, si és això el que se'ns contesta, perquè altres vegades ja s'ha fet.

Si anem al tema de la Junta d'Aigües i a l'Ens d'Abastament d'Aigües —a l'Ens d'Abastament—, també, en la seva pàgina 96 del programa, vostès diuen: «Es resoldrà la situació del triangle Sitges-Vilanova-Vilafranca del Penedès. Es racionalitzarà l'abastament a Barcelona i el seu entorn des d'Abrera. S'executarà la tercera fase», i tal, i tot un seguit, que no els el llegiré, que es faran «obres de canalització de rius i de defensa contra les riuades, i també d'abastament i obres de regadius».

Què és el que vostès han fet en el tema d'abastament i en el tema d'aigües fins ara? Dues Lleis s'han fet en aquesta Cambra amb acord polític, la de Creació de l'Ens i la d'Infraestructures Hidràuliques; que aquestes lleis, què estableixen? També estableixen dues coses, molt paral·leles i molt semblants a les del cànon de sanejament. Per una part, s'havia de fer una programació i un pla i, per altra part, uns mecanismes de finançament.

Vostès què fan, de moment? O què han fet de moment? El segon, eh? Fer calaix. Però el Pla, el Pla d'Obres Hidràuliques de Catalunya, encara no s'ha fet, encara no s'ha començat i encara no s'ha presentat en aquest Parlament. El programa d'obres hidràuliques no s'ha presentat. L'havia d'aprovar el Consell Executiu i presentar-lo a aquest Parlament i aquí no el tenim i no l'hem vist. Llavors ja passen qüestions, com per exemple l'estiu passat, una problemàtica importantíssima, respecte al tema d'abastament d'aigua a Barcelona i a la regió I, que va venir de molt poc que s'hagués de fer restriccions importants, i el Director General d'Obres Hidràuliques diu que el que hem de fer és dir misses perquè plogui. Perquè plogui, sí. Jo ja hi estic d'acord, perquè les misses, segurament que deuen tenir alguna utilitat, però és que, a més a més de dir misses em sembla que s'han de fer altres coses i, sobretot, el programa d'obres hidràuliques que encara no ha estat fet, ni ha estat presentat. I també, aquest programa s'havia de fer en col·laboració amb les administracions locals.

Per tant, més de dos anys de Llei i el programa encara per redactar. I aquí, també, fent referència a l'enquesta a què abans feia referència el senyor Esteve Tomàs —és una enquesta de l'Agrupació del Servei d'Aigua de Catalunya—, diu: «El 45% dels municipis de Catalunya requereixen actuacions a curt termini per millorar infraestructures del servei. I el 44% de la població es troba al límit dels seus recursos hidrològics.» El 44% de la població, eh? És quasi la meitat dels sis milions que som. A la consulta s'afirma que els darrers cinc anys, el 32% dels municipis s'han vist afectats per la sequera, problema que s'ha incrementat de forma notable el 1990.

Segona qüestió: el programa no es fa, però la recaptació, com hem dit abans, sí que es fa. És a dir, l'any passat es va cobrar les 18 pessetes/metre cúbic. Aquest any, doncs, després d'una aplicació de coeficients es quedarà reduït a 16,3 o 16,25, però, evidentment, aquest és en valor absolut, però en valor relatiu els ciutadans tindran un increment en el seu rebut de l'aigua anual del 60%. I això és així, pel que fa al tema d'abastament.

Pel que fa al tema de riuades, pel que fa al tema de protecció dels trams baixos del riu, el senyor Clofent ahir estava dient... —va amb una disposició addicional—, va dir que calia, evidentment, arranjar el tema de les inundacions del Maresme. Inundacions que no són inundacions que fan només mal a béns, a obres i a béns materials: els últims quatre anys al Maresme hi han hagut cinc morts. Per tant, em sembla que aquest és un tema que caldria molta més atenció per part del Govern. I el senyor Escudé diu: «No, és que estem redactant un pla i un projecte, i es farà i a la millor...» Molt malament, perquè aquest és un problema urgent del país i el que cal és..., el projecte es fa molt ràpid i el que calen són recursos i habilitar-los per solucionar aquesta qüestió. També, no se sap quan es canalitzarà el marge dret del Llobregat per evitar les inundacions.

En tercer lloc, la Llei preveia la creació de l'Ens d'Abastament d'Aigua. L'Ens està funcionant a mitges, perquè hi ha part dels representants que no estan nomenats; funciona amb uns estatuts només aprovats inicialment, no tenen aprovació definitiva. És una situació bastant complexa, que no ha estat possible d'encarrilar, el seu funcionament. I pel que fa als recursos, aquí tampoc, cap aportació del Govern: cap.

També hi ha un capítol: transferències als ajuntaments, 1.000 pessetes. Miri, és que és gravíssim, perquè pel tema d'abastament d'aigua creiem que hi ha dues qüestions que s'han vulnerat àmpliament; una és el programa, que ja ho he explicat, i la segona és aquesta qüestió que vaig a tractar ara que és el tema que fa referència a les transferències als ajuntaments, o les corporacions locals, que hi ha 1.000 pessetes. Miri, una de les qüestions per les quals es va pactar, discutir i debatre la Llei era per tal que hi haguessin, a través d'aquest cànon hidràulic, finançaments a través de les administracions locals per poder fer front a alguns d'aquests problemes. Perquè al seu article 5, és que ho diu explícitament, diu: «Quan s'hagin de fer dipòsits d'abast o municipal o supramunicipal, les aportacions de la Generalitat seran d'un 50% i la de l'Ajuntament d'un 50%.» Neteja de rieres: quan calgui neteja de rieres, 25% aportació de l'ajuntament. Collectors de pluvials: 75% aportació dels ajuntaments i el 25%, per tant, aportació del Govern de la Generalitat. Com pensen fer front a això l'any vinent, si tenen 1.000 pessetes? Com? És que és impossible. O pensen que no hi haurà cap ajuntament que tindrà cap iniciativa per fer això, o pensen vostès tenir totes les iniciatives dels ajuntaments de Catalunya. Es podrien donar, potser, aquestes explicacions. Però, en tot cas, amb 1.000 pessetes segur que no ho farem.

Vàrem presentar a l'estat de despeses dues esmenes. Una esmena dient: «Facin unes transferències a ajuntaments de 2.000 milions de pessetes i facin transferències a l'Entitat Metropolitana de 1.800 milions de pessetes», per a aquest tema del Llobregat i altres que dèiem. Aquestes esmenes varen ser rebutjades. Per tant, no hi ha voluntat política de respectar ni l'acord, ni voluntat política, per tant, d'encarar aquests problemes.

Què és el que fariem nosaltres, evidentment? O què és el que farem els socialistes el moment que governem? Evidentment serà per a nosaltres una prioritat fer el programa, encarar el tema de les rieres del Maresme, el marge dret del Llobregat i, sobretot, aconseguir la total recuperació de les aigües residuals a la sortida de depuradores, perquè això seria una bona font de subministrament i de recàrrega d'aqüífers i d'altres utilitzacions.

Una tercera qüestió que també s'afrontaria, evidentment, és que el tema de l'Ens d'Abastament d'Aigua quedés totalment constituït i, tercer, un ampli acord amb els municipis per tal de donar acompliment a tot aquest programa d'obres que tenen tractament o que han de tenir tractament conjunt amb les administracions municipals.

De totes maneres, la gran sort de la democràcia és que tots anem fent, alguns fan més que d'altres, però cada quatre anys parem un dia i ens comptem, i veiem quins s'apunten a un programa i quins s'apunten a un altre programa. És ben veritat que aviat tindrem ocasió de poder fer això i, evidentment, veurem quin en serà el resultat. Jo crec que si els ciutadans de Catalunya, a més a més de votar poguessin valorar i puntuar, jo crec

que en el tema específic de l'aigua, aquest Govern trauria un insuficient.

I és ben evident, com a conclusió global, que nosaltres creiem que al llarg d'aquests quatre anys no ha estat el sanejament de les aigües ni l'abastament de les aigües una prioritat per a aquest Govern. En el moment que un govern té una prioritat hi fa unes aportacions de diners. Per exemple, veiem el cas de TV3, en el moment que va ser important, doncs, tirar endavant la televisió de Catalunya, i que els socialistes no critiquem pas, sinó que considerem uns diners ben utilitzats i una prioritat ben establerta, que s'entengui bé, però vostès —ho pregunto—... no és igual de prioritària la televisió de Catalunya que els rius de Catalunya?

Sembla que sí, com a mínim són igual de prioritaris. Com a mínim diem que són iguals. Per tant, si són igual de prioritaris, per què el Govern no hi ha destinat els mateixos recursos? Si avui s'haguessin destinat al sanejament dels rius de Catalunya els mateixos recursos que s'han destinat a la televisió o a la Corporació Catalana de Televisió, els rius farien una altra cara i estarien molt millor.

En aquests moments, amb les aportacions que s'han fet del Govern —aportacions, el que jo abans deia zero, eh?—, el Govern aporta zero al sanejament dels rius i el Govern aporta zero al tema d'abastament de l'Ens, hi aporta zero. Si això ho apliquem en el cas de la televisió, el Govern fins avui ha aportat a TV3 70.000 milions de pessetes. Si el Govern hagués aportat 70.000 milions de pessetes, també, als rius de Catalunya, a més a més del cànon, em sembla que hauríem sortit d'aquesta situació de caos en la qual es troben avui els rius de Catalunya.

I una altra comparança que també es pot fer, molt àmpliament, és respecte al tema de la quantitat de diners que el Govern al llarg d'aquests anys ha anat destinant a propaganda i publicitat. Si aquests diners, ara aquest any, que són de 15.770 milions de pessetes, potser, si aquests milions s'apliquessin a sanejament, o es podrien fer més inversions o potser es podria, durant un any —i no és pas que nosaltres ho recomanem i ho vulguem però, en tot cas, sí que potser seria possible durant un any, potser— no recaudar un cànon. Potser; no és que ho recolzem ni diem que s'hagi de fer, però, en tot cas, és una quantitat molt important.

I també, com a última conclusió i com a fruit d'aquesta separació que vostès tenen entre el tema de sanejament i el tema d'abastament, nosaltres creiem que és important per al país poder unificar el Pla de Sanejament i el Pla Hidràulic, que en aquests moments són dos plans que estan absolutament divorciats i caldria una refosa dels dos plans.

Per tant, nosaltres creiem que la política que ha desenvolupat el Govern fins al dia d'avui respecte al tema d'aigües ha estat una política absolutament equivocada i, a més a més, insuficient. En tot cas, amb tots aquests arguments donem per defensades aquestes esmenes de retorn i esperem que puguin prosperar o que en tot cas facin canviar al Govern el seu Pressupost.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Suposo que és al senyor Oliart a qui li toca l'esmena... 406... Sí, (*Remor de veus.*)

El Sr. OLIART: Senyor President, acumularia també la defensa de l'esmena 483, que és de retorn de l'empresa pública ADIGSA.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. OLIART: Bé, això és en coherència amb el que nosaltres hem estat defensant sempre, ja des del primer moment, que va ser a partir de les competències en l'habitatge que nosaltres ja hi érem contraris. Nosaltres creiem que la importància de l'habitatge necessita que estigui sota una sola autoritat i que aquesta autoritat sigui, recaigui precisament en la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, perquè la política d'habitatge no és una política que quedi —diem-ne— sola de les infraestructures o d'una política territorial conjunta.

És a dir, és política d'habitatge, també, obrir noves carreteres; és política d'habitatge, també, fer infraestructures; és política d'habitatge, també, doncs, treure aquestes barreres que separen alguns barris d'altres barris; és política d'habitatge fer una sola ciutat, no dues ciutats: una ciutat per a pobres i una ciutat per a rics, que encara nosaltres hem heretat d'una tradició històrica del franquisme que així ens ho ha llegat.

Aleshores, en el moment d'estudiar aquest Pressupost i de buscar les raons per les quals s'ha de tornar, i hem de demanar-ho, doncs, —a mi em sembla que a base dels números, naturalment, ho demostrarem—, però a mi em sembla que alguns criteris ens han de guiar, perquè naturalment, solament la comparació dels números, potser no —o de les xifres—, no ens diria gran cosa.

Aleshores, la primera pregunta seria de dir que ens plantejéssim..., seria de dir: el Pressupost, tal com ha arribat a les nostres mans, respon a les exigències de l'actual situació? Jo no detallaré ara quina és aquesta situació. Em sembla que hi ha hagut aquí molts debats i tots els Grups Parlamentaris estan d'acord amb quina és la situació de l'habitatge, però sí que tots els Grups Parlamentaris també estan d'acord que és necessària, precisament, una actuació molt enèrgica.

Per tant, des d'un punt de vista objectiu, ja contestem i diem: aquest Pressupost hauria de ser molt diferent dels pressupostos anteriors, des d'un punt de vista ja purament objectiu de la situació. Però és que, a més a més, entre el moment que es va presentar aquest Pressupost per part del Govern i el moment aquest, que tenim aquest debat, ha ocorregut un fet que jo diria de molta importància: va ser la compareixença de l'honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques a la Comissió de Política Territorial, que va presentar un informe que prèviament s'havia presentat en aquest Parlament i que va aprofitar aquella ocasió, doncs, per fer una mica el programa electoral del seu partit, de Convergència i Unió, o de la seva coalició, de Convergència i Unió. I ens va dir, més o menys, que per a aquests propers quatre anys es proposaven —el Govern— construir al voltant de cent mil habitatges; va dir exactament vint-i-tres mil cada mes; i va dir, també, que necessitava... —cada any, perdó!— ...i va dir també que es necessitava aleshores una actuació molt potent, molt forta amb sòl residencial.

És a dir, que a part d'aquests criteris objectius que ja existien, existeixen ara —diguem-ne— uns criteris molt propis del mateix Govern. És clar que aquest Govern no podia fer una promesa per a quatre anys, per la simple raó que ara acaba una legislatura i, per tant, en qualsevol cas no la podia fer...; únicament la podia fer, en tot cas, com a representant d'una coalició que es presenta a unes eleccions.

Però sí que, a aquest Govern, com que havia presentat uns pressupostos, podem nosaltres dir-los: bé, aquestes promeses en

el primer any —perquè és clar, els preus són per a quatre anys—, però el primer any sí que nosaltres podem mirar, contrastar si realment els propòsits s'adapten al Pressupost que se'ns ha presentat, perquè aleshores direm: bé, si el pressupost realment té un increment important, si realment recull aquestes actuacions potents que s'han de fer, és indubtable que aleshores el Pressupost cobriria i... naturalment, nosaltres podríem estar-hi d'acord.

Bé, anem a analitzar-ho. Anem a veure si, realment, comparat amb el Pressupost de l'any passat hi ha un salt que nosaltres diríem qualitatiu; si de veritat aquest Pressupost, doncs, ens indica aquests objectius que s'ha marcat el Govern de la Generalitat, el partit de Convergència i Unió.

Aquí vull, també, dir una cosa i és que quan el Partit Socialista, doncs, va anunciar fa un mes o una cosa així que el seu propòsit era —si és que arribava, si és que guanyava les eleccions i formava govern—, doncs, de promocionar i finançar i construir fins a cent deu mil habitatges en aquests quatre anys que vindran de legislatura, se'ns va contestar —des de la legislatura— que érem una mica utòpics i una mica ingenus. Nosaltres ara celebrem que, més o menys, doncs, el Govern es proposi fer-ne cent mil, perquè d'alguna manera ens està donant la raó i ens està dient: «aquestes són les necessitats»; i aquestes també són les possibilitats que els pressupostos de la Generalitat podrien atorgar.

Però anem ara a aquesta anàlisi. Bé, doncs, mirin: l'increment total del Pressupost és del 3,1% del pressupost total de l'INCASOL. És a dir, que en un moment que tot el Pressupost creix, doncs, un 16% —ho ha dit el senyor Esteve Tomás, nosaltres ja ho havíem mirat això, naturalment—, doncs, el pressupost de l'INCASOL que és l'instrument precisament per promocionar habitatges i per crear i generar i ajudar a crear i generar nou sòl residencial, doncs, només és del 3,1%.

Bé, aleshores anem a veure quin increment tenen les inversions, perquè és que potser aleshores hem rebaixat les despeses de capítol 1 i capítol 2 i aleshores hem incrementat les inversions. Bé, aleshores no tindríem res a dir-hi. Doncs no, mirin: l'increment de les inversions totals és del 4,5% respecte a l'any anterior. És clar, això, indubtablement, de salt qualitatiu res; absolutament res. És un tipus de pressupost que s'assembla com dues gotes d'aigua una a l'altra, el de l'any passat i el d'aquest.

Però ara anem a veure l'anàlisi de les partides que donen suport a una política d'habitatge. Una seria la promoció pública d'habitatge. En el moment que cau la promoció privada d'habitatge de protecció oficial, és indubtable que el paper de subsidiarietat que ha d'assumir la Generalitat, l'Administració Pública, s'ha d'incrementar. Doncs, mirin, precisament s'ha rebaixat un 10%. És a dir, l'any 1991 era de 8.557 milions de pessetes i aquest any és de 7.692. No s'ha augmentat, sinó que s'ha disminuït, s'ha reduït en un 10%.

I què significa això? Si dividim més o menys el preu d'un habitatge de mitjana, de promoció pública —habitatge social, per entendre'ns—, doncs aquí veuríem que el màxim són mil habitatges. És a dir, amb aquesta partida l'únic que es podria construir serien mil habitatges en aquest any que ve, el 1992, de promoció pública. I aquesta és, precisament, la promesa que va fer el senyor Conseller de Política Territorial quan al començament d'aquesta legislatura aquest Diputat li va fer una interpellació.

Va dir: «El propòsit del Govern és construir mil habitatges cada any.» Bé, aquesta promesa veig que no ha variat, encara que no s'ha acomplert, perquè ja sabem que els anys 1989 i 90 només es van construir dos-cents quinze i sis-cents quaranta-cinc habitatges respectivament.

Bé, mirem els convenis amb els ajuntaments, perquè els ajuntaments puguin fer també promoció pública perquè ens podem dir: «bé, l'INCASOL potser no té prou capacitat tècnica per construir ell habitatge públic i, per tant, els pressupostos han estat reduïts a aquestes limitacions tècniques». Doncs no, els convenis amb els ajuntaments per promoció pública s'han incrementat només un 3%. I han passat de 2.620 milions de pessetes a 2.700; un increment de 80 milions de pessetes. Ridícul, insuficient completament.

Programa de sòl. Increment del 20%. Perquè aquest és l'altre eix, aquest és l'altre eix —un eix és la promoció pública i l'altre el programa de sòl—; increment del 20%. I de tot el programa sols 3.000 milions seran destinats a adquisició de sòl per a habitatges protegits. Sols, solament 3.000 milions. I la resta, i d'acord amb la tradició, sols el 24% serà destinat a sòl residencial. Això és al que vostès ens tenen acostumats, perquè l'anàlisi dels últims tres Pressupostos indiquen que de totes les inversions que es fan en sòl, per part de l'INCASOL, sols del 24 al 25% es destinen a sòl residencial.

Això no sembla que canviï tampoc, perquè si mirem, per exemple, en el capítol d'ingressos previstos, veiem que les vendes que tenen vostès pensades de sòl, doncs, passa això, precisament, es manté aquesta proporció: només el 24% serà de vendes de sòl residencial.

Però, tenint en compte que d'aquestes partides de sòl hi ha 10.000 milions de pessetes que són precisament per a urbanitzacions, jo m'he estudiat les urbanitzacions que estan en curs —i que no poden ser altres que les que estan en curs perquè en aquest moment no hi ha gran capacitat per fer-ne de noves— i, d'aquestes dallò, indubtablement, només el 26% són de sòl residencial i és una dada, a més a més, que jo també he donat aquí.

A més a més, resulta que solament el 26% de les urbanitzacions són de sòl residencial, però d'aquest 26% només el 5%, només el 5% està ubicat o està emplaçat a l'àrea metropolitana de Barcelona que és l'àrea que necessita més, doncs, l'increment de sòl residencial perquè és on fa més falta.

Total destinat a nous habitatges. És a dir, fent la suma de totes les partides, tenint en compte totes les partides que es destinen a habitatge, tant de sòl residencial com d'habitatge, a mi em surten 17.142 milions de pessetes. Això és el que a mi em resulta en total la política d'habitatge. I ara nosaltres direm quines són les necessitats mínimes segons nosaltres; fem la valoració, valorem i és la següent, mirin: programa de promoció pública; nosaltres creiem que per a aquest any que ve, com a mínim, són 16.000 milions de pessetes els necessaris. Aquí hem d'afegir una primera anualitat de la remodelació dels vuit-cents un habitatges de Sant Cosme que avaluem en uns 1.000 milions de pessetes, un programa de sòl residencial que avaluem en 12.000 milions de pessetes, i una dotació inicial del fons especial del finançament per actuació en el sòl residencial de les corporacions locals, que nosaltres avaluem en 4.000 milions de pessetes. Això ens fa un total de 33.000 milions de pessetes, que és exactament, o gairebé aproximadament, el doble del que vostès han dotat al Pressupost d'aquest any.

Bé, hi ha un altre tema que jo crec que a tots els altres ens preocupa, que és el tema de l'aluminosi. Vegem aquest tema com està reflectit en els pressupostos que se'ns han presentat. Segons els nostres càlculs, hauria de constar una partida de 7.000 milions de pessetes. I com ho comptem això? Doncs ho comptem d'acord amb les previsions, amb els acords i amb les obligacions del conveni que vostès no fa més de dos mesos van signar amb l'Administració central de l'Estat. Segons aquest conveni, l'any passat, l'any 1991, i no es van gastar —que jo sàpiga—, doncs, cada una de les dues administracions s'obligava a 1.000 milions de pessetes. O sigui que són 2.000 milions de pessetes de l'any 1991 que s'han d'acumular a l'any 1992. I per a aquest any hi havien 2.500 milions de pessetes de cada una de les administracions, és a dir, 5.000 milions de pessetes. La suma, naturalment, dóna 7.000 milions de pessetes.

Ara, què ens trobem nosaltres en aquests pressupostos? Bé, doncs, com a partida concreta només una, de 250 milions de pessetes a l'empresa ADIGSA, per remodelar el parc públic que és de la Generalitat. Nosaltres creiem, indubtablement, que és completament insuficient —250 milions de pessetes— per començar les rehabilitacions del parc perquè, segons sembla, hi ha bastants habitatges afectats dels que pertanyen a ADIGSA.

Hi ha un crèdit obert, això és veritat, hi ha un crèdit obert i està a l'articulat, però nosaltres diem: per què un crèdit obert?, perquè a vegades vostès, quan nosaltres presentem alguna proposta de crèdit obert, ens diuen: «home, escolti'm, un crèdit obert no», i ens donen múltiples raons perquè no presentem un crèdit obert. Vostès en presenten alguns, de crèdits oberts, i potser alguns estan raonablement..., és raonable que vostès els presentin, però aquest no, perquè aquí se saben realment quines són les quantitats necessàries i les quantitats convingudes: 7.000 milions de pessetes i, en tot aquest, si aquests 7.000 milions de pessetes no s'arriben a gastar aquest any pel que sigui, quedarien per a l'any següent i aquí no passaria res, però com a mínim, en aquest any 7.000 milions de pessetes, que se sàpiga que hi han 7.000 milions de pessetes disponibles. I, cap partida, cap partida per al parc públic municipal. És que els habitatges dels ajuntaments no necessiten ajuda de les administracions? A mi em sembla que sí, a més a més, en el conveni es diu, ja que no hi ha cap partida per a aquesta finalitat, perquè el conveni obliga a diverses coses, el conveni.

El conveni obliga a fer un pla general d'actuacions i un programa anual d'actuacions i no s'ha fet. El conveni obliga, pel que fa als habitatges promoguts per les corporacions locals, que la Generalitat faci un programa de les actuacions i de les assignacions de recursos, i això no s'ha fet o almenys no s'ha acompanyat. El conveni obliga també, pel que fa a ADIGSA, a un programa temporal de les actuacions amb determinacions dels grups d'habitatges objecte de les actuacions; tampoc tenim aquesta memòria, tampoc tenim aquest programa. I, és clar, això és molt important perquè precisament en funció d'aquests programes serà quan l'Administració dotarà de les assignacions corresponents; si no es presenten al seu moment aquests programes no hi hauran, naturalment, assignacions de part de l'Administració central i aquesta és una obligació de la Generalitat; que no li passin la pilota a ningú més.

I ara passem, ja finalment, al programa o al pressupost d'ADIGSA. Aquí jo he de fer la mateixa referència que ha fet el meu company, l'il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs, un fu-

llet, un fullet per a tot el pressupost d'ADIGSA: 8.000 milions de pessetes; això s'ha quadruplicat des d'aquesta tribuna any darrere any, però és que l'any passat eren quatre fulls, ara resulta que ens ho han limitat ja a un sol full, prova evident que el que dic aquí té indubtablement molt poca ressonància en el Departament de Benestar Social. Bé, sense programa ni detall d'inversions, com sempre, vulnerant els mateixos estatuts de l'empresa i vulnerant, també, la Llei de l'Empresa Pública dictaminada i acordada en aquest pressupost, un pressupost, doncs, pitjor que cada any, en aquest sentit. Però ara anem a veure, també, quins increments té i d'aquí deduirem si realment, doncs, aquest pressupost compleix amb les seves finalitats.

L'increment total del pressupost, senyores i senyors diputats, és el 13% i l'increment de les despeses de personal el 23%, el 23%!, ja m'explicarà qui m'ho hagi d'explicar a què obeeix això. Increment de material i subministraments el 55%, el 55%!, passa de 451 milions de pessetes a 700 milions de pessetes, però sense detall; l'any passat sí que és detallava, es deia: «tant per locomoció, tant per això, tant per allò...», aquest any no, ens diuen simplement: «aquesta és la quantitat».

Increment de lloguers: el 90%, el 90% passa de 63 milions a 120, també sense detall, sense saber quins són els edificis que estan llogats o els llocs on es paga el lloguer; aquest increment per què? Jo no trobo les raons, perquè si hi hagués un increment de les inversions, si hi hagués molta més activitat per part d'ADIGSA, diries: bé, això està justificat, no?, perquè precisament l'increment en rehabilitació no ha sofert un increment. Bé, ha sofert sí un increment, però no positiu, sinó negatiu, d'un 1% si vostès volen, però increment negatiu, un 1%, ha passat de 4.794 milions a 4.789 milions. Una partida nova per a aluminosi, que ja ho he dit, és insuficient, de 250 milions.

I, senyores i senyors diputats, unes actuacions difícilment admissibles i m'he de referir a una d'elles, a aquest sopar o aquest dinar que es va organitzar en càrrec al pressupost d'ADIGSA, és a dir, en càrrec al pressupost de la Generalitat, que es va convidar a 6.000 persones d'associacions de veïns i és indubtable que, si això, que va ser un acte electoral cent per cent —vull dir—, és a càrrec de les butxaques de Convergència i Unió, nosaltres aquí muts i a la gàbia i no diríem res, però és que el paga precisament el pressupost, el paga el contribuent.

Jo només vull que vostès facin, senyors de la majoria, un exercici mental: imaginem-nos que el Govern de l'Estat, l'Administració central organitzés un dinar d'aquestes característiques —que buscant les proporcions, doncs, seria de 45 a 50.000 comensals—, que ho fes en un estadi i que allà es presentés el President de l'Estat, el senyor Felipe González, i fes allà el gran discurs electoral. L'escàndol seria de tal magnitud que sobren paraules i, per tant, i vostès mateixos amb la seva imaginació que jo crec que és molt fèrtil, doncs, vostès ja ho pensaran i ja s'ho diran i així m'evitaran a mi, doncs, d'haver-ho de qualificar.

Senyor President, senyores i senyors diputats, tots aquests motius són pels quals nosaltres demanem el retorn al Govern tant d'un pressupost, el d'INCASOL, com de l'altre, d'ADIGSA.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Torn en contra, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, procuraré fer-me mereixedor del premi a la brevetat que s'atorga a la tercera fila (*rialles*), però no sé si ho podré aconseguir.

De totes maneres, és un plaer, és un plaer poder respondre unes esmenes a la totalitat que llavors resulta que, quan es fa el torn, no ho són, que els que han intervingut ens expliquen que, de fet, estan bastant d'acord amb els pressupostos i amb la política del govern. Això ja es veia venir feia uns dies, perquè fa unes setmanes, poques, fa pocs dies, a la Comissió teníem una sèrie d'esmenes que esmenaven l'estat de despeses i allà no es configurava cap projecte nou de pressupost, no es configurava cap política nova. Després ja entrarem en els temes que ha dit cadascú, però, per exemple, el senyor Oliart que ha sigut l'últim d'intervenir, que ens parlava d'unes polítiques d'habitatges, hi havia la proposta de dues partides: 100 milions de pessetes per fer cases a Vilajuïga, a l'Alt Empordà, i 100 milions de pessetes més per fer habitatges a Sant Miquel de Fluvià. Molt bé, es veu que la necessitat d'habitatge a Catalunya és fer habitatges a Vilajuïga i Sant Miquel de Fluvià a l'Alt Empordà; molt bé, aquesta deu ser la seva proposta. Aquesta, almenys, és la que s'intuïa a través de les esmenes a l'estat de despeses d'aquest pressupost.

Igualment passava amb altres temes; igual passava, per exemple, amb el tema de la partida de l'aluminosi, treien molts diners d'altres partides per passar-les a aquesta partida, a aquest crèdit ampliable i amb això pràcticament es resumien les seves esmenes a l'estat de despeses en aquest pressupost.

Per tant, dic que és un plaer, gràcies, senyors diputats, del seu suport que s'intueix, es dedueix, encara que no el vot favorable a aquesta proposta que ara estem debatent.

Procuraré fer una lleugera passejada per veure si em puc fer mereixedor del premi a les consideracions que han fet els il·lustres senyors diputats. El senyor Tomàs ens deia, per començar: «hem de mirar si el Consell ha complert, si ha complert amb la planificació que tendeix al reequilibri, que les infraestructures estiguin més equilibrades i si l'estructura interna del Departament és correcta, és a dir, si serveix perquè hi hagi una bona gestió». Miri, jo li diré, per exemple, que la despesa corrent l'any 81 representava un 39,58% del pressupost total del Departament, gairebé un 40% eh?; l'any 91, aquest any que encara som ara, ha representat un 19,55, vol dir la meitat, s'ha reduït a la meitat, la proporció de la despesa corrent respecte al pressupost total, i en el pressupost del 92 serà el 17,66, o sigui, encara baixa dos punts més; si això no és una bona gestió, no sé què seria, no és que el senyor Esteve Tomàs ho qüestionés, senzillament ho preguntava; doncs aquí té la resposta: una excel·lent gestió per part del Departament pel que fa a la seva estructura i organització interna.

Si la planificació tendeix al reequilibri, ara en parlarem, ara en parlarem en anar analitzant la resta de temes que han anat sortint al llarg d'aquest debat de les intervencions anteriors a la meua.

Carreteres; ha parlat el senyor Esteve Tomàs molt de les carreteres i ha dit..., ha reconegut un gran esforç, diu que és insuficient. Què ha de dir un diputat de l'oposició a quatre dies d'unes eleccions!, només faltaria que no ho digués!, però, és clar, si abans precedeix l'explicació de la insuficiència dient que reconeix que s'ha fet un gran esforç, jo també reconec que és un gran gest d'haver-nos-ho dit i haver-ho reconegut des d'aquesta tribuna.

Diu, però, que era un gran esforç vinculat al tema olímpic. Miri, s'han gastat aquests últims cinc anys... —i ara parlo de memòria perquè, si comencés a remenar papers, ens allargaríem molt i perdria el premi— però s'han gastat 130.000 milions de pessetes, s'han invertit en carreteres —o s'hi invertiran fins i tot, també, el pressupost del 92—; d'aquests només una tercera part han sigut destinats a aquesta obra tan important com han sigut les carreteres, les xarxes destinades a l'obra olímpica. I, realment, és cert que l'increment en carreteres ha sigut aquests últims anys molt important i que l'increment del Departament ha sigut important, que ha passat de 9.000 milions de pessetes el 88 a 34.000 milions l'any 92 i potser sí que l'any passat i fa dos anys hi havia encara un pes considerable, considerable pel que feia a les carreteres —diríem— olímpiques: segon cinturó, accessos, etcètera.

Però, aquest any el signe es capgira totalment i la gran inversió, el 60% és per als grans eixos, per a aquells eixos que el senyor Tomàs diu que no hi són o que no es fan, o que no es compleixen, però que més que res suposo que deu ser per falta d'informació que ho diu, perquè, miri, l'eix de l'Ebre, que diu que no s'acaba mai, doncs, amb l'acabament de Benifallet-Rasquera, que sap que està en marxa, l'eix de l'Ebre queda acabat, a partir d'aquí ve l'eix occidental, que a Maials, a Lleida, doncs continua, però l'eix de l'Ebre, el que sempre hem dit que era l'eix de l'Ebre, però és clar si vostè canvia de nom a cada tram de l'eix, llavors no ens entendrem mai, però per entendre'ns, el que és l'eix de l'Ebre en el tram Benifallet-Rasquera, queda absolutament acabat.

Parlava de l'eix del Llobregat, diu..., és clar, diu: «ara ja està acabat, però potser serà insuficient». Miri, l'eix del Llobregat s'ha acabat d'acord amb les planificacions del pla de carreteres, amb totes les variants fetes, absolutament acabat. És clar, jo ja ho entenc el que li deia, ara a quatre dies d'unes eleccions reconèixer que està tot acabat..., home, diu «potser l'havien d'haver dimensionat més gran perquè passen més cotxes»; miri, com més carreteres hi han, doncs, el trànsit és més dens, perquè allò permet que els pobles es comuniquin, perquè hi hagi més intercanvi, perquè hi hagi més riquesa en tots sentits i, per tant, al cap d'un temps una carretera que funciona s'ha d'ampliar. Això passa a tot arreu, però l'eix del Llobregat, que quan es va començar vostè mateix no es pensava, potser, que fes tanta falta com feia, és un eix absolutament acabat.

Podríem anar seguint tots els eixos i podríem parlar dels accessos a la Costa Brava i podríem parlar de moltes carreteres que em sembla que amb els aires que pren el debat d'aquest vespre no m'hi puc entretenir ni allargar. Però, és clar, sí que parlaré de l'eix transversal perquè l'eix transversal diu: «home, fa molt temps que se'n parla», home, si se'n parla!, fa anys que se'n parla, se'n parlava ja els anys 30; però és clar, miri, que se'n parli no té cap mèrit, el mèrit està en què s'hagi començat i el President, el President Pujol va dir des d'aquesta tribuna, diu: «no es podrà començar l'eix fins a aquesta legislatura que som ara» i aquesta legislatura s'ha començat i s'ha començat amb una obra que valdrà 35.000 milions de pessetes que unirà Vic amb Girona i que em permetrà a mi mateix anar a visitar el senyor Enric Castellnou en mitja hora, que ara em costa molt arribar a Vic, he de fer molta volta o bé anar per carreteres de muntanya; això ho podré fer jo l'any 95, això ho podré fer durant la propera legislatura, que si a Déu plau nosaltres estarem

al Govern i vostès estaran a l'oposició que ja ha vist que és una relació molt bona. *(Rialles.)*

Doncs, l'eix transversal queda començat i en aquesta propera legislatura es començaran, també, els altres dos trams, Vic-Manresa, Manresa-Cervera, 35.000 milions de pessetes més, 70.000 milions de pessetes en total i un projecte que s'arrossega des de l'any 1930 o 32 serà una realitat. Escolti'm, i ara no m'expliqui si l'any passat va dir que començaria, doncs, a l'abril i ha començat al juny o no sé quines dates més o menys, aquí, suposo que ho ha entès ben clar, que és un vell projecte que ve de temps enrere i que, al final, aquests Pressupostos permeten que sigui una realitat.

El que passa és que el sistema aquest de recollir la informació només a través de la premsa... La premsa fa una funció molt important, molt respectuosa, però és que n'hi ha d'altres, de fonts, i ells tenen, han de cobrir una informació general; però la informació rigorosa que es necessita per a un debat de Pressupostos no és la dels diaris —que de vegades, doncs, provenen d'un informador poc informat—; la que compta és la que es té a partir dels documents que serveixen per tenir un debat d'aquesta mena.

Ha parlat molt, al principi, el senyor Tomàs, de temes que no eren d'aquest Departament. Ha parlat de sanejament, medi ambient, etcètera. Tot allò que ha permès sensibilitzar el país, tot allò que ha permès que hi hagués una dinàmica forta per poder posar en marxa un nou departament en el Govern és, precisament, la gran empena, la gran acció de govern que s'havia fet a través d'aquest Departament amb la Junta de Sanejament, amb el medi ambient, etcètera. Sense aquest embrió, el Govern no hauria tingut necessitat de crear un departament específic per a una cosa molt important que s'havia iniciat i s'havia portat a terme.

Parlava també de serveis mínims. Escolti, els serveis mínims, com vostè deia... És que avui no en volia ni parlar, però és que... Com dir que hi ha 2.000 masies que no disposen d'electricitat... Escolti, és possible, és possible: el país és molt gran, i de masies... Catalunya és un país de moltes masies escampades, i de vegades portar llum a una masia és un greu problema, és una gran dificultat, perquè de vegades són masies que ni tan sols són habitades o que s'hi va els caps de setmana, i aquesta no pot ser una actuació prioritària, almenys en casos concrets. Però la xifra de 2.000 abans requeriria una anàlisi molt més profunda per veure quin tipus de masies són i per saber si són habitades.

I pel que fa a telèfons rurals, també sap molt bé que si avui posar un telèfon rural té un cost molt més accessible és gràcies a l'acció que ha fet el Govern de Catalunya i als convenis que ha fet amb la Companyia Telefònica, que fa que uns telèfons que abans eren totalment inabastables en una economia rural, ara, avui dia, se'n puguin posar, i si no, vostè agafi l'estadística i miri els que últimament s'estan posant.

Dir: «S'han fet coses» —gràcies, ja ho sabem, ja ho sabem— «però no ens satisfan.» Bé, escolti'm, suposo que deu ser el que ha de dir en aquest debat de pressupostos, però a nosaltres sí. Nosaltres entenem que és una cosa que satisfà i, fins ara, ha satisfet el poble de Catalunya que, eleccions darrere eleccions, ens ha anat atorgant la confiança per continuar governant amb programes similars als d'aquesta vegada. I esperem que tornarà a ser així.

Finalment, senyor Tomàs, pel que fa a la seva intervenció, li voldria demanar que, en tot cas, d'aquestes vint-i-quatre hores al dia els set dies de la setmana, alguna la podrien destinar, per exemple, a aquest tema que aquest matí per la ràdio tant el preocupava, que és l'Eix Transversal, i decidir a veure si volen que passi per Girona o que vagi a sortir a Olot, que en la votació de l'any passat semblava ser que hi havia discrepàncies dintre del seu mateix Grup. Potser un treball aprofundit en aquests temes podria arribar a portar a solucions bones que, per què no?, potser també seria possible recollir. *(Remor de veus.)*

Hi ha un altre tema important en l'acció de govern d'aquest Departament, que és el tema de les aigües. Nosaltres, senyors diputats, encara no estem... Em temo que perdré el premi, però demano de la seva benevolença que em permetin completar una mica el repàs de tot el que s'ha dit.

La senyora Rosa Martí ens deia: «Escoltin,» —diu— «aquí hi ha una cosa molt important que s'ha de fer, que són les aigües del Maresme.» Miri, ahir —ahir—, quan es feia el debat del text articulat se'n va parlar, d'això. Jo, un moment que vaig entrar aquí —havia sortit a fora—, semblava un rosari, allò. Anaven demanant tal, tal, tal..., anaven demanant tot de coses, que és molt legítim de demanar però que, realment, no té cap mèrit. I no és que vulgui menystenir la seva feina en presentar esmenes d'articles addicionals en el Pressupost, però és que, és clar, parlar de coses que vostès saben que estan en marxa... Es tracta de dir: «Mira, això tenim present que aviat s'haurà de fer i, per tant, ho posarem, ho demanarem. Demanarem cinc cases a Vilajuïga i cinc cases a Sant Miquel de Fluvià.» Aquesta és la política d'habitatges. Això no ho entenc, senyor Oliart. Però, dir: «Demanarem que es cobreixin les rieres del Maresme», aquest sí que és un problema important, però escolti, aquest és un problema també prioritari per al Govern, eh?, també un problema molt important.

N'hi havia un altre de tan important com aquest, potser, que era el dels negaments del Baix Llobregat, una obra que s'ha acabat, que ha costat em sembla que són 8.000 milions de pessetes i que s'ha acabat últimament. Que els pagesos d'allà, des de l'any 83 que no podien collir cap collita perquè se'ls negava cada any, i que aquesta ha sigut una gran obra, una gran obra feta gràcies —gràcies— als recursos que hi ha per a aquests fins en el Pressupost, recursos que —repassem-ho una mica— en part procedeixen —comencen a procedir— del cànon aquest que s'ha aplicat. Miri, quan es van fer els traspassos —l'any 86, si no m'equivoco— ens els varen traspassar amb una dotació de 2.000 milions de pessetes, perquè les obres que s'havien fet fins llavors eren poques i, per tant, la valoració dels traspassos també va ser escassa com no és la primera vegada que ha passat.

El Govern, dels seus propis recursos, l'any 90, ja n'hi posava 4.000, de milions, però també era insuficient. Ara no cal que repetim tot aquell llistat de necessitats que la senyora Rosa Martí deia que no hi era, però que sí que figurava com a annex a la Llei de Creació del Cànon d'Infraestructura Hidràulica. Allà hi havia tot un llistat de necessitats que eren les que servien per establir l'import del cànon que s'havia de fixar per a cada metre cúbic d'aigua, perquè es deia: «Escoltin, les necessitats pugen a tantes pessetes, el consum d'aigua és tant, si volem recollir aquests diners en tant de temps...»; és una operació aritmètica elemental, que la vam poder fer tots els membres de la Comissió i de la Ponència, i sortia una xifra molt concreta, que és la

que es va aprovar en aquest Parlament. Si no hagués sortit, segur que no l'hauríem aprovat entre tots perquè algú hauria aixecat el dit i hauria dit: «Escoltin, aquí la divisió està mal feta,» i de dividir, més o menys, en sap tothom.

Llavors, allà hi havia unes necessitats concretes, i amb aquelles necessitats era impossible que amb els 2.000 milions de pessetes traspassats o amb els 4.000 milions que procedien dels 2.000 milions que venien dels traspassos més els que hi afegia el Govern, no s'hauria pogut resoldre mai el problema hidràulic de Catalunya, i per això es va haver d'enginyar una nova solució —que va ser la creació del cànon— per poder tenir més recursos i d'aquesta manera poder destinar aquests, els que hi posava el Govern per a fins de tipus agrari, de regs, de canalitzacions agràries, i en canvi tenir uns recursos propis procedents del cànon per resoldre els problemes d'abastaments i els problemes d'infraestructura.

D'aquest cànon, que tot just ara es comença a cobrar, se'n va aprovar la Llei l'any 1990, i quan es van aprovar els Pressupostos el mes de maig —em penso que era el 16 de maig de l'any 1990—, no hi havia cap partida per al cànon, i hi havia, en canvi, una esmena del seu Grup que deia: «Escoltin, posin» —no sé...— «aquí un import» —em penso que eren 500 milions, no sé la xifra... Jo mateix, des d'aquesta tribuna, vaig haver d'explicar que era inútil, que no calia posar aquella partida, perquè un cànon acabat de crear per llei en aquell mateix moment era impossible que es pogués cobrar, encara, al cap d'un trimestre, perquè requereix una mecànica molt llarga. Per tant, en un pressupost que l'aprovàvem el dia 16 de maig de l'any 1990 no podríem posar-hi uns ingressos d'un cànon aprovat feia un mes, perquè la mecànica, en tot cas, no permetria que es pogués començar a aplicar fins al primer de gener de l'any següent.

En el Pressupost del 91, que el vam aprovar el desembre —vol dir al cap de sis o set o vuit mesos—, hi vàrem incloure el cobrament del cànon, i llavors una esmena del seu Grup va dir exactament al revés del que havien dit feia uns mesos. En lloc de dir, llavors: «Escoltin, per què no l'hi posen?» quan no l'hi posàvem, llavors, quan l'hi vàrem posar, diu: «Escoltin, no l'hi posin, que això puja massa!» —diu— «ara vénen eleccions municipals, els nostres clients se'ns enfadarien.» I atenent la seva proposta, la seva petició, es van modificar i es va dir: «El primer trimestre no es cobrarà el cànon, el segon trimestre se'n cobrarà el 50%, el tercer i quart trimestres se'n cobrarà el 100%.» Per tant, ara, quart trimestre de l'any 1991, s'està començant a cobrar el cànon dels trimestres aquests, del mig trimestre, del 50% del segon trimestre i del 100% del tercer. Per tant, tot just ara es comença a recaptar aquest cànon; per tant, tot just ara és possible començar a efectuar les obres gràcies a aquest nou disseny que permet tenir uns ingressos per resoldre els problemes hidràulics de Catalunya.

Per tant, tot el que vostè deia, senyora Rosa Martí, que s'han fet lleis, s'han fet cànon, però això no s'aplica..., miri, escolti, s'aplica, doncs, en la mesura en què es pot aplicar, que és aquesta. Vull dir que els ingressos arriben ara i, malgrat això, s'ha fet ja el Pla, s'ha resolt el tema de negaments del Baix Llobregat i s'ha fet, doncs, tota una sèrie d'obres més que em sembla que, amb les actituds d'algunes cares de premsa i de gana que observo en aquesta Cambra, em sembla que no m'hi estendré.

El que sí que voldria dir-li... Vostè diu: «escolti, no hi ha cap partida per a transferències als ajuntaments». Miri, als ajunta-

ments no hi ha partida però és que tampoc cal que hi sigui. Tampoc cal que hi sigui. No, perquè el Govern de l'Estat —el Govern de l'Estat—, que fa actuacions similars, quan fa obres no transfereix els diners ni tan sols a l'organisme de conca, que seria la Junta d'Aigües. I des d'aquí, què es fa? La Direcció General d'Obres Hidràuliques, el Departament, transfereix uns diners per fer això a la Junta d'Aigües, i la Junta d'Aigües ho fa en conveni amb l'Ajuntament, i l'Ajuntament fins i tot subhasta les obres, i se n'han fet algunes que..., no sé, ara no recordo quines són, però no m'atreveixo, per l'hora, ni a buscar-les, que les tinc per aquí, i... a la Costa Brava, i se n'han fet de diverses, adjudicades pels mateixos ajuntaments i pagades per la Junta d'Aigües. Però no cal fer transferència, perquè es fan per conveni i es paguen directament. Molt més difícil ho fa, en aquest sentit, o sigui, molt més negatiu seria —si vostè troba negatiu això— el sistema utilitzat pel Govern de Madrid, en qualsevol cas, que no transfereix els diners ni tan sols a la Junta de Conques —en aquest cas seria la Junta d'Aigües—, sinó que ho fa tot directament el Ministeri i no passa, ja no per l'ajuntament, sinó ni tan sols per la Junta d'Aigües.

Finalment, responent als temes del senyor Joan Oliart... Senyor Oliart, no parlarem gaire, perquè és que tot el que ha dit ha sigut dit tantes vegades i va ser ja, de fet, dit també a les sessions informatives de l'honorable Conseller en Comissió fa una setmana, que em sembla que seria abusiu tornar-ne a parlar. Però hi ha una cosa: el que dona fe de si es destinen diners per a l'habitatge o no són els Pressupostos. Vostè ha jugat amb uns números, però amb números no s'hi juga. Vostè sumi els increments del capítol 6, el 7 i el 8, de la Direcció d'Arquitectura i Habitatge, del Departament de Benestar Social, de l'INCASOL i d'ADIGSA —i pari de comptar—, i sumen: l'any 88, 9.381 milions de pessetes; l'any 91 —tres anys més tard—, 22.281 milions, i l'any 92, 26.060 milions. És a dir, de l'any passat fins ara, un augment d'un 17% —un 17%—, i de l'any 88 fins ara —són cinc anys—, un augment del 178%. Són aquests els números que valen. De tota la resta no cal parlar-ne, perquè números canten, que diuen.

I pel que fa a promoció de sòl, escolti, vostè es queixava per un moment que es feia, potser, massa promoció industrial encara ara. De les seves esmenes, senyor Oliart, de les seves esmenes a les disposicions addicionals del text articulat d'ahir, n'hi havia cinc que eren per crear nous polígons industrials, que haurien representat una inversió, si s'haguessin aprovat, de 2 a 3.000 milions de pessetes entre compra i urbanització. És incoherent demanar a través d'esmenes al text articulat que es creïn cinc nous polígons industrials i que des d'aquí, en aquesta tribuna, en parlar de la política del Departament, o de la política de l'INCASOL i de creació de sòl, que es digui: «Prou sòl industrial; el que s'ha de fer és sòl residencial», que és el que es va fer, per altra part, i que els Pressupostos d'aquest any tots van dirigits a fi que es pugui crear sòl industrial. Perquè la política d'habitatge passa per tres sectors. En un passa per crear habitatge públic. Un altre, molt important, depèn del tema fiscal, que no és competència nostra. L'honorable Conseller, a la sessió informativa, explicava l'altre dia —vostè ho recordarà— que un habitatge de 10 milions de pessetes de preu base, el cost, la despesa fiscal que suportava era de 29.000 pessetes, per a un habitatge de 10 milions. Avui, al cap de deu anys, el cost fiscal que suporta aquest habitatge és de més d'1 milió; o sigui, l'in-

crement de 29.000 pessetes a més d'1 milió és molt important. Aquest és un element de cost important i la política d'habitatge a qualsevol país, a qualsevol país d'Europa —que tots els països d'Europa destinen molts més diners, molt més tant per cent del seu producte interior brut a l'habitatge que no fa l'Estat espanyol—, qualsevol d'aquests països, si vol fer una política d'habitatges ho fa a base de mesures fiscals que des d'aquest Parlament no podem arbitrar. L'altre element final és el de creació de sòl urbanitzable que a partir d'aquests Pressupostos es podrà fer àmpliament.

No m'estendré més. Podria parlar de més coses; no cal que parlem de l'aluminosi. La partida ampliable, el crèdit ampliable previst a l'article 6.3, lletra c), del text articulat, permetrà cobrir el que serà possible gràcies al conveni signat amb el Ministeri d'Obres Públiques, pel qual s'hi han d'aportar —si no recordo malament; no vull mirar— 12.000 milions de pessetes per part de l'Estat i 12.000 milions de pessetes per part de la Generalitat, més 3.000 milions de pessetes que aportarà ADIGSA —vol dir que nosaltres hi aportarem 15.000 milions de pessetes, més els 12.000 milions de l'Estat—, aquesta xifra es cobrirà. Però les necessitats que vostè té tan clares d'aquests 7.000 milions de pessetes, resulta que, malgrat els estudis del Govern, en aquests moments no són tan clares perquè no se sap mai les peticions que realment arribaran. El crèdit és ampliable, la xifra és cobrirà i, per tant, la política d'habitatge també en aquest sentit quedarà solucionada.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, aquests Pressupostos que nosaltres entenem que en el fons, en esperit, també plauen a l'oposició i als il·lustres diputats que han sortit en aquesta tribuna, encara que ens els votin en contra, nosaltres també votarem aquestes esmenes en contra, senyor President.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó. *(La I. Sra. Bosch demana per parlar.)* La senyora Bosch demana la paraula? La té, la té.

La Sra. BOSCH: És per defensar els ferrocarrils de Catalunya i els de gran muntanya, que de fet és quasi per dir que era en pla de galanteria, de cortesia als socialistes, perquè han presentat l'esmena de retorn, perquè jo en aquestes hores, realment, no vull entrar en números, perquè seria molt carregós per a tothom.

Simplement fer el record que qualsevol servei públic, sobretot en temes de ferrocarril —i creiem que en aquesta part també l'Administració central fa la seva aportació i l'Administració autonòmica fa la seva aportació—, és per tothom conegut que

sempre és una cosa deficitària. Però s'ha d'entendre que és indubtable que fa falta i, per tant, s'ha d'afegir-hi la part administrativa. És de les poques coses que potser seran les més lloables de poder ajudar.

En tot cas, jo entenc sempre que, si fos una cosa tan beneficiosa, ja hi hauria qualsevol empresa privada que ens hauria fet la competència i aviat ja podríem endreçar-nos tots. Jo crec que en aquest concepte, com a filosofia, no es pot acceptar que sigui el retorn, tant més quan totes les inversions que s'han fet durant uns anys, que han posat un progrés a tot aquest servei, i les inversions que vostès han tingut ocasió de poder veure a les memòries i en els Pressupostos de tot el que està allà manifestat, em sembla que seria de molt mala manera i molt mal gust que ara nosaltres acceptéssim el seu retorn; a part que crec que seria una irresponsabilitat que no sé què dirien vostès si acceptéssim a votar a favor de la seva esmena.

Quant a això, em sembla que tant valdria per als ferrocarrils i molt més, jo diria, que els de muntanya, com és el de la Vall de Núria. Qualsevol de vostès que hi hagués anat fa quinze anys o hi ha anat ara..., la veritat, no té res a veure. Allò, realment, ha millorat una gran barbaritat. Per tant, han sigut profitoses totes les inversions que s'hi han fet i si ara està portant una part..., la part hotelera sembla que aquesta vegada pot anar bé i es pot encertar i tot això és un benefici per a tots els que pugen a la nostra Vall de Núria, que no deixa de ser un gran símbol per a Catalunya. Benvingut sigui.

Per això no podem acceptar de cap manera el retorn de les seves esmenes al departament de ferrocarrils.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bosch. Passem a les votacions. Esmenes a la totalitat a l'estat de despeses del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes a la totalitat han quedat rebutjades per 16 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'estat de despeses, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'estat de despeses del Departament de Política Territorial i Obres Públiques ha quedat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Fins demà al matí a les deu, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts d'onze de la nit i dotze minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya

21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

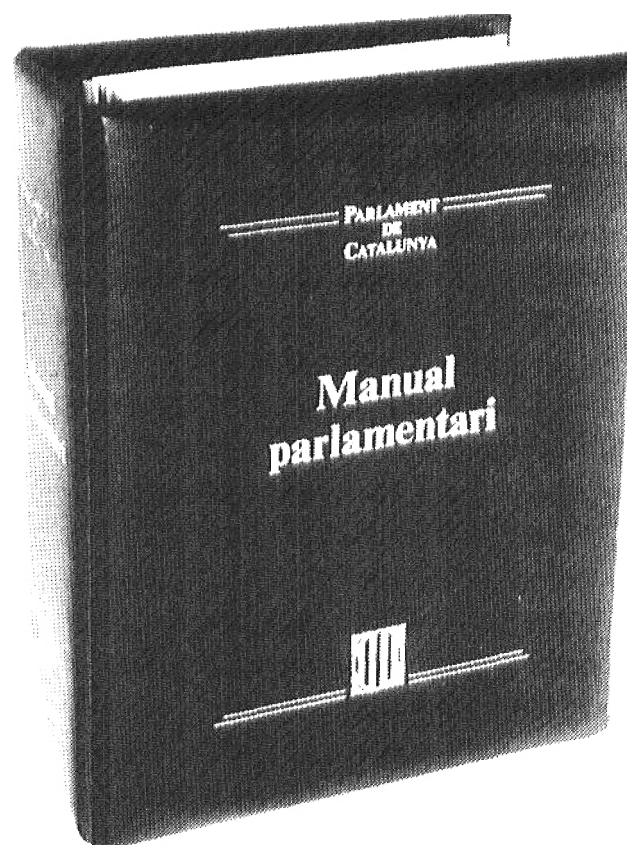
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Ordre de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xeu al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,

Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

